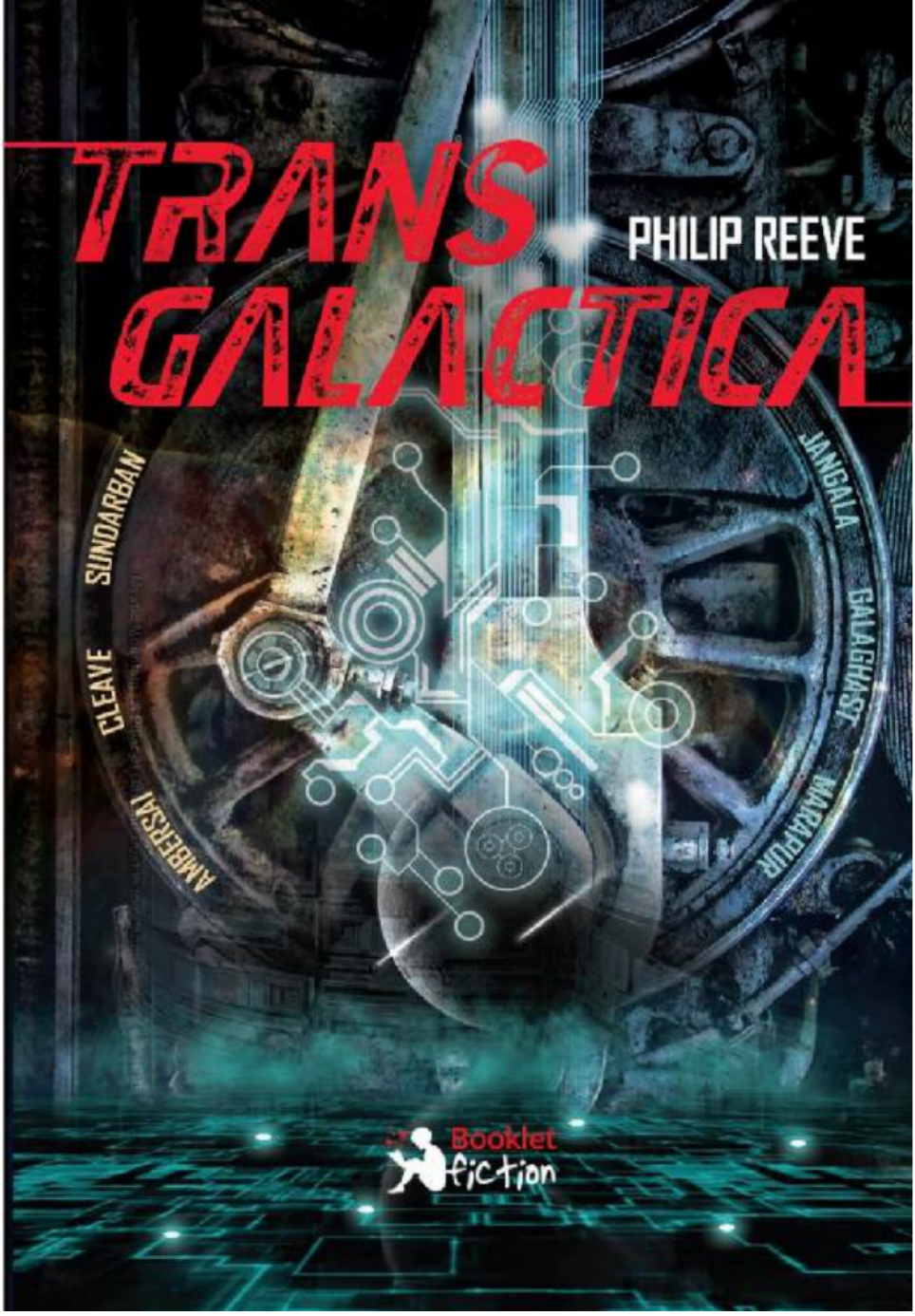
TRANS GALACTICA
PHILIP REEVE
CLEAVE
SUNDARBAN
AMBERSAI
JANGALA
GALAGHAST
MARAPUR
Booklet fiction

Philip Reeve

Transgalactica

Traducere de Laura Ciobanu
Editura Booklet, 2016

Titlul original:
Railhead (2015)

Redactare: Ruxandra Câmpeanu
Corectură: Andreea Buliga
Tehnoredactare: Carmen Dumitrescu
DTP: Anca Vrănescu
Grafică copertă: Theodora Nicolescu
Ilustrații interior: Freepik

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
REEVE, PHILIP
Transgalactica / Philip Reeve; trad.: Laura Ciobanu. - Bucureşti: Booklet, 2016
ISBN 978-606-590-365-4
I. Ciobanu, Laura (trad.)
821.111-31=135.1

Philip Reeve
Railhead
Copyright © Philip Reeve 2015
Railhead was originally published în English in 2015. This translation is published by arrangement with Oxford University Press.

Railhead (Transgalactica) a fost publicat inițial în engleză în 2015. Traducerea prezentă a fost publicată prin acord cu Oxford University Press.

© Editura Booklet, 2016, pentru prezenta ediție

Pentru Sarah Reeve, ca întotdeauna

PARTEA ÎNTÂI
INTERSTELLAR EXPRESS

1

„Ascultă…”

Alerga pe bulevardul Armoniei când îl auzi. Mai întâi stins, apoi din ce în ce mai tare, înălțându-se deasupra larmei străzilor, în bezna de dincolo de oraş răsuna fluieratul unei sirene, însingurat precum cântecul balenelor. Era exact semnalul pe care îl aştepta. Interstellar Express venea gonind pe şine dinspre Nodul de Aur* şi, apropiindu-se, cânta.

Acum avea o scuză să se grăbească. Nu mai era un tip care fugea de la locul unei infracțiuni, ci un băiat care încerca să prindă un tren [1]. Era doar Zen Starling, un puşti oacheş, slăbănog, gonind pe bulevardul Armoniei cu spaima în inimă şi cu o bijuterie furată în buzunarul hainei, înaintând ca într-un dans prin culoarele întâmplătoare care se deschideau în mulțime. Felinarele înşirate între vechile clădiri de sticlă îi luminau chipul în vreme ce se tot uita peste umăr după drona care îl vâna.

[1] Pentru termenii marcați cu asterisc, a se consulta glosarul de la sfârşitul cărții

Cine ar fi crezut că aurăreasa o să trimită o dronă pe urmele lui? Zen ajunsese la convingerea că pe vânzătorii din Bazarul Ambersai* nu îi deranja prea tare să fie jefuiți, atâta timp cât nu furai prea des din aceeaşi prăvălie. Ca şi cum ar fi simțit că o mică şterpeleală când şi când era un preț care merita plătit pentru un locşor în cea mai mare piață de pe liniile estice. De când îl ştia lumea, bazarul fusese un teren prielnic de vânătoare pentru cei ca Zen, tineri, îndrăzneți şi necinstiți, eroi clandestini ai acestui oraş infinit.

Ambersai era o lună de mari dimensiuni. Discul de un

galben murdar al planetei pe care o orbita veghea asupra străzilor aglomerate ca un ochi vigilent, dar nu părea niciodată să bage de seamă când Zen dosea mâncare sau vreo brățară din prăvăliile deschise la stradă. Uneori băgau de seamă vânzătorii, care îl fugăreau împroşcând amenințări şi agitând bastoane *lathi,* dar cei mai mulți se dădeau bătuți după o stradă sau două şi întotdeauna exista o mulțime în care să te faci nevăzut. Bazarul vuia de activitate zi şi noapte. Nu numai cafenelele, barurile şi magazinele de plăceri erau pline de viață, ci şi standurile meşteşugarilor şi ale comercianților de metal. Aceştia ocupau un întreg district, vânzând ce scoteau la suprafață instalațiile miniere din spațiu. Centura de asteroizi a Ambersaiului era tot atât de bogată în metale prețioase ca un colier scump.

Printr-o coincidență, tocmai un colier scump „săltase" şi Zen în noaptea aceea. Îl simțea în buzunar, lovindu-i-se de coapsă în timp ce cobora treptele slinoase care duceau spre stație şi spre trenul ce se apropia.

De obicei, nu era atât de ambițios. Pe parcursul vizitelor sale în Ambersai, se mulțumea de regulă să şterpelească două-trei brățări de gleznă şi un inel pentru nas. Dar când zărise colierul pe tejgheaua aurăresei, i se păruse o ocazie prea bună ca s-o rateze. Aurăreasa era ocupată, discutând cu un client care tocmai examinase bijuteria şi căruia încerca să-i stârnească interesul față de altele, chiar mai scumpe. Paznicul pe care îl plătise să îi păzească marfa urmărea un canal de sport sau un treide* în loc să îşi facă treaba: purta căşti şi avea privirea aceea sticloasă pe care o au oamenii când îşi rulează material video direct în cortexul vizual.

Până să afle creierul lui Zen ce anume puneau degetele lui la cale, băiatul înhățase deja colierul şi îl strecurase în haină. Apoi se răsucise pe călcâie şi îşi luase tălpăşița, încercând să pară nonşalant pe când se topea din nou în mulțime.

Nici nu făcuse douăzeci de paşi, când cineva îi tăiase calea. Zen îşi ținea capul plecat, aşa că la început tot ce zărise fuseseră nişte cizme butucănoase şi un impermeabil roşu, încins cu un cordon, îşi ridicase privirea şi întrezărise în umbra glugii impermeabilului conturul vag al unui chip de fată. O față

copilăroasă, aşa i se păruse, dar nu apucase să îi arunce mai mult de o privire, căci aurăreasa băgase deja de seamă că fusese jefuită, iar paznicul ei se dezmeticise şi, derulând înregistrarea făcută de camera de siguranță a tarabei, îl văzuse pe Zen luând colierul.

— Hoțul! strigase aurăreasa, iar paznicul înhățase un *lathi* şi pornise pe urmele lui Zen, croindu-şi drum prin mulțime.

— Vino cu mine, zisese fata.

Zen o împinsese la o parte, dar fata îl apucase de braț cu o forță surprinzătoare, mai-mai să-l facă să îşi piardă echilibrul. El se eliberase cu o smucitură. În urma lui îl auzea pe tipul cu *lathi* răcnind şi îmbrâncindu-i pe cumpărători din calea lui.

— Zen Starling! strigase fata cu haina roşie.

Numai că nu era posibil să fi spus asta, probabil auzise el greşit, fiindcă de unde ar fi putut să-i ştie numele? O luase la fugă, pierzându-se în îmbulzeala de pe bulevardul Armoniei.

Tocmai când începea să creadă că norocul era de partea sa, auzise deodată vibrația surdă a rotoarelor şi, privind îndărăt, zărise în urma lui drona, planând ca o buburuză pe deasupra mulțimii. Era aerodinamică şi amenințătoare şi părea să fi fost fabricată pentru uzul armatei. Reflexii de neon îi jucau pe carcasă şi ochii laserelor ei aveau o lucire roşiatică. Zen avusese neplăcuta bănuială că în capsulele din partea inferioară se aflau arme. Şi chiar dacă nu ar fi fost arme, găsindu-l, drona cu siguranță ar fi putut să transmită imaginea şi poziția lui către datapluta locală, iar asta i-ar fi adus pe cap fie polițiştii, fie bătăuşii plătiți ai aurăresei.

Aşa că îşi cameleonizase vechiul hanorac cu fibră inteligentă, făcându-l din albastru negru, şi îşi croise drum prin mulțime, ciulind urechea după cântecul suav al trenului.

Stația Ambersai: mare şi cu o fațadă grandioasă ca a unui teatru, cu sigla căii ferate plutind deasupra intrării, scrisă cu litere de foc albastru; vocile bubuitoare din difuzoare recitând o litanie de stații; fluturi şi gândaci-călugăr roind dedesubtul felinarelor din fața gării; cerşetori şi copii ai străzii, artişti stradali şi vânzători ambulanți oferind fructe, ceai şi tăieței, conducători de ricşe certându-se între ei pentru pasageri. Prin

această larmă şi prin murmurul mulțimii răzbătea zgomotul trenului.

Zen trecu de barierele de la intrare şi porni în fugă către peron. Expresul tocmai trăgea în stație. Mai întâi se zări locomotiva imensă, o Helden Hammerhead cu corpul prelung îmbrăcat în solzi strălucitori, roşii-aurii. Apoi un şir de ferestre luminate şi doi îngeri ai stației* pâlpâind de o parte şi de alta a vagoanelor ca nişte curcubeie rătăcite. Unii dintre turiştii aflați în preajma lui Zen îi arătau cu degetul şi le făceau nişte fotografii în care oricum n-aveau să iasă. Zen se lupta să îşi păstreze locul în îmbulzeala călătorilor, arzând de dorința de a se uita îndărăt, dar ştiind că nu trebuia s-o facă pentru că, dacă drona era acolo, tocmai asta ar fi pândit: un chip întors, o privire vinovată.

Uşile se deschiseră. Dădu buzna în vagon printre pasagerii care coborau. Înăuntru se simțea un miros suav, ca şi cum trenul ar fi venit dintr-o lume unde era primăvară. Zen găsi un loc la fereastră şi se aşeză, privindu-şi picioarele, podeaua de ceramică, modelele de pe husele jerpelite ale banchetelor, într-un cuvânt, uitându-se oriunde mai puțin pe geam, adică în direcția în care tânjea cel mai tare să se uite. Ceilalți pasageri erau navetişti şi câțiva curieri motorik* cu creierele lor de androizi burduşite cu informațiile necesare unor afaceri de care aveau să se ocupe în cine ştie ce stație îndepărtată. Pe bancheta din fața lui Zen moțăiau îmbrățişați doi copii de bogătaşi, din K'mbussi sau Galaghast*, amatori de călătorii cu trenul, frumoşi ca starurile din treideuri. Zen se gândi să le ia bagajele când avea să coboare, dar norocul lui era capricios în noaptea aceea, aşa că se hotărî să nu rişte.

Trenul se puse în mişcare atât de lin, că el de-abia observă. Deodată, luminile stației Ambersai rămaseră în urmă, duduitul motoarelor crescu, acompaniamentul roților se iuți. Zen îndrăzni să arunce o privire pe fereastră. Mai întâi îi fu greu să desluşească ceva în confuzia provocată de reflexiile vagoanelor şi de luminile oraşului, care alunecau dincolo de geam. Apoi zări din nou drona. Ținea pasul cu trenul şi din paletele rotoarelor îi țâşneau scântei în timp ce zumzăia la nivelul ferestrei, ațintindu-şi asupra băiatului o întreagă armată de

ochi multifațetați de păianjen şi de camere de luat vederi şi de cine mai ştie ce.

Trenul se năpusti într-un tunel şi el nu mai văzu nimic, cu excepția propriei sale siluete slăbănoage răsfrânte în geam, cu pometii laţi pâlpâind în lumina intermitentă de afară şi cu ochii mari şi goi ca ochii de pe aripile fluturilor-de-noapte.

Locomotiva acceleră. Vuietul crescu neîntrerupt până ce, cu un bang mut - un soi de *ne-bang*-, trenul se năpusti prin poarta-k* şi totul deveni reconfortant de straniu.

Preț de o clipă smulsă timpului, Zen se află dincolo de granițele universului. Avu o senzație de cădere, deşi nu mai exista niciun jos către care să cadă. Ceva care nu era tocmai lumină străluci prin ferestrele pustii...

Cu încă un ne-bang, trenul ieşi din tunel, încetinind în timp ce se apropia de stație, aşa cum făcuse de atâtea ori până atunci. Pe această lume, lumina zilei strălucea din plin şi gravitația era mai mică. Zen se tolăni pe banchetă, zâmbind larg. Îşi imagina drona întorcându-se înfrântă de la gura tunelului pustiu din Ambersai, la o mie de ani-lumină depărtare.

2

„K"-ul din poarta-k vine de la KH, care vine, la rândul său, de la *Kwisatz Haderech* [2], ceea ce înseamnă „scurtarea drumului" într-una dintre limbile de pe Bătrânul Pământ*. Numai Gardienii* ştiu cum anume funcționează. Te urci într-un tren, trenul trece printr-o poartă-k şi apoi cobori pe o altă planetă, unde soarele care strălucea deasupra ta cu o clipă în urmă este doar una dintre stelele îndepărtate de pe cer. Ți-ar putea lua zece mii de ani să parcurgi aceeaşi distanță cu o navă spațială, dar un tren-k efectuează un asemenea salt în doar câteva secunde. Nu poți să treci prin porțile-k la pas sau să conduci o maşină prin ele. Nici rachetele, gloanțele, raza unei lanterne sau undele radio nu pot face această traversare. Numai trenurile pot trece prin porți, bătrânele şi înțeleptele trenuri ale imperiului, frumoase ca nişte peşti prădători, visându-şi visele lor despre viteză şi nemărginire în timp ce gonesc nebuneşte de

la o lume la alta.

[2] Combinație între *Kefitzat Haderech,* care în ebraică înseamnă „comprimarea drumului” (scurtarea sa prin mijloace magice) şi *Kwisatz Haderach,* termen folosit în romanul SF *Dune* de Frank Herbert, unde desemnează un Mesia obținut prin manipulări genetice

Majoritatea oamenilor nu îşi băteau capul cu asta. Cei mai mulți se deplasau de la un sistem solar la altul cu nepăsarea cu care ar fi călătorit între două districte ale aceluiaşi oraş. Zen însă era unul dintre cei pentru care magia încă nu se pierduse. În noaptea aceea, ca în atâtea nopți de până atunci, îşi ținu fața lipită de fereastră, privind lumile care îi apăreau dinaintea ochilor în clipele în care trenul ieşea din câte un tunel.

Ne-bang. Tarakat: hornuri râgâind vapori şi nişte luni imense suspendate pe cer. (Trenul trecu mai departe în viteză, fără să se oprească.) Ne-bang. Bucuria Verii: străzi albe suspendate deasupra unui golf, genul de loc în care cei ca Zen nu ar fi putut să aibă o casă decât în vis. Ne-bang. Colț: planete gazoase gigantice pe un cer ca peruzeaua, înclinându-şi inelele ca şi cum ar fi fost borurile largi ale unor pălării de vară. Colț avea o piață mare. Poate că data viitoare avea să vină aici, ca să nu rişte arătându-şi prea curând fața prin Ambersai. Sau poate că ar fi fost mai bine să se țină departe cu totul de kalea ferată pentru o vreme: la urma urmei, şi acasă, în Cleave, se găseau destule lucruri de furat.

Dar ştia că n-avea s-o facă. Sora lui, Myka, spunea despre el că era un „kălător” - cu alte cuvinte, că avea nevoie de kalea ferată ca de un drog. Iar Zen îi dădea dreptate. Nu călătorea numai ca să fure; o făcea pentru că îi plăceau peisajul schimbător, bezna vuindă a tunelurilor şi pâlpâirea porților. Şi cel mai mult îi plăceau trenurile, mărețele locomotive, fiecare altfel decât celelalte, unele scorțoase, altele prietenoase, dar toate însuflețite de aceeaşi bucurie profundă pe care o simțea şi el când călătorea pe şine.

Locomotivelor nu le păsa ce greutate cărau. Compartimente elegante de călători sau vagoane de marfa zgâriate, pentru ele era totuna. Nici de pasagerii lor nu prea se interesau, deşi, în

adâncul sufletului, erau nişte romantice incurabile şi auzeai adesea că ar fi ajutat cupluri fugare sau hoţi chipeşi. În schimb, când la bordul vreunui tren urca un criminal sau un bancher care o ştergea cu economiile altora, la prima oprire, locomotiva fluiera după autorităţi sau îşi asmuţea asupra ticălosului păianjenii de mentenanţă…

Pe când Zen se gândea la toate acestea, Interstellar Express ţâşni prin ultima poartă şi lunga beznă a tunelului făcu loc unui depou feroviar cavernos. Vagoane de marfă, îngrămădite unele lângă altele, ca un oraş fără ferestre. Reflexii reci pe plăci de ceramică, numele staţiei alunecând prin dreptul geamurilor. Vocea blândă a trenului anunţând: „Cleave. Capătul liniei. Cleave. Toată lumea coboară." Când descinse pe peron, observă doi păianjeni de mentenanţă târându-se pe acoperişurile vagoanelor. Vederea lor îl făcu să se întrebe dacă nu cumva drona îi transmisese trenului datele lui înainte ca acesta să părăsească Ambersaiul. Poate că avea să-l predea autorităţilor. Poate că Zen nu era suficient de chipeş sau de romantic. Poate că trenului îi părea rău de aurăreasa pe care o jefuise el. Continuându-şi drumul de-a lungul peronului, îşi imagină roboţii aceia cu multe picioare sărindu-i în cârcă. Sfâşiindu-l cu cleştii lor mecanici sau reţinându-l pur şi simplu până când aveau să apară autorităţile locale.

Dar nu făcură nici una, nici alta. Pur şi simplu se lăsa copleşit de spaime, la fel ca mama lui. „Ar trebui să fiu atent să n-ajung ca ea", îşi zise. Ştia unde te putea duce o imaginaţie prea bogată. Păianjenii îşi vedeau de munca lor, verificând cuplaje şi acoperind locurile unde vopseaua trenului se zgâriase, iar Zen trecu de bariere şi părăsi staţia în mijlocul unui mic grup de pasageri urmaţi de o turmă zorită de geamantane pe rotiţe; niciunul nu părea prea încântat să coboare în Cleave.

Oraşul în care trăia Zen era un şanţ cu pereţi abrupţi, aproape verticali. Locuinţele şi fabricile din Cleave erau stivuite ca lăzile pe rafturi pe toată înălţimea pereţilor unui canion adânc de un kilometru şi jumătate, aflat pe o lume măturată de furtuni, cu o singură poartă, numită Angkat. Nu era foarte mult

spațiu, aşa încât clădirile se cuibăreau pe orice fâşie de terasă disponibilă, oricât de îngustă, se agățau de pante şi se înghesuiau pe podurile întinse deasupra abisului dintre pereții canionului: un hău înțesat de cabluri atârnânde şi de panouri de neon suspendate, o prăpastie în care se adunau smogul şi ploaia murdară, traversată de rotoarele vibrânde ale taxiurilor, ale feriboturilor aeriene şi ale mijloacelor de transport corporatiste. Între clădirile înghesuite pe povârnişuri, o mie de cascade se prăbuşeau spumegând ca să întâlnească râul undeva foarte jos, adăugându-şi vuietele la variatele zgomote ce veneau dinspre zona industrială. Nu degeaba era Cleave cunoscut printre localnici ca Oraşul Tunetului.

Zen avea doar zece ani standard când sosise aici împreună cu mama lui şi cu Myka. Înainte locuiseră pe Santheraki, înainte de Santheraki, pe Qalat şi înainte de Qalat nici nu-şi mai amintea pe unde umblaseră: prea multe lumi, un amestec neclar de camere ieftine şi de ceruri schimbătoare. Aveau obiceiul să părăsească un loc sau altul în grabă, ca să se pună la adăpost de oamenii despre care mama spunea că-i urmăreau. Dar cam pe când ajunseseră în Cleave, Myka şi Zen începuseră să-şi dea seama că oamenii aceia erau numai coşmaruri scăpate din imaginația mamei, la fel ca „valurile de gânduri” pe care ea le vedea ieşind uneori din pereți şi din ferestre. Aşa că rămăseseră pe loc şi o liniştiseră pe mama lor cât de bine putuseră. Myka îşi găsise de lucru într-o fabrică. Cât despre Zen, el fusese atras de căi mai uşoare de a face bani.

Şi totuşi, nu chiar atât de uşoare pe cât ar fi crezut. Urmărirea din Bazarul Ambersai îl tulburase. Ieşind din stație, încă mai simțea greutatea colierului furat trăgându-i haina într-o parte. I se părea că îi poartă ghinion. Dornic să se descotorosească de el, porni prin băltoacele de neon, însoțit de zgomotul alb al cascadelor, până ajunse pe strada unde îşi avea prăvălia Unchiul Gândaci.

Nu observă drona care îl urmărea, ațintindu-şi camerele asupra lui prin ploaie, ceață şi mulțime.

Unchiul Gândaci nu era, de fapt, unchiul nimănui. Tehnic vorbind, nici măcar nu era un „el”. Era un călugăr-roi*, o

colonie de gândaci mari şi cafenii cocoțați pe o armătură cu o formă aproximativ umană, pe care şi-o construiseră din bețe, sfoară şi oase de pui. „Probabil sunt cu milioanele”, îşi zise Zen în timp ce stătea în micuțul birou întunecos din spatele prăvăliei, ținând colierul la vedere. De sub sutana soioasă din pânză de sac a Unchiului Gândaci se auzi un foşnet. În umbra glugii se vedea o față cu textura unui cuib de viespi-de-hârtie [3] şi aducând cu o lipie cu trei găuri în ea: doi ochi şi o gură zdrențuită, în a căror beznă mişunau trupuri lucioase de gândaci. Vocea care ieşea din gură era produsă de fricțiunea a o mie de picioruşe zimțate.

[3] Specie de viespe care îşi face cuibul amestecând fibre vegetale şi lemnoase cu saliva ei. Rezultatul este o substanță de consistența hârtiei.

— O piesă frumoasă, Zen. Mai bună decât gunoaiele pe care mi le aduci de obicei.

Antene negre, lungi, se întinseră către Zen prin găurile măştii. Majoritatea călugărilor-roi îşi petreceau timpul călătorind pe kalea ferată în nesfârşite pelerinaje misterioase. Era ciudat să dai peste unul care ținea o prăvălie, dar Unchiul Gândaci se pricepea la afaceri: ştia să se târguiască la fel de bine ca un om.

— Două sute, zumzăi el.

Asta însemna cu cel puțin o sută mai puțin decât sperase Zen, dar era obosit şi colierul nu îi mai plăcea. Aşa că îl puse pe tejgheaua unsuroasă a Unchiului Gândaci, iar o mână rudimentară, făcută dintr-un umeraş răsucit şi acoperit de insecte, se ivi de sub sutana aspră şi îl luă.

Ieşi din prăvălie, numărând pe îndelete bancnotele imprimate cu videoportretul zâmbitor al împăratului. Apoi se îndreptă spre casă, simțindu-se aşa cum se simțea de fiecare dată la sfârşitul unei tranzacții: ca şi cum ar fi zburat liber pentru un timp şi acum trebuia să revină în colivia lui.

Nu se gândi să se uite în spate. Nu văzu drona coborând din ceața luminată de neoane pe acoperişul Unchiului Gândaci. După o explozie de lumină şi un zăngănit scurt care răzbătu din prăvălie, drona reapăru. Rămase afară, planând deasupra

solului, până când se ivi o fată într-un impermeabil roşu, care îşi ridică privirea spre ea. Drona îşi reorientă rotoarele şi porni pe urmele lui Zen, cu fata ținându-se după ea pe jos.

3

Familia Starling locuia în acel an pe strada Podului, într-un cartier ieftin, construit pe unul dintre lungile poduri suspendate din Cleave. Casele erau toate bioclădiri din baobab modificat genetic. Se ghemuiau una într-alta pe pod ca nişte elefanți demoralizați care plănuiau să îşi ia zborul către alte țări, mai calde. Multe se sălbăticiseră: le crescuseră balcoane la nimereală sau le apăruseră mici excrescențe bulboase inutile. Familia lui Zen ocupa ultimul etaj al uneia dintre ele: câteva camere informe, care se deschideau pe neaşteptate într-un coridor şerpuit. Locuiau acolo ca trei gândaci într-o scorbură. Uşa de la intrare era o bucată mare de plastic (fostul perete al unui container), imprimată cu sigla unei firme de utilaje de transport feroviar din Khoorsandi*.

Zen împinse uşa de plastic şi intră. O lumină difuză, gălbuie cădea pe covoarele spălăcite şi pe pereții parcă măcinați de vreo boală. Într-o vreme, sora lui, Myka, se străduise să înfrumusețeze locul. Făcuse curățenie zilnic şi încercase felurite holotapete, astfel încât sufrageria să arate ca o plajă de pe Bucuria Verii sau ca o pajişte din Munții de Cleştar, asta dacă reuşeai să ignori muzica bhangra [4] pe care o ascultau vecinii şi al cărei duduit se auzea prin podea. Dar pentru mama era totuna. Pe ea plajele sau pajiştile o înfricoşau la fel de tare ca pereții goi. Când Myka se apucase să muncească în ture suplimentare şi nu mai avusese timp să se ocupe de gospodărie, Zen nu binevoise să îi preia el sarcinile. Farfuriile se adunau în chiuvetă, pervazurile erau presărate cu muşte moarte, iar tapetele se deconectaseră cu mult timp în urmă.

[4] Gen muzical care combină muzica tradițională din Punjab, India, cu muzica pop occidentală.

Când intră, mama ridică spre el o privire speriată. Părul ei

subțire şi cărunt desena mâzgăleli nebuneşti de penel pe fundalul luminos al ferestrei din spate.

— Te-ai întors! Nu credeam c-o să te mai întorci. Am crezut că ți s-a întâmplat ceva…

— Mamă, tu aşa crezi de fiecare dată. Aşa spui şi când mă duc pentru cinci minute la băcănie.

„Dar într-o zi chiar o să plec", îşi zise el în gând. Într-o zi, curând, avea să găsească atât curajul, cât şi banii necesari ca să părăsească definitiv acest loc, luându-l pe Interstellar Express până la Nodul de Aur şi chiar mai departe…

— Eram sigură că te-au prins, murmură mama lui. Oamenii ăia…

Se ivi şi Myka din cămăruța ei, afişând încă salopeta cenuşie şi încruntătura morocănoasă cu care se prezenta în fiecare zi la lucru, în districtul industrial. Nu părea prea încântată să-şi vadă fratele mai mic.

— Unde-ai fost?

— Ici şi colo.

— Te-ai plimbat cu trenurile?

— Trenurile alea sunt şi ele implicate în complot, o întrerupse mama. Şi Gardienii la fel. Gardienii văd tot.

— La câte se petrec pe toate lumile, nu-şi bat Gardienii capul să ne urmărească pe noi, zise Myka ostenită.

Nu semăna deloc cu el sora asta a lui. Sau poate soră vitregă: mama nu le spusese niciodată cine le era tatăl (sau tații) şi nici ei nu o întrebaseră. Myka era voinică, mai înaltă decât Zen, lată în şolduri şi în umeri, cu pielea mai închisă la culoare şi cu un nor de păr negru care scuipa scântei furioase când îşi trecea pieptenele prin el. Ştia ce făcea Zen în raitele lui prin porțile-k şi nu îl aproba, dar nici nu refuza banii de la Unchiul Gândaci. Fără ei, nu şi-ar fi putut permite să trăiască într-un loc nici pe jumătate la fel de plăcut ca strada Podului.

— I-a fost rău, zise Myka, hotărându-se să vorbească despre mama lor mai degrabă decât despre Zen şi furtişagurile sale. Când am venit acasă tocmai făcea o criză…

— Ne-au găsit iarăşi, spuse mama. Ne ascultă. Prin pereți.

— E în regulă, mamă, o alină fata cu blândețe.

Nu era blândă de felul ei. Era de obicei furioasă pe toți şi pe

toate: pe Zen, pe tovarăşii de muncă, pe compania pentru care lucra, pe familiile corporatiste*, pe împărat, ba până şi pe Gardieni. Luase parte la revoltele anti-moto şi uneori Zen o descoperea citind încruntată broşuri ilegale şi visând la rebeliune. Dar cu mama lor nu-şi pierdea niciodată răbdarea.

— Ba nu e deloc în regulă! scânci mama. Ne urmăresc! Trebuie să plecăm de-aici!

— Nu ne urmăreşte nimeni, mamă.

Myka îşi puse cu duioşie o mână pe umărul ei, dar mama i-o îndepărtă, şuierând iritată.

Zen nu ştia cum de avea Myka atâta răbdare. Poate pentru că era mai mare decât el şi şi-o amintea pe mama lor din nişte vremuri în care încă îşi ținea imaginația sub control, înainte ca oamenii să înceapă s-o urmărească, iar zidurile, s-o asculte. Mykăi îi era pur şi simplu milă de ea. Şi lui Zen îi era, dar se simțea mai ales furios. Furios din cauza felului în care nălucirile ei îi modelaseră lui viața. Toți anii aceia în care îl făcuse să creadă în conspirații închipuite!

— Sunt afară chiar acum! se văicări ea. Ne spionează!

El se apropie de fereastră şi se uită afară prin celuloza încețoşată care servea drept geam.

— Mamă, zise el, nu e nimeni…

Şi amuți.

Privea podul de dedesubt, drumul îngust care se strecura printre cele două şiruri de bioclădiri. Forfotea de pietoni: lucrători din schimbul de zi, ca sora lui, târându-se acasă dinspre districtul industrial şi lucrători din schimbul de noapte mărşăluind în direcția opusă, gata să intre în tură. Ricşe şi maşini maglev [5] îşi croiau drum prin şuvoiul de impermeabile ude, pălării şi umbrele. Iar pe partea cealaltă a străzii stătea neclintită fata cu haină roşie, uitându-se drept la el.

[5] Termen derivat din sintagma englezească *magnetic levitation,* desemnând un tren sau un alt tip de maşină care călătoreşte deasupra unor şine cu ajutorul unor magneți care îi asigură sustentația şi propulsia. Asemenea trenuri există deja în anumite părți ale lumii

***

Chiar înainte ca un tren să pătrundă printr-o poartă-k se producea un moment de liniște, atât de scurt, încât numai adevărații kălători îl sesizau, când roțile treceau de pe liniile normale ale kăii ferate pe șinele stranii, lipsite de fricțiune, ce duceau dincolo de poartă. Asta simți Zen când o recunoscu pe fată: o tăcere cât o bătaie de inimă, după care se pomeni într-o lume nouă.

— … Nimeni acolo, continuă el, încercând să nu lase teama să i se simtă în glas.

Se trase înapoi de la fereastră, deși nu credea că fata ar fi putut într-adevăr să-l vadă. Rămase cu privirea ațintită asupra ei. Cum îl urmărise până aici? Ar fi trebuit să fi părăsit Ambersaiul cu același tren ca el. Dar nu avea cum: n-o văzuse coborând în Cleave. Nu putea fi aceeași fată…

Deodată, ea își ridică fruntea și păru să se uite drept la el. Deși tot nu-i putea desluși trăsăturile prin ploaie și în umbra glugii, acum Zen fu sigur că ea era.

„Vino cu mine", îi spusese ea.

Și știuse cum îl cheamă.

Deci cine era? Poliția? O asasină? „Probabil c-a trimis-o aurăreasa", își zise Zen. Dar nu prea avea logică. Nu furase decât un amărât de colier și, odată ce trecea cu el prin poarta-k, asigurarea ar fi acoperit paguba. Era însă singura explicație care îi venea în minte. Probabil că aurarii Ambersaiului începuseră să angajeze asasini care să-i urmărească pe toți cei care îi jefuiau.

Fata traversă strada către locuința lui.

Myka tocmai o întreba pe mama lor ceva despre cină. Când nu se simțea bine, mama lor credea că nu-și permit să cumpere de mâncare și că apa și curentul puteau să se oprească în orice clipă. Nu voia să mănânce și nu-i lăsa nici pe alții. Myka, fără să își piardă cumpătul, o întrebă dacă ar putea să pregătească puțin curry verde. Zen nu știa cum să o avertizeze pe sora lui în legătură cu străina care îl urmărea fără ca mama să audă și să se sperie și mai rău.

Deodată zări o siluetă alunecând prin dreptul ferestrei. Dacă nu era drona care îl hărțuise în Ambersai, atunci era una identică.

Se aruncă la podea. Mama scoase un țipăt. În aceeaşi clipă, se auzi un ciocănit la uşa de plastic a apartamentului şi o voce strigă:

— Zen Starling!

Zen se târî în patru labe de-a curmezişul camerei până în dormitorul lui strâmt, clătinând din cap când întâlni privirea Mykăi. Rămase în umbră, încercând să nu facă nici cel mai mic zgomot, ca un copil care se joacă de-a v-aţi ascunselea. O auzi pe mama sa scâncind, apoi uşa de la intrare deschizându-se.

— Nu-i aici, spuse Myka. Nu vezi c-o sperii?

Fata răspunse ceva, mult prea încet ca Zen s-o poată auzi, apoi Myka zise din nou, ieşindu-şi din sărite:

— Nu-i aici! Pleacă! Aici, în Cleave, nu vrem d-ăştia ca tine!

Zen îşi roti ochii prin cameră. Patul era nefăcut şi hainele zăceau împrăştiate. Păstrase câteva lucruri de când era mai mic: modele de trenuri şi broşa pe care o furase de pe o tarabă de la Nodul McQue când avea şapte ani. Furtul broşei fusese un gest impulsiv, negândit, urmat de şase săptămâni de vinovăție şi de griji. Dar când îi trecuseră remuşcările, ajunsese la o concluzie din care îşi făcuse un principiu în viață: că era posibil să-ți însuşeşti bunurile altora fără să fii prins.

Dar se părea că se înşelase. În cele din urmă, sosise momentul să plătească. Auzea cum drona trecea huruind pe afară, dând ocol clădirii. Myka îi spunea din nou musafirei lor că Zen nu era acasă. Mânioasă şi înspăimântată, mama striga şi ea cuvinte pe care Zen nu le înțelegea.

Deasupra patului său era o fereastră, mânjită şi tumefiată ca toate ferestrele apartamentului, dar suficient de mare ca să te poți strecura prin ea dacă erai disperat. Nu fusese concepută să se deschidă, dar se dovedi că era posibil, dacă o loveai suficient de tare. Se desprinse din cadru, ținându-se numai în câteva fire de fibră vegetală. Iute, înainte ca drona să dea un nou ocol, Zen se aruncă în pătratul umed al nopții, strecurându-şi umerii şi şoldurile prin ramă şi rostogolindu-se pe panta acoperişului. Țiglele erau frunze modificate, groase şi pieloase, suprapuse ca frunzele de anghinare. Apucă un cablu gros, se lăsă să alunece pe el până ajunse pe un acoperiş mai scund şi apoi sări peste spațiul îngust care îl despărțea de clădirea alăturată. De acolo îi

fu uşor să ajungă la unul dintre stâlpii podului şi să coboare pe el, uitându-se tot timpul în sus, după dronă, dar nezărind-o nicăieri. Căzu pe plasa de microfibră întinsă sub pod pentru a capta gunoiul şi pentru a-i prinde pe potențialii sinucigaşi şi porni în patru labe, împleticindu-se, prin întunericul de sub carosabil şi prin dungile de lumină ce se iveau printre zăbrelele grătarelor, croindu-şi drum cu greutate pe lângă grămezi de cabluri slinoase şi pe lângă rădăcinile târâtoare ale caselor. Dedesubtul lui zumzăiau autobuze aeriene şi drone dolofane de livrări. Sub ele, pe fundul unui abis de ferestre luminate, râul Cleave îşi descărca furia asupra stâncilor.

Ajunse astfel la peretele canionului, merse un timp de-a lungul câtorva țevi mai groase de canalizare prinse de acesta şi apoi coborî pe terasa de dedesubt folosind drept scară ideogramele de neon ale unui restaurant. Chelnerii țipară la el, dar chelnerii erau ultima lui grijă. Ce puteau să-i facă? Să-l bată cu şervetele de să-i iasă untul? Cercetă cu privirea văzduhul aglomerat, uitându-se după dronă, şi, cum nu o văzu, o zbughi către prăvălia Unchiului Gândaci.

În mod normal, Unchiul Gândaci era ultimul la care s-ar fi dus să ceară ajutor. Dar, în timp ce se legăna pe plasa de sub pod, Zen se gândise. Şi ajunsese la concluzia că unica lui speranță era să răscumpere colierul şi să îl returneze pe Ambersai împreună cu scuzele sale cele mai umile.

Când ajunse, prăvălia avea obloanele trase.

— Unchiu' Gândaci? zise el tare, dar nu din cale-afară de tare, ciocănind la uşa scorojită.

Uşa se dădu în lături şi, la vederea prăvăliei înghesuite, Zen avu o presimțire sumbră.

Intră. Ploaia cădea în încăperea din dos, printr-o gaură largă din acoperiş, iar în băltoacele pe care le forma se răsfrângea pâlpâitul ferestrelor luminate ale unui tren în trecere. Unchiul Gândaci era şi nu era acolo. Pe podea zăceau sutana lui de pânză aspră, masca de hârtie şi câteva rămurele şi sârme jalnice care făcuseră parte din eşafodajul lui uman. Sutana, podeaua, pereții şi mobila erau acoperite de insecte. Multe dintre ele erau moarte: zdrobite sau carbonizate. Restul fojgăiau de colo colo, agitându-şi antenele, sau zumzăiau amețite prin

aerul care încă mai păstra mirosul încins şi metalic al focurilor de armă trase de curând. Gândacii-călugăr deveneau inteligenți numai dacă se aglomerau în număr suficient, formând un călugăr-roi: împrăştiați, erau din nou doar nişte insecte fără minte.

Asta era în sine destul de rău, dar, pe când se holba înmărmurit la priveliştea din odaie, Zen observă ceva încă şi mai grav. Colierul pe care îl furase se afla în continuare pe tejghea. Deci nu despre colier era vorba. Miza era alta, dar care?

4

La plecare, se servi cu un impermeabil şi cu o pălărie de pe cuierul cu haine second-hand de lângă uşă. Impermeabilul îi era prea mic şi abia îi trecea de talie, dar pălăria i se potrivea. Îi trase în jos borul lat ca să-şi ascundă fața şi o luă în grabă pe străzi aglomerate, încercând să se piardă în mulțime. Convins că fata şi drona erau pe urmele lui, încerca să le conducă departe de strada Podului, ca să le ferească de primejdii pe mama lui şi pe Myka.

De fapt, tot ce voia era să plece din Cleave în siguranță. Avea de gând să sară într-un tren cu o destinație îndepărtată, să treacă în Chiba* pe Linia Spiralată, să schimbe pe Linia-O* la Kishinchand şi să pună astfel jumătate de galaxie între el şi urmăritorii săi înainte ca ei să îşi dea seama că părăsise oraşul…

Dar cum să facă asta? Probabil că fata avea prieteni. Probabil că drona trimisă de ea să-l caute în Ambersai zumzăia chiar acum pe străzi. În mod sigur stația era supravegheată.

Îi trebuia un plan. Poposi într-o crăpătură din peretele canionului, umedă şi năpădită de ferigi, unde holoimagini ale Gardienilor pâlpâiau ca nişte năluci priponite deasupra unui şir de dataaltare.

Oameni se desprindeau în permanență din mulțime, oprindu-se dinaintea unuia sau a altuia dintre altare ca să încarce rugăciuni electronice. Omenirea visase dintotdeauna să aibă divinități care să vegheze asupra ei şi să o călăuzească, iar

Gardienii erau cei mai recenți şi cei mai buni zei pe care îi inventase vreodată. Inteligențe artificiale create pe Bătrânul Pământ, nemuritoare şi atotştiutoare ca zeii din vechile mituri. Gardienii fuseseră cei care deschiseseră porțile-k şi ajutaseră familiile corporatiste să amplaseze liniile şi stațiile Rețelei. În zilele de odinioară, se descărcaseră în trupuri clonate şi umblaseră printre oameni. Acum preferau să fie în compania celor de seama lor, făpturi din informație pură răspândite în dataplutele din toate lumile, preocupate de gânduri prea ample şi prea stranii pentru a fi pricepute de creierele umane. Zen era sigur că necazurile lui nu i-ar fi interesat.

Se hotărî să recurgă în schimb la ajutorul oamenilor. Fură nişte căşti de unică folosință din căruciorul unui vânzător ambulant şi găsi un loc liniştit printre altare. Căştile erau un model ieftin, de plastic, dar îşi făceau treaba. Un terminal i se potrivi numai bine în spatele urechii, transmițându-i sunetul prin oasele craniului. Celălalt, lipit de tâmplă, îi descărca imagini direct în centrii vizuali. Deschise o conexiune cu datapluta din Cleave şi o furtună de reclame țipătoare se suprapuse imediat peste imaginea străzii. Le alungă clipind din ochi şi găsi un site de mesagerie.

Voia s-o sune pe Myka, dar era prea riscant. În mod sigur fata în roşu pândea asemenea mesaje. Atunci cui să i se adreseze?

Zen nu avea prieteni. Când se mutase din Santheraki, lăsase câțiva în urmă şi nu se ostenise să-şi mai facă alții. Necazul cu prietenii era că mai devreme sau mai târziu trebuia să le povestească despre problemele mamei lui şi despre viața lui de pe strada Podului, iar acestea erau tristeți pe care prefera să le păstreze secrete. De altfel, se potrivea şi cu imaginea pe care şi-o făcuse despre sine: hoțul solitar, calm ca o pisică vagaboandă, rătăcind pe străzi în miez de noapte. A, sigur, mai stătea de vorbă uneori cu puştanii pe care-i întâlnea la Clubul Stropi de Sânge, mai schimba câte o glumă cu ei, dar nu avea încredere că l-ar putea ajuta vreunul să iasă dintr-un asemenea bucluc.

Nu mai rămânea decât Flex. Flex era de fapt prietena Mykăi, dar poate că, de dragul ei, ar fi consimțit să-l ajute. Talentele lui Flex erau exact ce îi trebuia lui acum.

Cu mişcări rapide din ochi, tastă adresa ei pe o tastatură virtuală, care se retrase într-un colț al câmpului său vizual de îndată ce termină. Clipi ca să activeze comanda „numai audio”. Iconul „conectare” păru să zăbovească în fața sa la nesfârşit.

— Da? se auzi în cele din urmă vocea lui Flex.

— Sunt fratele Mykăi, zise Zen, temându-se să-şi pronunțe numele în caz că îl urmărea cineva în rețeaua de comunicații din Cleave. Am nevoie de ajutor.

— Ce fel de ajutor?

— Trebuie să iau un tren, dar nu pot să merg în stație.

— OK.

Flex nu părea să aibă nevoie de alte explicații.

— Ne întâlnim aici.

În căştile lui Zen fură transmise nişte coordonate. Era vorba de Podul Bateriei. Îi mulțumi, îşi scoase căştile, le azvârli într-o rigolă şi plecă în grabă.

***

În drum spre pod, se tot întreba dacă drona îi interceptase mesajele, dar, când ajunse acolo, singura persoană care îl aştepta era Flex. O siluetă scundă şi îndesată, cu pălăria de ploaie strălucind ca o ciupercă udă. Sub pălărie purta o căciulă cu apărătoare de urechi, iar dedesubt, nişte căşti improvizate, cu o lentilă mare, care îi ascundea ochiul drept.

Zen nu fusese niciodată sigur dacă ființa asta era băiat sau fată, dar cel mai adesea se gândea la Flex ca la o „ea”. Chipul ei tuciuriu, banal şi hainele informe nu ofereau niciun indiciu, dar avea o bunătate ursuză care îi amintea băiatului de Myka. Trăia pe străzi undeva în zona furnalelor, dar uneori fabricile o chemau să le picteze vehiculele sau să le împodobească intrările cu fresce. Aşa o cunoscuse Myka.

În restul timpului, Flex era un *tagger,* unul dintre acei artişti vagabonzi cărora le plăcea să se strecoare în depouri ca să picteze vagoanele de marfă sau de pasageri aflate în aşteptare şi uneori chiar şi locomotivele. Păianjenii de mentenanță curățau cel mai adesea graffitiurile încă dinainte să se usuce vopseaua, dar, dacă lucrarea era reuşită, unele locomotive o păstrau şi o

purtau cu mândrie în călătoriile lor prin porțile-k. Creațiile lui Flex erau mai mult decât „reuşite”. Zen nu ştia mare lucru despre artă, dar era de ajuns să se uite la ce picta Flex ca să îşi dea seama că aceasta iubea trenurile. Nu călătorise niciodată pe kalea ferată, dar picturile ei strălucitoare, din tuşe rapide, traversau galaxia. Animalele surprinse în salt şi straniile ei siluete de dansatori erau văzute de oameni din toate stațiile Rețelei, fresce mobile călătorind prin galaxie pe flancurile trenurilor recunoscătoare.

Dar pentru Zen, cel mai mult conta jocul de-a şoarecele şi pisica pe care îl juca ea de atâta timp cu sistemele de securitate ale căii ferate, pentru că asta însemna că ştia să ajungă la trenuri fără să treacă prin nicio stație.

— Unde mergi? îl întrebă ea.

— Oriunde, răspunse Zen. Cât mai departe.

— Myka mereu spunea c-o să dai de bucluc, mormăi Flex.

— Pentru asta şi trăiesc, i-o întoarse Zen. Şi oricum, tu pictezi pe trenuri. Ție ți-a tras Myka vreo săpuneală din pricina asta?

— Nu-i acelaşi lucru. Şi eu nu-s frățiorul ei mai mic.

— Deci mă ajuți?

Flex încuviință din cap.

— Sigur. Myka mi-a salvat viața cândva. Îi sunt datoare.

Urcară o alee în trepte ce trecea prin spatele peretelui de spumă al unei cascade. De sus cobora către ei huruitul trenurilor de marfă. Zen se întrebă cum anume îi salvase soră-sa viața lui Flex şi de ce nu pomenise niciodată despre asta. Dar districtele industriale erau periculoase, o ştia toată lumea. Poate că acolo jos oamenii se salvau tot timpul unii pe alții…

La jumătatea scării, Flex se opri. Probabil trimisese un semnal cu ajutorul căştilor, căci în zidul care mărginea aleea se deschise o trapă ruginită. Îl împinse pe Zen prin ea şi intră după el, aprinzând o lanternă când uşa se închise în urma lor.

— Aici era cândva o centrală electrică, zise ea. Deservea nu ştiu ce linie feroviară care a fost închisă. Ăsta-i unul dintre culoarele de acces. Duce în depoul vagoanelor de marfă din spatele stației Cleave.

Nu aveau mult de mers, dar pasajul era îngust şi îmbâcsit.

Din el se ramificau tot felul de culoare laterale întunecate, răsunând de furia cascadei silite să se înghesuie prin canalele de scurgere de sub kalea ferată. La capătul său, trepte metalice ieşeau din peretele unui puț vertical, în vârful căruia se afla un alt chepeng. Zen scoase capul ca un popândău în spațiul pustiu, năpădit de buruieni, dintre două şine lucioase de kale ferată. Peroanele puternic luminate se aflau cinci sute de metri mai încolo, adăpostite de peretele canionului ca sub o streaşină. În zona unde ieşise Zen la suprafață, şinele erau cufundate în beznă, cu excepția unui înger al stației care tocmai se destrăma, plutind ca un miraj supradimensionat în urma vreunui tren ce tocmai trecuse prin poartă.

— Ce aştepți? îl întrebă Flex de jos, din puț.

— E un înger al stației…

— Îngerii nu-ți fac niciun rău.

— Ştiu, zise Zen.

Erau însă ciudați, aşa că se bucura să-l vadă pe acesta destrămându-se: îngerii nu rezistau prea mult la o asemenea distanță de o poartă. Se târî afară prin trapă şi rămase locului un moment, uitându-se la peroane, fiindcă nu mai văzuse niciodată stația de kale ferată din unghiul acela. Flex ieşi în spatele lui şi porniră să traverseze şinele către nişte vagoane de marfă garate pe linie moartă. Zen aproape că începea să savureze experiența. Undeva, departe de aici, avea să-şi spună povestea în baruri şi cafenele, dinaintea unor tâlhari mărunți. „Puseseră drone pe urmele mele, dar m-am strecurat pe kalea ferată şi am sărit într-un tren cu o destinație îndepărtată…”

Vagoanele în aşteptare, destinate toate transportului de minereuri, erau împodobite cu cheile încrucişate ce alcătuiau emblema familiei Prell* şi cu o mulțime de graffitiuri aparținând unor artişti nici pe departe la fel de buni ca Flex. Zen o zări cântărind desenele dintr-o privire şi strâmbând din nas la vederea execuției nereuşite.

— Trebuie să mă cațăr într-unul din astea? o întrebă el.

Flex clătină din cap.

— Aştepți aici până vine un tren de pasageri, sari pe acoperişul lui, călătoreşti aşa până în stație şi te strecori înăuntru când se deschid uşile.

— Dar trenul n-o să-şi dea seama?

— Ba da, dar probabil că n-o să-i pese. Cunosc locomotivele care trec pe-aici. Majoritatea sunt de treabă. Cel mai rău lucru care ți se poate întâmpla este să trimită un păianjen de mentenanță să vadă ce-i cu tine. Dacă se întâmplă, spune-i pur şi simplu că eşti un prieten de-al meu.

— Vine un tren, zise Zen.

Auzea trepidația unui motor, din ce în ce mai tare. Flex îşi ridică privirea, iar lumina felinarelor căzu pe feţişoara ei aspră.

— Nu-i un tren, observă ea.

Avea dreptate. Şinele nu vibrau ca atunci când se apropia un tren. Orice ar fi fost, venea prin aer.

— O dronă! exclamă Zen şi, în aceeaşi clipă, proiectoarele acesteia începură să măture şinele.

Flex dispăru, aruncându-i o privire alarmată şi repezindu-se apoi într-un ungher întunecat din dosul vagoanelor. Zen dădu s-o urmeze, dar lumina îl prinse din urmă. Îşi văzu umbra proiectată pe peretele celui mai apropiat vagon, peste graffitiuri şi embleme, perfect conturată, de parcă ar fi desenat-o Flex cu spray negru.

Privi îndărăt. Drona plutea în aer la câțiva metri distanță.

Probabil că îl văzuse urmând-o pe Flex în pasaj, descoperise unde aveau să iasă şi zburase până acolo ca să-i aştepte. Îşi ațintise puzderia de camere asupra lui Zen, transmițându-i imaginea către fata în roşu sau către oricine o fi controlat-o.

— Bine! strigă el. Ce vrei?

Din învelişul dronei țâşniră scântei. Se răsuci prin aer. Zen auzi pârâituri şi dangăte stridente. Se uită în stânga şi în dreapta. Lumea alerga şi striga. Străfulgerări de lumină dezvăluiră impermeabile cenuşii. La început crezu că aceştia erau stăpânii dronei, veniți să-l înhațe, dar apoi îşi dădu seama că deschiseseră focul asupra ei. Drona încercă să se stabilizeze, însă fu lovită de un proiectil greu şi se prăbuşi, izbindu-se de şine. Urmă o strălucire albastră: sfărâmăturile zburau pe lângă el ca nişte lilieci. Fu înşfăcat de nişte mâini străine. Lumina lanternelor îl orbea. Impermeabilele cenuşii țipau la el, dar explozia dronei îl asurzise. Începură să-l îmbrâncească înspre stație de-a lungul potecii de ceramică dintre şine.

Trenul care tocmai sosise în Cleave nu era un tren de pasageri, în primul rând, nu avea vagoane, ci numai o locomotivă lungă, cu două capete, neagră, încă fumegând în urma trecerii prin poarta-k. Hărmălaia pe care o făcea mulțimea de gură-cască de la capătul peronului se amplificase - şi avea şi de ce, îşi zise Zen. În alte circumstanțe ar fi fost şi el acolo, printre ei, luptându-se să arunce o privire. Pentru că acest tren era ceva descins din treideuri. O maşinărie masivă, brutală, cu coarne şi solzi ca de dinozaur, plină de turele de mitraliere şi de rachete, cu emblema Imperiului Rețelei imprimată pe flancuri.

Ce căuta în Cleave un tren de război?

5

Trupul uriaş al locomotivei negre îl ascunse pe Zen de privitorii de pe peron în timp ce era îmbrâncit de-a lungul şinelor şi apoi săltat ca o boccea pe scări şi pe uşa deschisă. Era furios, confuz şi, în sinea lui, puțin înfricoşat, dar kălătorul din el tot se simțea încântat să se afle într-un asemenea tren.

Fu dus într-o cabină albă, cu ecrane pe pereți, acolo unde un vagon obişnuit ar fi avut ferestre. Majoritatea ecranelor erau în stand-by, afişând emblema imperială - zigzagul unui fulger scânteind peste două linii paralele. „Deci tipii ăştia-s de la Forța Feroviară*”, îşi zise Zen. Albaştri, aşa li se spunea, din cauza armurii din aliaj de grafen pe care o purtau în luptă. Numai că de obicei Forța Feroviară nu prea era interesată de ceea ce se petrecea pe liniile secundare, cu excepția cazului în care avea loc o rebeliune sau ceva de aceeaşi anvergură. În mod sigur nu era treaba ei să vâneze pungaşi mărunți.

— Numele? îl întrebă cineva.

— Zen Starling.

Un bărbat stătea în picioare privindu-l, cu capul chel scânteind în lumina ecranelor ca o măciulie din abanos bine şlefuită. Avea o față ca o schijă neagră, cu trăsături ascuțite şi aspre şi cu o cicatrice subțire, care îi trăgea în jos un colț al gurii. Nu prea mai vedeai cicatrice în zilele astea: orice *bodyshop* de doi bani dintr-o alee dosnică putea să ți le şteargă.

Dacă oamenii le păstrau, asta însemna de obicei că erau inşi cu care nu voiai să ai de-a face.

— Ce vreți de la mine? strigă Zen. N-am făcut nimic. Eu doar…

— Te sfătuiesc să nu mă faci să-mi irosesc timpul cu tine, îl întrerupse bărbatul de la Forța Feroviară. Unde-i Raven?

Zen se uită la el nedumerit.

— E vorba despre colier? Fata aia e dintre ai tăi?

— Nu-i vorba despre niciun colier, zise bărbatul. Unde-i Raven?

— Habar n-am despre ce vorbeşti, spuse Zen sfidător.

Bărbatul îşi îndreptă privirea spre altcineva.

— Poate că încă n-a intrat în legătură cu el. Ați aflat ceva de la drona aia?

— S-a prăjit, răspunse unul dintre ceilalți. Îmi pare rău, căpitane Malik. S-a autodistrus înainte să putem obține ceva de la ea.

Căpitanul Malik zâmbi cu răceală.

— Raven îşi ascunde bine urmele.

— Cine-i Raven ăsta? se băgă Zen în vorbă.

Pe ecranele din spatele lui Malik apăru un chip palid, făcut parcă numai din unghiuri. Rareori vedeai ten alb în Rețea, unde majoritatea oamenilor aveau pielea în diverse nuanțe de cafeniu. Zen şi-ar fi amintit o față ca asta.

— Nu ştiu cine e, zise el.

— Ei bine, el ştie cine eşti tu, spuse Malik. Motorikul lui te-a contactat în noaptea asta, în Ambersai.

Pe ecrane apărură acum fotografii din Ambersai, imagini albăstrui cu purici, extrase din filmările camerelor de securitate. Îl arătau pe Zen deplasându-se printre tarabe şi, în spatele lui, în mulțime, era fata cu impermeabilul roşu. Se părea că îl urmărise vreme de câteva minute înainte să încerce să-l abordeze lângă tejgheaua aurăresei. Descoperirea îl nelinişti pe Zen, pentru că de obicei instinctele îl avertizau când era supravegheat sau urmărit şi de data asta nu simțise nimic. Deci străina nu era decât un moto? Dintr-un motiv sau altul, se simți dezamăgit.

— N-am vorbit cu ea. Mi-a tăiat calea, atâta tot.

— Te-a ajutat să scapi cu colierul ăla.

— Nu m-a ajutat. A încercat să mă oprească. Nu-i de-a voastră?

— Nu, zise Malik. Am încercat s-o urmărim, dar a scăpat. Aşa că ți-am luat ție urma şi ne-am ținut după tine până aici, în Cleave. Ce vrea Raven de la tine, Zen Starling?

Zen ridică din umeri. Nu ştia. Până în noaptea aceasta, nimeni nu se interesase prea mult de el.

— V-am zis că nu cunosc niciun Raven.

— O să vedem noi, zise Malik. Datascafandrul* meu îți verifică profilul. Domnule Nikopol? se adresă el insului de alături, care avea ochii ascunşi de viziera unei căşti complicate.

Bărbatul zâmbi. Era un om mărunțel, îngrijit, mândru de munca lui. Scafandrii erau o castă specială, care nu se temea să se delogheze de la dataplutele sigure, apărate de *firewall-uri,* şi să navigheze pe curenții informatici din străfundurile Mării de Date*. Puteai găsi orice acolo, atâta timp cât erai suficient de inteligent ca să te descurci cu creaturile ce trăiau în adâncuri.

— Zen are o soră care lucrează la rafinării, spuse el. Şi o mamă cu probleme mintale. Tatăl nu figurează nicăieri. Stația natală nu e înregistrată. Adresa curentă nu e înregistrată. Înainte să locuiască în bomba asta, Starlingii au locuit în Santheraki - altă bombă. Iar înainte de asta…

Malik îl opri cu un gest.

— Nu pricep, Zen. Eşti exact la fel ca atâția alți potlogari de pe linia asta. Ce treabă are Raven cu un terchea-berchea ca tine?

Zen dădu să-i spună că nu ştie, dar deodată se pierdu cu firea.

— N-aveai niciun drept să mă târăşti aici! Dacă îi vrei pe Raven şi pe motoul lui, de ce nu-i cauți? Ea e aici, în Cleave! Drona ei l-a împuşcat pe Unchiu' Gândaci!

— Imposibil, zise Nikopol. N-a mai fost niciun tren dinspre Ambersai după cel cu care a sosit puştiul ăsta, şi ea nu se afla în niciun vagon.

Malik însă nu părea să creadă că este chiar imposibil. Părea să creadă că e interesant.

— Unde? întrebă el. Unde ai văzut-o?

Zen fu cât pe ce să spună: „A fost la mine acasă”, dar se opri. Nu voia ca Albaştrii să dea buzna peste Myka şi mama lui, cu întrebările şi dronele lor. Mama ar fi crezut că toate coşmarurile ei au devenit realitate.

Malik se satură să mai aştepte un răspuns.

— Faisa, du-l în spate, i se adresă el unei femei. Dă-i o doză. O să-l iau din nou la întrebări când îşi face drogul efectul.

Se referea la serul adevărului. Zen auzise de el. O injecție era suficientă ca să te facă să torni tot ce ştiai. Se zbătu, dar Faisa şi camarazii ei erau nişte zdrahoni. Îl târâră pe lângă Malik, de-a lungul unui coridor îngust, până într-o cabină albastră, strâmtă ca o cămară, cu un raft pe post de pat. El continua să se zbată. Simțea trenul deşteptându-se, motoarele pornind. Pe ferestruica murdară a cabinei zări coloanele care sprijineau bolta stației trecând leneş pe lângă el şi blițurile căştilor privitorilor care făceau ultimele fotografii cu misteriosul tren.

— Unde mergem? strigă el.

— Înapoi pe linie, răspunse unul dintre oamenii lui Malik. Nu are rost să rămânem. Acum Raven n-o să se mai arate pe-aici.

Femeia cu numele de Faisa tocmai deschidea o cutie de plastic. Trenul prinse viteză şi fereastra se înnegri: erau într-un tunel, îndreptându-se către poarta-k din Cleave. Faisa potrivi un tub cu un lichid limpede într-un injector.

— Asta te va ajuta să te concentrezi să găseşti răspunsurile de care are nevoie căpitanul Malik.

Luminile se stinseră. Zgomotul motoarelor se opri, la rândul lui. Trenul încetinea. Nu putea fi intenționat, pentru că trenurile ar fi trebuit să accelereze pe măsură ce se apropiau de porțile-k.

— O, pe toți Gardienii! izbucni bărbatul care îl imobiliza pe Zen.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Faisa.

Nici Zen nu ştia, dar recunoştea o ocazie bună când se ivea. Începu să dea din picioare, sperând să nimerească siluetele întunecate de lângă el. Reuşi să lovească pe cineva cu botul cizmei. Se auzi o înjurătură. Nişte mâini vânjoase îl smuciră, frământându-i carnea.

— Drogheaz㠖l! strigă bărbatul care îl maltrata, aproape lipit de el, cu răsuflarea mirosind a bere de Ambersai.

Urmă o nouă încăierare, după care se auziră şuieratul ca de cobră al injectorului şi un țipăt.

— Nu pe mine!

— Scuze! Scuze!

— Unde este?

O învălmăşeală de trupuri şi de mâini. Cineva căzu. Zen se furişă prin întuneric, reuşind să treacă pe lângă ceilalți, bâjbâi după uşă, o găsi şi se împletici afară, pe coridor, taman în clipa în care se aprindea lumina de urgență, chioară şi roşiatică. Trânti uşa înainte ca temnicerii săi să-şi dea seama că nu mai era acolo. În aer se simțea miros de fum. Motoarele trenului scânceau şi sughițau de parcă tot ar fi încercat să se repornească şi ceva le-ar fi împiedicat. Uşa care ducea către cabina centrală a lui Malik se deschidea şi se închidea cu un şuierat prelung, ca de exasperare. Uitându-se prin deschizătura ei, Zen zări pâlpâitul ecranelor acoperite de purici. În lumina lor palidă, Malik se lupta cu Nikopol, care se zvârcolea pe scaun, cu sângele bolborosindu-i din nări. Căpitanul îi simți prezența. Îşi ridică privirea, dar, până să apuce să spună ceva, uşa scoase un ultim şuierat şi se închise, încuindu-se.

Zen porni în direcția opusă. În celălalt capăt al culoarului se afla o uşă marcată cu simbolurile ieşirii de incendiu. Se grăbi către ea, sperând că nu era încuiată.

Nu era. Chiar când întindea mâna să apuce mânerul, uşa se deschise.

— Zen Starling?

Fata cu haină roşie se afla pe şine. Îşi dăduse gluga la o parte şi băiatul văzu că Malik avea dreptate: nu era o fată în carne şi oase, ci doar un motorik, o păpuşă de sârmă, un android.

Ea îşi înclină capul într-o parte şi îi zâmbi.

— Ce palpitant! Sper că n-ai de gând să fugi iarăşi. N-ai de ce. Sunt de partea ta. Mă cheamă Nova.

În timp ce Zen încă mai încerca să înțeleagă dacă avea sau nu o halucinație, fata se întinse spre el, îl apucă de mână şi-l trase afară din trenul lui Malik, în bezna răcoroasă a tunelului.

Îşi eliberă mâna cu o smucitură şi rămase pe şine, privind trenul distrus. Silueta mătăhăloasă şi neînsufleţită a acestuia se desena în lumina slabă a tunelului. Motoarele gâfâiau, scânceau şi se opreau, gâfâiau, scânceau şi se opreau. Din când în când, se zgâlţâia uşor, ca şi cum pe dinăuntrul său oamenii ar fi alergat de colo colo.

— Haide! zise Nova. Ne aşteaptă Fox!

— Fox?

— Trenul lui Raven. Thought Fox. [6] Vino!

[6] În traducere, Vulpea din Gând; *The Thought Fox* este titlul unui poem de Ted Hughes (1930-1998), poet şi prozator britanic

Nu se purta ca un motorik. Nu tu plecăciuni, nu tu zâmbet presetat, doar un surâs rapid în timp ce îi întorcea spatele pornind de-a lungul tunelului, o umbră în bezna albăstruie. Zen porni după ea. Să nu ai încredere niciodată într-un moto, aşa i-ar fi zis Myka, dar lui nu i se părea că avea de ales. Fie mergea cu ea, fie urca din nou în tren, iar păpuşa de sârmă părea mai prietenoasă decât Malik.

— Dacă ai fi venit cu mine în Ambersai, te-ai fi scutit de o grămadă de necazuri, îl mustră ea.

— Drona ta l-a împuşcat pe Unchiu' Gândaci.

Ea îl privi peste umăr.

— Of, îmi pare rău. Era drona lui Thought Fox şi câteodată Thought Fox… se lasă purtat de val. Oricum, călugărul-roi nu-i mort. E doar nițeluş împrăştiat. O să se adune el la un moment dat.

— Dar Myka şi mama? întrebă el. Sunt bine?

— O, da! făcu Nova, oprindu-se şi privindu-l în ochi. Nu l-aş lăsa pe Thought Fox să le facă rău. Sunt însă convinsă că surorii tale i-ar fi plăcut să-mi facă rău mie. Mereu e aşa furioasă?

— Mykăi nu-i plac motorikşii.

— Mi-a spus *putala,* se plânse Nova. A fost foarte nepoliticos din partea ei.

Putala însemna „manechin” sau cam aşa ceva într-una dintre limbile vorbite pe Bătrânul Pământ. [7] Zen zâmbi cu gura până la urechi, imaginându-şi cum trebuie să fi scuipat sora lui cuvântul.

[7] În limba hindi.

Între timp, Nova se întorsese către peretele tunelului. Zen nu-şi dădu seama ce anume făcea ea, dar auzi sunetul unei uşi deschizându-se şi apoi un curent de aer stătut îi mângâie obrazul. O urmă într-un culoar îngust, cu podele şi pereți de ceramică. Pe plafonul jos se aprinseră lumini şi uşa se închise în urma lor cu un şuierat. Motorikul îl privi peste umăr cu ceea ce părea să fie un zâmbet încurajator. Avea soiul acela de față ieftină, universală, pe care o mai văzuse şi la alții de felul ei: ochii prea mari şi prea depărtați, gura prea largă. Dar pe obraji şi pe nasul ei mic şi drept se vedea o spuzeală de pistrui. Cine mai pomenise un moto cu pistrui?

Înaintară. Podeaua începu să coboare în pantă, iar tunelul coti. Pereții nu mai erau din ceramică simplă, pătată de apă, ci acoperiți cu mii de plăci de faianță. Lui Zen locul îi era întrucâtva cunoscut. O clipă mai târziu, pătrunseră amândoi într-o sală imensă, întunecoasă şi atunci el înțelese de ce.

Era o stație de kale ferată.

Se răsuci, încercând să-şi dea seama în ce parte a gării Cleave se afla şi de ce era atât de linişte. Treptat, îşi dădu seama că încăperea nu era nicidecum o parte a gării Cleave. Tavanul boltit unde se cuibăreau umbrele, ceasul stricat şi prăvăliile cu fațade acoperite de obloane, sala largă, plină de praf şi de găinați, unde şiruri de scaune goale stăteau cu fața către un tabel de plecări învăluit în pânze de păianjen... Era într-adevăr o stație, dar nu stația Cleave. Era alta, ascunsă în măruntaiele canionului. Numele îi era scris pe perete cu litere enorme: CLEAVE-B.

— Imposibil.

Vocea lui răsună în sala subterană şi făcu nişte creaturi mici şi nevăzute să o rupă la fugă, căutându-şi adăpost în grămezile de gunoi din colțuri.

— Cleave e o lume cu o singură poartă. N-are decât o linie de sosire.

— Astăzi aşa e, se arătă de acord motorikul cel ciudat. Dar odinioară au fost două.

— N-am auzit niciodată de Cleave-B. Nu e pe hărțile Rețelei…

— Nu, acum nu mai este. Linia de aici duce către o poartă-k aflată sub Munții Ferăstrăului. Dar poarta aia face legătura numai cu Colț şi poți să ajungi pe Colț mult mai repede din gara principală din Cleave. Locul ăsta a fost închis acum cincizeci de ani.

Băiatului nu îi veni greu să o creadă. Cincizeci de ani de praf şi gunoaie zăceau sub tălpile cizmelor lui. Timp de cincizeci de ani, apa se infiltrase şi pătase faianța, desenând cruste şi stalactite pe fațadele cafenelelor şi ale sălilor de aşteptare. Zidurile erau tapetate cu reclame decolorate la băuturi şi treideuri de care nu auzise în viața lui. Peste tot era imprimată sigla unei corporații al cărei nume nu îi spunea nimic: Sirius Trans-Galactic. Vechituri. Antichități. Lucruri de valoare. Colecționarii plăteau bani frumoşi pentru suvenirele legate de kalea ferată.

Dar Zen ştia că ar fi fost mult prea meschin din partea lui să se gândească la acest loc în termeni de suvenire. O întreagă stație uitată! Era incredibil! Cu siguranță se găseau moduri mai bune de a profita de situație decât demontând accesoriile şi vânzându-le în Bazarul Ambersai.

O urmă pe Nova printr-o arcadă şi ieşiră pe un peron. Dincolo de acesta se mai aflau şi alte peroane, cu şinele sclipind în penumbra dintre ele. Cleave-B fusese cândva un adevărat furnicar. Zen se întrebă cum de nu auzise niciodată de ea, dar în Cleave memoria era scurtă. Oamenii treceau pe aici pentru munci sezoniere, câştigând cât puteau şi plecând mai departe. Nu zăboveau prin zonă ca să afle istoria locală. Flex spusese ceva despre o linie abandonată, îşi aminti el. Poate chiar trecuse pe aici. Dar Flex nu vorbea prea mult cu nimeni.

Traversară o pasarelă, pe lângă ecrane care odinioară anunțau orele de plecare şi destinațiile trenurilor. Frunze uscate le trosneau sub paşi. Lumini anemice se aprindeau la trecerea lor, cu bateriile pe sfârşite. Sub pasarelă, Zen zări

trenuri. O veche locomotivă Foss şi încă două, dar nu mai reuşi să desluşească din ce model. Trenuri moarte într-o stație moartă...

Dar nu, nu erau moarte toate. Dinspre unul venea lumină, revărsându-se printre panourile obloanelor de la ferestrele vagoanelor şi prin gurile de aerisire ca nişte branhii de rechin de pe flancurile locomotivei. Zen îi auzi torsul vag, în aşteptare, în timp ce Nova îl conducea pe scările ce duceau spre peron. Locomotiva era o felie aerodinamică de beznă, acoperită de cifre şi litere misterioase, brodată cu nituri, guri de eşapament şi lagăre pentru roțile motoare. Adânc înăuntrul său, un motor imens mergea în gol, bătând ca o inimă.

În urma ei erau trei vagoane cu etaj, mari şi cu o arhitectură complicată, dar vechi: soiul de vagoane pe care Zen le văzuse numai în treideurile istorice.

— Fox? zise Nova, iar glasul ei răsună de-a lungul peronului. O să mai luăm un pasager.

Trenul nu schiță nicio mişcare, dar un păianjen de mentenanță se târî afară printr-o trapă din carcasa acestuia şi îşi aținti camerele asupra lui Zen. Uşa unuia dintre vagoane glisa în lături şi curentul făcu frunzele uscate să se împrăştie pe peron, şoptind şi scrâşnind. Zen era prea cufundat în venerația lui de kălător față de acest tren straniu ca să se întrebe cum de ajunseseră frunzele sub pământ.

— Fă cunoştință cu Thought Fox, zise Nova.

Bătu cu o palmă caroseria imensei locomotive, iar cu cealaltă mână îl îndemnă pe Zen să urce în primul vagon. Atinse şi el locomotiva, îşi trecu uşor vârfurile degetelor peste ceramica veche, cu muchii şi plăci ca ale unei carapace de țestoasă.

— E o frumusețe!

Locomotiva scoase un sunet. Era doar lichidul de răcire care circula în camera motoarelor, dar suna ca un mârâit amenințător. Zen îşi retrase mâna şi aruncă o privire în cel dintâi vagon. Văzu lux şi lumină artificială, ca într-o reclamă. Nici urmă de banchete sau de plase pentru bagaje. Era - cum se spune? - un vagon oficial. De tipul celor în care călătoreau membrii de seamă ai familiilor corporatiste; o sufragerie interstelară somptuoasă, pe roți. Totul părea vechi: oglinzi

prăfuite, poleială coclită, pielea fotoliilor adânci crăpată şi decolorată. Era un vagon ponosit, dar se vedea că fusese elegant cândva: avea o ponoseală de magazin de antichităţi, nu ponoseala ternă a vieţii de zi cu zi cu care era obişnuit Zen.

În mijlocul acestui decor, zâmbindu-i, se afla bărbatul din fotografiile lui Malik: aceeaşi faţă suptă, acelaşi costum negru, demodat, aceleaşi mâini prelungi şi aceeaşi privire calmă. Luminile vagonului străluceau pe părul lui blond. Era atât de palid şi stătea atât de ţeapăn, încât arăta el însuşi ca o fotografie, ca un ins încremenit în străfulgerarea unui bliţ.

— Bine ai venit, Zen, îl întâmpină el. Sperasem să pun mâna pe tine în Ambersai. Nu voiam ca Yanvar Malik să dea de mama sau de sora ta. Dar nu-ţi face griji, n-o să le facă neplăceri. Autorităţile de la Forţa Feroviară n-o să-l lase să-şi urmeze în continuare obsesia, nu după ce asta i-a costat un tren.

— Ce obsesie? întrebă Zen.

— Eu.

Raven îşi împreună degetele sub bărbie şi zâmbi. Nova urcă în vagon şi privi peste umăr, zâmbind la rândul ei şi întinzând braţul ca să-l invite pe Zen înăuntru.

Un soi de instinct al străzii îl îmboldea pe Zen să se răsucească pe călcâie şi să o ia la fugă. Fu totuşi prudent şi se hotărî să nu îl ia în seamă. Instinctele nu erau întotdeauna întemeiate. La urma urmei, Raven îl învinsese pe Malik. Doborâse trenul de război. Era puternic. Zen nu ştia ce punea la cale, de ce avea nevoie de o staţie ascunsă şi de un tren secret, dar voia şi el să fie părtaş.

Nu luă mâna Novei: nu-i plăcea atingerea ei, pielea aceea sintetică atât de asemănătoare la pipăit cu cea reală. Dar urcă în tren, iar Thought Fox închise uşile în urma sa.

Vagonul fusese crescut din lemn-viu, cu becuri argintii, bioluminescente, instalate în mănunchiuri pe tavanul boltit. Era ca şi cum s-ar fi aflat în interiorul unei imense coji de nucă. Muzica răsuna din difuzoare ascunse. Valuri de armonie, voci joase, cântând într-o limbă pe care Zen nu o cunoştea. Muzică de demult într-un tren de demult. Nova dispăru într-un alt vagon sau compartiment. Fata îi dădea fiori lui Zen, dar îi păru rău s-o vadă plecând. Raven era şi mai înspăimântător decât

ea.

Acesta se ridică de pe scaun. Era înalt şi subțire şi ceva era straniu în înfățişarea lui, ca şi cum ar fi fost cioplit în piatră rece şi albă de un sculptor care nu prea înțelegea anatomia omenească. Pocni din degete şi în fața sa apăru o hartă holografică.

— Ştii ce-i asta, Zen?

— Sigur că ştiu.

Era aceeaşi hartă feroviară pe care o vedeai în fiecare stație de kale ferată, cu linii intersectându-se şi ramificându-se pentru a forma o masă tridimensională ca un coral strălucitor.

— E Rețeaua.

Raven zâmbi.

— Când eram băiat, i se spunea *Kilopylae.* Înseamnă „cele o mie de porți" într-una dintre limbile de pe Bătrânul Pământ. [8] Ăsta era vechiul ei nume, numele pe care i l-au dat Gardienii. Se pare că acum a căzut în desuetudine.

[8] În greaca veche.

— Pentru că nu e adevărat, zise Zen. Nu sunt o mie de porți-k. Sunt nouă sute şaizeci şi patru.

Toată lumea ştia asta. Poate că Gardienii plănuiseră să construiască o mie de porți, dar se dovedise că exista un număr limitat de găuri pe care le puteau deschide în continuumul spațiu-timp înainte ca acesta să se destrame ca un şomoiog. Se opriseră după nouă sute şaizeci şi patru de porți, spunând că, dacă mai construiau vreuna, ar fi deranjat nu ştiu ce simetrie şi ar fi destabilizat întreaga Rețea.

— Da, zise Raven. Nouă sute şaizeci şi patru de porți. Dintre care treizeci sunt scoase din uz, pentru că familiile corporatiste s-au hotărât că nu-i rentabil să mai țină stațiile deschise…

Mări o parte a hărții cu un gest rapid al mâinii sale subțiri şi, printre magistralele multicolore, ramificate, Zen zări una pe care nu o recunoscu. Era o linie trandafirie, ce începea pe Sirius şi străbătea în zigzag centrul Rețelei până la o stație periferică numită Desdemor.

— Ai auzit de Linia Steaua Câinelui*? îl întrebă Raven. Nu?

Nu mă miră. Cândva era foarte circulată, dar planetele industriale între care făcea legătura au fost secătuite, iar în toate lumile importante pe care le deservea poți ajunge acum mai uşor folosind alte rute. Familia corporatistă care a deținut-o a dat faliment şi magistrala a fost închisă cu mult timp în urmă. Dar şinele sunt în continuare la locul lor. Şi încă se mai găseşte combustibil într-unele dintre vechile depozite. Suficient cât să-l țină pe Thought Fox în mişcare.

— Şi ce legătură au treburile astea cu mine? îl întrerupse Zen, iritat de faptul că Raven îi dădea lecții ca unui şcolar. De ce te caută Albaştrii? Eşti şi tu un hoț, la fel ca mine?

Raven zâmbi larg.

— Prefer să mă consider un luptător pentru libertate.

— Ai trimis-o pe fata aia pe urmele mele. Pe moto aia.

Raven zâmbi calm. „Nu e un om în care să ai încredere", conchise Zen. „Dar nu-i nici omul pe care să-l jigneşti."

— Deci ce vrei de la mine? întrebă el.

— O să-ți spun pe drum.

— Pe drum încotro? făcu Zen, dar chiar în clipa aceea îşi pierdu echilibrul şi fu trântit într-un fotoliu; pentru că Thought Fox se pusese în mişcare.

7

— Hei! strigă el în timp ce Thought Fox îl purta prin tuneluri de mult uitate. Unde mă duci?

— Departe de Cleave, zise calm Raven. Forța Feroviară o să turbeze când o să afle ce i-am făcut trenului de război. Dacă rămâi în Cleave, o să dea vina pe tine. Crede-mă, o să-ți fie mai bine cu mine.

Asta nu era greu de crezut. Fotoliul în care aterizase Zen era din lemn-viu şi atât de confortabil, încât băiatul avea senzația că fusese crescut acolo special pentru el. De unde stătea, se uita la Raven, care umbla de colo colo, nestingherit de tangajul trenului, deschizând chepenguri invizibile din pereți şi scoțând sticle şi pahare. Dincolo de ferestre, tunelurile se perindau unul după altul în viteză, întrerupându-se uneori suficient cât să zăreşti, într-o strălucire, interiorul cavernos al vreunui

depou abandonat. În compartiment se auzea o muzică melancolică.

— Ăsta-i trenul tău? întrebă Zen.

— Thought Fox e ultimul din linia C12 Zodiak, îl lămuri Raven.

— Uau!

Zen auzise despre trenurile acestea. Erau unele dintre cele mai iuți şi mai frumoase locomotive care ieşiseră vreodată din uzinele familiei Albayek de pe Luna Verde.

— Nu credeam că se mai găsesc…

— L-am descoperit pe Thought Fox abandonat pe o linie moartă. O rablă, părăsită când a fost închisă linia.

Raven turnă whisky pentru el şi nişte suc violet pentru Zen.

— Bietul Fox! L-am ajutat să se repare. Şi a fost de acord să mă ducă oriunde vreau să merg.

— Drona lui l-a împuşcat pe Unchiu' Gândaci.

— Da. Regretabil. Mă tem că Fox nu prea ştie să-şi stăpânească furia. De altfel, îi cam place să distrugă lucruri. Nu-i aşa, Fox?

Thought Fox nu zise nimic, dar Zen simțea că îi ascultă.

— Presupun că nimeni nu este cu adevărat stăpânul unui tren, spuse el.

— Aşa e.

Raven aşeză băuturile pe o masă şi rămase tăcut în timp ce Thought Fox se năpustea printr-o poartă-k. Vagonul licări o clipă în nonlumina aceea stranie, după care se pomeniră gonind peste nişte câmpii mlăştinoase, de un albastru cenuşiu. Zen se trase mai aproape de geam, dornic să vadă în ce lume îl purtase această linie părăsită. În depărtare se desluşeau munți şi formele scheletice ale unor clădiri moarte.

— Tashgar, zise Raven.

— Ce?

— Locul ăsta. Se cheamă Tashgar. E o fostă lume industrială, destul de asemănătoare cu Cleave, care şi-a epuizat potențialul cu secole în urmă. Aşa sunt majoritatea stațiilor de pe magistrala asta.

Ce-i drept, linia trece şi prin locuri încă populate: Ambersai şi Cleave, după cum bine ştii, şi Sundarban* şi alte câteva, dar

stațiile Stelei Câinelui sunt îngropate adânc pe lumile astea.

Trecură printr-un alt tunel şi printr-o altă poartă. Străbătură vuind o nouă gară abandonată.

— De ce m-ai căutat? întrebă Zen.

— Pentru că îmi eşti de folos.

— Cum aşa?

— Îmi trebuie un hoț. O să furi ceva pentru mine.

Lui Zen îi plăcu propunerea. Aşadar, Raven chiar era un hoț, la fel ca el. Şi, cum aveau acces la această kale secretă, puteau să se ducă oriunde, să fure orice şi să scape nepedepsiți. Dar nu voia să pară prea lacom, aşa că se mulțumi să zică „OK", ca şi cum încă ar mai fi cântărit oferta.

— Nu-ți face griji, zise Raven, dând glas lucrurilor pe care spera Zen să le audă. Plătesc bine. O să te îmbogățesc. Odată ce ai terminat treaba, o să poți să începi o viață nouă. O să ai tot ce-ți trebuie. O casă somptuoasă, un nume nou. Tratament pentru mama ta. Ar putea fi vindecată foarte uşor, să ştii, dacă n-ar locui în gaura aia de şoarece care este Cleave. Da, aş putea aranja asta. Şi nu trebuie să faci decât un singur lucru.

Era prea frumos ca să fie adevărat. Lui Zen i se părea că era tras pe sfoară. Fie recompensa nu avea să fie atât de mare pe cât i se promitea, fie misiunea avea să se dovedească mai complicată. Dar, la fel ca atunci când decisese să o urmeze pe Nova, nu i se părea că are de ales. Şi, oricare ar fi fost dezavantajele, dacă accepta să lucreze pentru un om ca Raven, ar fi reuşit în sfârşit să se ridice deasupra vieții pe care o dusese până atunci, nu?

— OK, repetă el.

Raven zâmbi larg, de parcă ar fi bătut palma, iar Thought Fox intră prin altă poartă-k într-o altă lume şi apoi într-alta. Şi, deşi era încordat, îmbătat de fiorul de a călători pe vechea linie ferată şi încântat de noua întorsătură pe care o lua norocul său, Zen începu să se simtă somnoros. Nu-şi amintea câte ore trecuseră de când părăsise Ambersaiul pe kalea ferată, convins că aventurile lui se încheiaseră. Începea să sufere serios de defazaj de tren.

Îşi rezemă capul de spătarul sculptat al fotoliului şi admiră priveliştea care îi trecea pe dinainte în timp ce Thought Fox

gonea prin peisaje vaste şi stranii. Noapte pe o lume dintr-o nebuloasă unde cerul era ca o coadă de păun presărată cu stele incandescente. Zori deasupra unor mări de metan întinse sub o lună sfărâmată. Ne-bang. Ne-bang. Ne-bang. Aţipi, legănat de muzică şi de mişcarea blândă şi familiară a vagonului.

Când se trezi, trenul se oprise. Lumina verde-aurie a zilei se furişa pieziş în vagon. Uşa era deschisă. Raven dispăruse, dar Zen auzea un zgomot ca răsuflarea lentă a unui uriaş animal adormit.

Sări de pe scaun şi fu cât pe ce să se lovească de tavan. Gravitaţia de aici era la jumătatea celei cu care era el obişnuit. Paharul gol pe care tocmai îl dărâmase de pe braţul fotoliului cădea atât de încet, încât avu timp să îl prindă înainte să se izbească de podea.

Răsuflarea era zgomotul îndepărtat al valurilor pe o plajă.

Coborî din tren într-o gară mare şi veche. Lumina verde-aurie pătrundea printr-un acoperiş de sticlă. Străbătu peronul şi trecu prin turnantele cu acces liber în sala de aşteptare principală. Acolo îl găsi pe Raven. Stătea între coloane, în lumina nestatornică a soarelui. Făcea... ce anume? Un soi de exerciţii - cel puţin aşa crezu Zen la început. Stătea în echilibru când pe un picior, când pe celălalt şi făcea mişcări bruşte, ca o marionetă, răsucindu-şi trupul slăbănog şi înveşmântat în negru în poziţii pe care Zen nu le-ar fi crezut posibile.

Deodată, razele de lumină ce pătrundeau prin acoperiş dispărură, sala se umplu din nou de umbre şi băiatul văzu că Raven nu era singur. Doi îngeri ai staţiei pâlpâiau alături de el, fuioare de lumină cu multe membre ce se încolăceau şi şerpuiau.

Îngerii staţiei erau o formă inofensivă de energie care pâlpâia uneori în urma trenurilor. E drept că aduceau oarecum cu stafiile unor călugăriţe [9] gigantice, dar toată lumea ştia că acesta era de fapt felul în care creierul uman interpreta o anumită interferenţă atrasă în universul normal când se deschidea o poartă-k. Şi totuşi, aceşti îngeri, în loc să se destrame, aşa cum făceau de obicei, păreau să imite cumva mişcările lui Raven, de parcă ar fi dansat toţi trei pe aceeaşi

muzică.

[9] Insectă din specia *Mantis religiosa,* numită astfel pentru că își ține prima pereche de picioare din față într-o poziție care amintește de rugăciune.

Numai că nu se auzea nicio muzică. Nu se auzeau decât vaietul vântului pe când lumina călătorea de-a lungul peronului prăfuit şi inima lui Zen bătând bum, bum, bum în timp ce în el se deştepta o spaimă pe care nu o înțelegea.

O mână rece îl apucă de încheietură. Nova îl trase îndărăt, la adăpostul unui chioşc dărăpănat.

— Nu-l deranja, zise ea, coborându-şi atât de mult volumul vocii, încât el de-abia o auzi. E ocupat. Vorbeşte cu îngerii.

Zen o privi lung.

— Nu poți vorbi cu îngerii stației! E ca şi cum ai vorbi cu gazele de mlaştină sau cu un curcubeu. Nu sunt ființe vii.

— Cine zice?

— Toată lumea. Experții. S-au făcut teste.

— O, făcu Nova. Ei, păi nici eu nu sunt o ființă vie, nu ca tine. Dar Raven tot discută cu mine.

Zen privi dansatorii.

— E o şmecherie, nu-i aşa? E doar magnetism sau electricitate statică sau mai ştiu eu ce…

Deodată, îngerii se făcură nevăzuți. Preț de o clipă, Zen crezu că îi ascunsese o nouă schimbare a luminii, dar ei pur şi simplu dispăruseră.

Raven rămase un moment pe loc, netezindu-şi părul. Se îndreptă de spate şi îşi aranjă jacheta. Apoi străbătu peronul şi urcă din nou în Thought Fox. O clipă mai târziu, Zen auzi motoarele trenului-k pornind.

— Pleacă! strigă el. Mă lasă aici!

Dădu să alerge înapoi, către tren, dar Nova îl prinse iarăşi de mână.

— E în regulă. Face parte din plan.

— Ce plan?

— Planul lui Raven. Mi-a spus să te duc la hotel, dar n-am vrut să te trezesc. Trebuie să-l aşteptăm aici.

— Unde suntem?

— În oraşul Desdemor, pe luna acvatică Tristesse.

La capătul liniei. În cea mai depărtată staţie faţă de casa lui Zen.

— Şi lumea asta e abandonată? întrebă el.

— Sunt oameni la hotel, dar sunt doar nişte motorikşi.Zen fu surprins să audă cu cât dispreţ vorbea de ei.

— Ştii că şi tu eşti un motorik, nu?

Nova strâmbă din nas.

— Eu nu-s ca ei. Ei fac numai ce-au fost programaţi să facă, atât. Ca nişte marionete. Eu fac ce vreau.

Motoarele lui Thought Fox huruiră. Trenul ieşi din staţie în marşarier, accelerând apoi către gura de tunel din spatele lui, unde aştepta poarta-k.

— Unde s-a dus Raven?

Nova ridică din umeri cu stângăcie, ca şi cum ea personal ar fi inventat gestul, dar n-ar fi apucat să pună la punct cele mai fine acordaje.

— Cine e el de fapt?

— E Raven, pur şi simplu, zise ea.

— De ce mă vrea pe mine? De ce m-a ales?

— Nu-mi dau seama, spuse Nova, măsurându-l din cap până în picioare. Poate din cauza numelui. Starling şi Raven. [10] Amândouă sunt nume de păsări de pe Bătrânul Pământ. E genul de chestie care pe el îl amuză.

[10] În engleză, *starling* înseamnă „graur”, iar *raven* - „corb”.

8

— Desdemor! anunţă o voce puternică. Perla liniei secundare vestice!

Dar nu era decât un panou publicitar imens, care se deşteptase pentru că detectase mişcare când Zen şi Nova ieşiseră din staţie. Zvelte şi abandonate, clădirile oraşului se înălţau în văzduh, iar pe deasupra canalelor liniştite se arcuiau poduri pustii. Ecranul îşi etala imaginile cu plaje aglomerate şi copii veseli deasupra unei piețe părăsite, salutând nişte turişti care nu aveau să mai sosească niciodată. Vederile aeriene

arătau că Desdemor era o insulă, dar Zen îşi dăduse deja seama de asta. Nu zărea încă oceanul, dar îi auzea vuietul şi foşnetul şi îi simţea briza în aerul proaspăt.

Îşi ridică privirea. Nori mari goneau pe cer. Lumina verzui-aurie nu era a soarelui. Provenea de la imensa planetă gazoasă care acoperea jumătate din firmament.

— Probabil că era foarte frumos aici pe vremuri, zise Nova. Cu atâția oameni! Acum Raven e singurul care mai vine încoace.

— Dar de ce? întrebă Zen, urmând-o de-a curmezişul pieței. Vocea lui reverbera din pereții de sticlă ai blocurilor-turn.

— De ce vine aici, vreau să zic. Bănuiesc că Raven e bogat. Oamenii bogați locuiesc în case frumoase. Au prieteni şi familii şi lucruri mişto. Nu dansează cu îngerii stației. Nu locuiesc în hoteluri părăginite pe nu ştiu ce plaje, unde au numai păpuşi de sârmă drept companie. Nu te supăra.

— Nu mă supăr, zise Nova.

Merseră de-a lungul unui canal până ajunseră pe plajă. Era momentul fluxului. Stropi săreau în aer, căzând apoi cu încetineală, atraşi de gravitația scăzută. Furtunile smulseseră obloanele micuților magazine de pe cealaltă parte a promenadei. Înăuntru, găleți şi lopeți zăceau pe jumătate îngropate în movile de nisip, ca nişte comori în mormintele din deserturi. Departe în largul oceanului, unde valuri mari se spărgeau de recife de culoarea oaselor, Zen zări un stol de păsări dizgrațioase desenându-se negre, în zbor, pe suprafața gigantei gazoase.

— Planeta de colo se cheamă Hammurabi, zise Nova. Tristesse este una dintre lunile ei. Iar păsările alea de fapt nu-s păsări, sunt diavoli-de-aer. Au fost obținuți prin modificări genetice pornind de la diavolii-de-mare uriaşi care trăiau în oceanele de pe Bătrânul Pământ, ştii?

— A, da…

Zen nu ştia, dar nu voia să lase să se vadă.

— Îşi fac cuiburile pe recifele din larg. Mai demult, oamenii se duceau cu barca să-i vâneze, înarmați cu puşti speciale. Iar oceanul se cheamă Marea Tristeții. Nu e drăguț? Ca într-un cântec.

Un alt val se sparse, ridicându-se deasupra lor şi prăbuşindu-se peste promenadă ca o arteziană beată. Zen se trase îndărăt, dar Nova rămase locului, ridicându-şi fața către stropii care cădeau.

— Eşti sigură că-ți face bine chestia asta? strigă el, ca să acopere vuietul valului care se retrăgea. E OK să te uzi aşa?

Ea se mulțumi să râdă, scuturându-şi părul.

— Ce, crezi c-o să-mi provoace un scurtcircuit? Zen, nu-s un prăjitor de pâine! Am piele. Uite! E izolatoare şi mă acoperă din cap până-n picioare.

— Nu e piele de-adevăratelea, zise el.

— Nu. E mai bună. Sunt un model foarte avansat.

— Raven te-a făcut?

— El m-a pornit, dacă la asta te referi.

— Şi asta îl face, cum ar fi… tatăl tău?

Nova rămase tăcută un timp. Se retraseră din bătaia stropilor.

— S-a întâmplat în anotimpul furtunilor, începu ea să povestească, într-una dintre fostele săli de bal ale hotelului. El a transformat-o în atelier. În laborator. O clipă nu eram nimic şi în clipa următoare eram eu. Zăceam întinsă pe o masă de metal şi ploaia bătea în geamuri. Raven mi-a zis că eram un experiment. Chestie care nu e de natură să-ți îmbunătățească stima de sine, ascultă-mă pe mine. Mi-a spus că încerca să construiască un motorik care să se creadă ființă umană. Numai că n-a mers, pentru că eu am ştiut pe loc ce anume eram. Stăteam lungită în lumina cenuşie a zilei ploioase şi urmăream cum mi se deschid tot felul de meniuri în creier. Îmi simțeam subrutinele activându-se. Raven lucra de zor, uitându-se la mine, cu fulgerele de afară reflectându-i-se în priviri. Am văzut odată un film vechi despre un savant nebun şi semăna leit cu Raven aşa cum arăta el în ziua aia. Ceea ce înseamnă că eu sunt monstrul lui, presupun. Nici asta nu mă ajută să am o părere foarte bună despre mine.

— Raven te-a programat să fii aşa?

— Să fiu cum anume?

— Păi…

— Nu m-a programat nimeni, Zen Starling. Mă programez

singură. Raven mi-a dat parolele. Mi-a arătat cum să-mi deschid meniurile şi să-mi rescriu codurile.

— De-aia ai pistrui?

— Da! Mi-a luat o veşnicie să nimeresc pigmentația. Îți plac?

— Nu prea.

— Motorikşii ar trebui să fie perfecți, zise ea, ca şi cum nici nu l-ar fi auzit. Ca păpuşile. Presupun că de-aia unii oameni foarte proşti ne spun „păpuşi de sârmă". Dar eu nu vreau să arăt perfect. E plicticos. Următorul meu proiect o să fie să fac să-mi apară coşuri. Aş vrea să mă pot îngraşă. De ce nu-ți plac pistruii?

Acum Zen se simțea prost. Îi părea rău că o numise „păpuşă de sârmă". Nu voise să o jignească. Nici măcar nu îşi dăduse seama că motorikşii aveau sentimente.

— Pentru că te fac să pari că încerci să fii om.

— Dar chiar sunt om, răspunse ea. Am un procesor pe post de creier în loc să am un boț de carne şi trupul meu e făcut din alte materiale decât al vostru, dar am sentimente şi visuri şi d-astea, la fel ca oamenii.

— Ce visuri ai?

— Treaba mea.

Se întoarseră la kalea ferată. Gara se afla la parterul unei clădiri numite Hotel Terminal, o aripă de sticlă înălțată spre ceruri, ale cărei mii de ferestre reflectau furtunile şi inelele lui Hammurabi.

În hol păreau să se afle oameni, dar când Nova îl conduse înăuntru, Zen văzu că erau pur şi simplu motorikşi. Unul dintre ei ieşi să îi întâmpine pe nou-sosiți cu o plecăciune. I se dăduse sex feminin şi avea un chip prelung şi înțelept, o rochie albastră şi păr argintiu, prins într-un coc impecabil.

— Domnul Starling? Sunt Carlota, managerul hotelului. Domnul Raven ne-a anunțat că sosiți.

— Aici locuieşte? întrebă Zen.

— Când nu trebuie să fie altundeva, zise Nova. A pus din nou locul în funcțiune şi a trezit toate păpuşile astea de sârmă ca să-l întrețină.

— Domnul Raven este de-al casei aici, la Terminal, spuse

Carlota. Dacă se simțise jignită să i se spună „păpuşă de sârmă”, nu lăsă să se vadă.

— Ai face bine să stai cu ochii pe domnul Starling, Carlota, o sfătui Nova. E un hoț. Să ții seiful încuiat.

Zâmbetul Carlotei era răbdător şi presetat.

— Vă rog să poftiți, îl invită ea. O să vă conduc în camera dumneavoastră.

9

În inima Marii Rețele se afla Stația Centrală*. Aici se întâlneau principalele magistrale ale galaxiei, ceea ce însemna că familia corporatistă care controla Stația Centrală controla întreaga Rețea. De câteva generații, Rețeaua era stăpânită de familia Noon*. Portrete ale împăraților şi ale împărăteselor dinastiei Noon surâdeau pe holoecrane, iar soarele auriu şi zâmbitor al casei Noon flutura pe stindarde strălucitoare deasupra unui oraş-grădină cât jumătate din planetă. Clădirile erau depărtate una de alta, iar turnurile din diamantsticlă şi boitele stațiilor răsăreau dintr-o mare de copaci. Palatul imperial, senatul, Autoritatea Mersului Trenurilor şi toate departamentele plicticoase şi complicate care țineau în funcțiune Marea Rețea îşi aveau sediul principal pe Stația Centrală. Până şi Gardienii îşi păstrau aici centre de date: depozite adânc îngropate, pline de circuite cu ajutorul cărora bătrânele şi înțeleptele inteligențe artificiale puteau supraveghea omenirea. Colegiul Imperial de Datascafandri era mereu în alertă, gata să îi transmită împăratului sfaturile şi ordinele acestora, deşi în ultimul timp Gardienii păreau mulțumiți să-l lase pe Mahalaxmi al XXIII-lea să cârmuiască fără sfaturile şi ordinele lor. În aceste vremuri de pace, Rețeaua se conducea singură, cât se poate de bine.

Pe Stația Centrală vedeai în permanență trenuri argintii şerpuind pe viaducte lungi de la o poartă-k la alta, iar cerul era întotdeauna plin de drone şi de aerotaxiuri. Dimineața şi seara, acestora li se adăugau papagali verzi, care se înălțau de pe ramurile copacilor şi se porneau să zboare printre blocurile-turn în stoluri gălăgioase şi învârtejite. Clădirile foloseau

câmpuri magnetice pentru a ține stolurile la distanță şi păsările se prelingeau pe lângă ele ca apa pe lângă prova marilor corăbii.

Aripile lor umbreau chipul căpitanului Malik, care stătea la o fereastră aflată sus în Turnul Forței Feroviare, îmbrățișând cu privirea parcurile, lacurile şi mallurile capitalei galactice. Pacea şi luxul acestui loc îl tulburau. Se simțea în largul lui pe lumi mai reci, mai aspre şi mai murdare şi era furios că i se ordonase să revină pe Stația Centrală.

— Yanvar! zise o voce, iar el se întoarse de la fereastră şi dădu cu ochii de mareşalul feroviar Delius, care tocmai intra în cameră.

Era o femeie înaltă, mai înaltă decât el, cu o piele foarte întunecată, cu părul alb coafat într-un arc înalt, de parcă ar fi fost coiful unui războinic de odinioară. Până şi chipul îi era de războinic: sever şi frumos, dar fermecător când zâmbea, ceea ce şi făcu la vederea lui Malik. Căpitanul o lăsă să îl îmbrățişeze. Tunica îi era împodobită cu medalii. Îi amintiră lui Malik de monedele pe care el şi mareşalul feroviar Delius le lăsau pe şinele de kale ferată când erau mici, în depourile feroviare de pe Tânguirea lui Lakhsmi. Se apropiau pe furiş de şine şi depuneau monedele ca pe nişte ofrande, după care se ascundeau şi aşteptau să vină trenul-k…

Lyssa Delius era unul dintre puținii oameni pe care Malik îi considera prieteni. Se înrolaseră împreună în Forța Feroviară şi luptaseră cot la cot împotriva duşmanilor imperiului de la un capăt la celălalt al Rețelei. Se îndoia însă că prietenia ei avea să îi fie de vreun ajutor acum. Un tren de război distrus era o problemă gravă. Pe drumul dinspre Cleave, îşi ocupase timpul încercând să calculeze câte milioane va fi costat locomotiva blindată. Imperiul avea să caute un țap ispăşitor şi Lyssa nu avea suficientă imaginație ca să dea vina pe Raven. La fel ca restul comandanților din Forța Feroviară, ea nici măcar nu credea că Raven există.

— Mă bucur că eşti teafăr, îi spuse Lyssa. Îmi pare rău că a trebuit să te târăsc până aici, dar e grav…

— A fost un Ucigaş de Trenuri, începu Malik. Ne-a străpuns *firewall-ul,* mi-a omorât datascafandrul…

— Ți-am citit raportul.

Delius se aşează pe o canapea gri şi bătu cu palma perna de alături, poftindu-l să se aşeze şi el. Malik rămase în picioare.

— Tehnicienii noştri au examinat ce a mai rămas din sistemul trenului tău, a zis ea. N-au găsit nici urmă de virus.

— Dacă poate programa un virus care să facă atâtea pagube, replică Malik, îl poate programa şi să nu lase urme.

— Hmm, făcu mareşalul feroviar, schițând un zâmbet.

Căpitanul îşi dădu seama că Lyssa nu-l credea. Observă că îşi şterse cicatricea - semiluna de pe frunte căpătată în schimbul de focuri de pe Bandarpet*. „Păcat", îşi zise el. „Soldații hârşiiți ar trebui să-şi poarte cicatricele cu mândrie."

— Ce s-a întâmplat? Trebuia să faci patrulări de rutină pe Derivațiile Trans-Chiba… începu ea.

— Acolo eram. Mă aflam în Ambersai când am observat motorikul lui Raven urmărind un puşti prin bazar.

— Mda…

Stânjenită, Lyssa Delius se uita la el cu un zâmbet chinuit.

— Yanvar, teoria asta a ta cum că Raven ar mai fi încă în viață pe undeva…

— Nu e numai o teorie…

Mareşalul feroviar oftă.

— Datascafandrii noştri au vorbit cu Gardienii. Nici ei nu ştiu nimic despre Raven.

— Au spus ei asta?

— Nu explicit, doar îi ştii cum sunt, dar ne-ar spune dacă ar mai fi în viață.

— Raven ştie cum să se ferească de ei. Gardienii îşi imaginează că, doar pentru că el nu mai operează în Marea de Date, asta înseamnă că nu mai e o amenințare. Dar este.

— Of, Yanvar, zise mareşalul cu blândețe. Dacă ai veni aici mai des, dacă ai participa la recepțiile importante şi ai face cunoştință cu oamenii potriviți, probabil ai fi deja general. Forța Feroviară are nevoie de oameni competenți ca tine aici, în Stația Centrală. Dar tu eşti mereu plecat pe liniile secundare, vânând o… o fantomă. Raven a murit. Ucis de noi, Yanvar. Acum douăzeci de ani.

— Raven nu-i o fantomă. Pune ceva la cale. A luat legătura

cu un puşti din Cleave, un pungaş oarecare pe nume Zen Starling. Am adus băiatul în tren ca să-l interoghez. Atunci ne-a lovit Ucigaşul de Trenuri.

— Şi unde-i băiatul acum?

— A fugit, zise Malik.

— L-ai căutat în Cleave?

— Nu-i în Cleave.

— Atunci cum a plecat, din moment ce trenul tău bloca tunelul care duce către unica poartă-k din Cleave?

— A reuşit pentru că există şi o a doua poartă-k. Cleave-B, de pe fosta Linie Steaua Câinelui. Aşa se deplasează Raven. Acolo se ascunde.

— Şi ai vreo cât de mică…

— Nu există dovezi, Lyssa. Dar ştiu că-i aşa. Dacă îmi mai dai un tren şi mă laşi să intru pe Linia Steaua Câinelui…

Ea oftă şi îşi feri privirea. Când erau mici, aştepta în umbră alături de Malik, hlizindu-se până nu mai putea, să treacă trenul-k. Apoi se apropiau din nou pe furiş de şine şi găseau monedele pe care le aşezaseră acolo transformate: subțiate ca frunzele sub greutatea roților şi lustruite până sclipeau. În cei patruzeci de ani care trecuseră de atunci, şi cu Lyssa Delius se produsese o schimbare similară. Nu mai era fata alături de care crescuse el. Nu mai semănau, iar Malik îşi dădea seama de asta. Vârsta şi ambiția o şlefuiseră. Era fericită aici, în acest oraş civilizat, unde participa la jocurile politice. Dar Malik era făcut numai din asperități: era un bărbat violent, răzbunător. Voia să facă rău cuiva, dar pentru asta avea nevoie de un război. Avea nevoie de un tren.

— Lasă-mă să-l vânez pe Raven.

Lyssa Delius îl privi şi el ştiu ce avea să spună dinainte ca ea să deschidă gura.

— Yanvar, îmi pare rău. Gata cu vânătoarea de fantome. Echipei tale i s-au dat deja alte însărcinări. Dacă nu aş fi fost eu, dacă nu ți-aş fi pus o vorbă bună, ai avea de suferit sancțiuni severe. Dar, aşa cum stau lucrurile, o să-ți iei o permisie de şase luni şi o să te prezinți la o evaluare psihologică.

Se opri surprinsă când o bufnitură bruscă răsună în

încăpere ca un foc de armă. Malik privi peste umăr. Unul dintre stolurile hoinare de papagali confundase fereastra biroului mareşalului feroviar cu văzduhul şi zburase direct în sticla încasabilă.

— Probabil că iar nu ne funcționează câmpul magnetic, zise Lyssa Delius. Vezi, Yanvar? Asta e problema cu vremurile de pace. Împăratul ne tot taie fondurile. Nu putem să ne permitem nici măcar dispozitive pentru respingerea păsărilor, darămite să te ținem pe tine pe liniile secundare şi să te lăsăm să strici trenuri-k doar aşa, ca să-ți urmezi o intuiție…

Malik se apropie de fereastră. Păsări moarte cădeau înspre coroanele copacilor de dedesubt, lăsând sticla pătată de sânge şi pene. Îşi desprinse insigna Forței Feroviare de la reverul jachetei şi o puse grijuliu pe pervaz.

— O să-l găsesc singur pe Raven, zise el.

Pe când se îndrepta spre lift, o auzi pe Lyssa Delius strigându-l. Nu îşi întoarse privirea.

10

În noaptea aceea, Zen fu trezit de vântul care urla în jurul siluetei de sticlă a Hotelului Terminal. Apartamentul în care îl cazase Carlota era cam de dimensiunile oraşului Cleave. Patul lui era cât tot apartamentul de pe strada Podului. Stătea întins, ascultând vântul, cântul şi vuietul valurilor şi huhuitul diavolilor. Găsi nişte căşti în sertarul noptierei, sfâşie ambalajul de plastic în care se aflau şi şi le puse, dar datapluta locală era pustie.

Desdemor nu numai că nu mai făcea parte din Rețea, dar nici nu mai era conectat la Marea de Date. Zen nu-şi imaginase niciodată că un loc putea să emane atâta singurătate.

Când se crăpă de ziuă, cerul era plin de nori zoriți şi zdrențuiți, iar canalele străluceau ca plumbul ud. Zen coborî la micul dejun. Nova era singură în restaurantul imens al hotelului, încercând să decidă din ce colț al triunghiului de pâine prăjită să muşte mai întâi. Un holofilm plutea dinaintea ei ca o perdea de lumină: ceva atât de vechi, încât nu era nici măcar color, cu atât mai puțin în 3D, iar actorii erau albi cu

toții. Vocile lor stranii umpleau încăperea cu vorbe pe care Zen nu le înțelegea. Un bărbat spunea „Problemeleatreioameninensemnați nufacnijcâtoceapădegerată în lumea asta nebună...” [11]

[11] Replică din filmul clasic *Casablanca* (1942).

— Îmi plac filmele vechi, zise Nova.

— Nu poți să ți le rulezi direct în creier?

— Ba da, dar sunt mai bune aşa. Ăsta a fost filmat pe Pământ acum mii şi mii de ani, înainte ca Gardienii să deschidă porțile-k şi să ne aducă printre stele.

„Gardienii ne-au adus pe *noi* printre stele, nu pe tine, roboțico”, îşi spuse Zen.

— De când mănâncă motorikşii pâine prăjită? întrebă el.

— Pot să procesez materie organică pentru a-mi suplimenta rezerva de energie, răspunse Nova de parcă ar fi citat din propriul ei manual de utilizare.

Rontăi grijulie pâinea prăjită, în aşa fel încât firimiturile să nu îi cadă pe haine.

— E o modificare specială. Raven spune că îi place să aibă companie la masă, şi nu soiul de companie care stă şi se uită.

Îşi mută iute privirea de la el, de parcă ar fi auzit ceva. Zen nu auzea decât ploaia bătând în geamuri şi vuietul oceanului, dar auzul motorikşilor era mai ascuțit decât al oamenilor.

— Tocmai s-a deschis poarta-k, zise ea. S-a întors Raven.

— Unde a fost?

— Nu ştiu. Se duce în multe locuri.

— De ce? Ce face acolo?

Ea ridică din umeri, cu ochii la film.

— Nu ştiu.

Câteva minute mai târziu, Raven intră în restaurant. Nu încercă să explice unde fusese sau de ce, ci zise doar atât:

— Te-ai făcut comod, Zen? Are Nova grijă de tine? M-am gândit că ar fi drăguț ca voi, copiii, să petreceți nişte timp împreună. Îmi fac griji pentru Nova, să ştii. Ea îmi spune că nu-i cazul, dar eu tot îngrijorat sunt. Are nevoie de cineva de vârsta ei cu care să discute.

Nova roşi.

— De-aia m-ai adus aici? întrebă Zen. Credeam că voiai să fur ceva.

Raven se încruntă uşor, parcă îndurerat că oaspetele său nu avea chef de conversație.

— Da, aşa e…

— Despre ce-i vorba?

— A, e o cutiuță. Cam atât de mare.

Raven îşi ridică mâna, lăsând o distanță cam de opt centimetri între degetul mare şi arătător.

— Ce-i în cutie?

— Nu ştie nimeni.

— OK, zise Zen. Unde se află?

— Într-un muzeu particular din trenul Noonilor.

Zen căscă ochii la el, încercând să îşi dea seama dacă glumea. Dar nu glumea.

— Deci crezi că pot pur şi simplu să urc în trenul Noonilor şi să mă apuc de furat chestii?

— Cred că eşti singurul pe care-l pot trimite să fure cutia, Zen.

Raven zâmbi şi îl lăsă pe Zen să îi întoarcă vorbele pe toate părțile în timp ce el le comanda chelnerilor motorikşi micul dejun.

…

Zen nu văzuse niciodată trenul Noonilor, dar auzise despre el. Toată lumea auzise. Când senatul nu era întrunit în sesiune pe Stația Centrală, Mahalaxmi al XXIII-lea, împăratul Marii Rețele şi căpetenia clanului Noon, călătorea mereu de la o lume la alta, asigurându-se că toți oamenii din Rețea aveau o şansă să îl vadă. Făcea aceste drumuri cu trenul lui privat: lung de cinci kilometri, tras de locomotive gemene şi de mai multe vagoane motoare - numai Gardienii ştiau câte.

— Doar două tipuri de oameni pot urca în trenul ăla, explică Raven. Membrii familiei imperiale şi oaspeții de încredere. Îți ia mult să câştigi încrederea împăratului, iar eu vreau cutia acum. Aşa că, pentru a pune mâna pe ea, am nevoie de un membru al

familiei Noon care să fie de partea mea. Problema e că Noonii ăştia au tendința să se solidarizeze între ei. Sunt prea bogați ca să-i mituieşti, prea deştepți ca să-i tragi pe sfoară şi prea periculoşi ca să-i şantajezi.

Zen tot nu pricepea.

— Şi eu cum pot să te ajut?

— Mama ta nu ți-a spus niciodată cine e ea? îl întrebă Raven. Nu ți-a spus cine eşti tu?

— Nu. Nu vorbeşte niciodată despre asta.

Raven căzu o clipă pe gânduri.

— Prin '65, tânăra Mora Noon, din ramura clanului Noon de pe Nodul de Aur, s-a măritat cu unul dintre fiii consorțiului Lee. A fost ditamai afacerea, în toate sensurile cuvântului. O nuntă grandioasă în palatul de vară al Noonilor de pe Cinnabarul Îndepărtat*. Nouă zile de sărbătoare. Desigur, după ce o măritaseră, Nooni se aşteptau din partea Morei să aibă un copil. Dar o femeie atât de bogată şi de importantă ca Mora Noon n-avea timp să fie gravidă. Aşa că geneticienii familiei au implantat fătul într-o mamă surogat. O rudă săracă pe nume Latika Ketai, fiica ilegitimă a nu ştiu cărui Noon, care lucra pe o moşie de-a lor.

Pe mama lui Zen o chema Latika. Când era mic, îi fredona cântece populare din Cinnabar. Începu să vadă încotro ducea povestea lui Raven.

Raven îşi desfăcu brațele.

— Ceva n-a mers conform planului, zise el. Cred că s-a ataşat de tine. A hotărât că, după toate chinurile prin care trecuse ca să te nască, se cuvenea să fii al ei. Aşa că a fugit. A şters-o cu tine cu tot, a ajuns la o stație de kale ferată şi s-a făcut nevăzută în Rețea. Fireşte, Noonii au trimis oameni pe urmele ei. ADN-ul Noonilor e valoros. Familiile corporatiste îşi păzesc genealogia cu mare grijă. Dar la un moment dat, Latika a reuşit să-i facă să creadă că ați murit amândoi, aşa că au încetat să te mai caute. Şi mie mi-a luat mult până să-ți dau de urmă.

Zen nu ştia ce să creadă. Era greu să îşi închipuie că mama sa fusese vreodată atât de zdravănă la minte încât să poată ieşi pe furiş din locuința familiei imperiale cu tot cu un copil al

Noonilor. Era greu până şi să şi-o imagineze iubindu-l atât de tare, încât să încerce una ca asta. Poate că ar fi trebuit să-i fie recunoscător că şi-l dorise atât de mult, dar era prea ocupat să se întrebe cum ar putea folosi această nouă informație. Era un Noon. Ar fi avut dreptul să locuiască într-un palat pe undeva, ca moştenitor al unei mari case de afacerişti. Era un Noon! Era rudă cu însuşi împăratul!

Acum înțelegea, în sfârşit, de unde veneau spaimele mamei.

Noonii renunțaseră să o mai vâneze, dar ea nu încetase niciodată să fugă de ei.

— De unde ştiu eu că e adevărat? întrebă el.

— Putem să-ți facem un test de sânge, dacă vrei, propuse Raven. O să descoperi că ai ADN-ul Noonilor. Ceea ce ne aduce înapoi la treaba pe care vreau s-o faci pentru mine.

Scoase un mic dispozitiv din buzunar şi îl puse pe masă. Un holoproiector Baxendine, cu învelişul din lemn de forma unei păstăi imense, netede. Aparatul generă deasupra mesei imaginea unui tânăr.

Zen o privi câteva clipe până să-şi dea seama că nu era o fotografie de-a lui. Nu avusese niciodată o tunsoare de o asemenea neglijență costisitoare. Nu purtase niciodată o jachetă din vinilin inteligent Kendo-Barberian şi nici nu zâmbise dinaintea camerei într-una dintre grădinile de coral aflate deasupra acelui lac de safir. Nu, era altcineva. Era un puştan bogat care semăna cu el.

— Îl cheamă Tallis Noon, zise Raven. Vezi asemănarea de familie?

— E o similaritate de şaptezeci şi şase la sută, spuse Nova.

Zen încuviință fără tragere de inimă. Ghicea unde urma să ducă asta.

— De fapt, sunt vreo treizeci de membri ai familiei Noon care arată cam ca tine, continuă Raven. Cu asta te alegi când te joci cu genele oamenilor. L-am ales pe Tallis pentru că provine dintr-o ramură îndepărtată a familiei Noon, de mică importanță, cu baza pe Nodul de Aur.

Se succedară mai multe imagini ale puştiului. Zen deja se hotărâse că nu-l poate suferi, cu hainele lui elegante şi cu zâmbetul lui vesel. Cine n-ar fi fost vesel dacă ar fi avut viața pe

care o ducea el?

Se vedea cu ochiul liber că nu trăise nici măcar o zi din muncă cinstită. (Nici Zen, desigur. Dar îşi zise că el unul îşi putea imagina ce însemna o zi de muncă cinstită şi era foarte sigur că Tallis Noon nu putea.)

— Tallis a terminat universitatea cu un an-standard în urmă. Ar fi trebuit să-şi fi luat deja locul în afacerea familiei, dar e un visător. Preferă poezia şi pictura, în loc să-i stea mintea la marje de profit. Şi-ar dori să călătorească un timp înainte să se aşeze la casa lui. De fapt, şi el e un kălător. Voi doi aveți atâtea în comun!

Zen îşi aminti de puştii care stătuseră în fața lui în trenul dinspre Ambersai. Rețeaua era plină de copii de bogătani rătăcind fără țel de la o lume la alta, în căutarea a ceva ce banii părinților nu păreau să le poată oferi.

— Nimeni nu ar fi surprins dacă Tallis ar lua trenul Noonilor, reluă Raven. Este cea mai faimoasă posesie a familiei şi, din câte ştiu eu, n-a mai mers cu el niciodată.

— Dar lumea o să-şi dea seama că nu sunt Tallis! protestă Zen. Poate că semăn puțin cu el, dar nu vorbesc ca el, nu ştiu nimic despre viața lui, despre familia lui…

— O să te pun eu la curent. O să treci de securitate dându-te drept Tallis. Odată ajuns în tren, te duci țintă la cutie. Se află în vagonul care găzduieşte colecția de artă a familiei. N-o să pară ciudat că vrei să vezi colecția.

— Deci cutia e o operă de artă? Furăm opere de artă?

Pe chipul lui Raven înflori un zâmbet larg.

— E cu o treaptă mai sus în branşa ta, nu?

Holograma se schimbă, înfățişând obiectul pe care trebuia să îl fure Zen. Era un cub metalic mic şi lipsit de strălucire.

— I se spune *pyxis,* explică Raven. Dar nu te lăsa intimidat de denumirea pretențioasă. Înseamnă pur şi simplu „cutie” într-una dintre limbile de pe Bătrânul Pământ, romană sau spaniolă sau klingoniană…

— În tocilăreasca veche [12], cred, se băgă în vorbă şi Nova.

[12] În original, joc de cuvinte intraductibil, bazat pe asemănarea dintre cuvintele englezeşti *geek* („tocilar”) şi

Greek („limba greacă”). *Pyxis* înseamnă „cutie” în greaca veche.

— E valoroasă? întrebă Zen, pentru că nu părea valoroasă.

— Este unică, spuse Raven. Şi asta chiar o face foarte preţioasă.

Făcu imaginea să se schimbe din nou. De data aceasta contemplau o hartă a Reţelei. Un punct roşu marca poziţia curentă a trenului Noonilor: undeva departe pe Linia Râului Argintiu*.

— Peste câteva zile, Thought Fox ne va duce la Surt. De la Surt o să iei un tren obişnuit către Adeli, unde trenul Noonilor opreşte preţ de o zi-două. Poţi să urci în el acolo. O să călătorească pe urmă prin Jangala, Podul Fusului şi Sundarban. Pe drum, o să şterpeleşti *pyxis-ul.* Eu o să te aştept în Sundarban ca să te fac să dispari din nou pe Linia Steaua Câinelui. Şi după aceea o să fii bogat, Zen.

— Dar nu pot s-o fac! exclamă băiatul.

Flutură din mâini către hologramă, care detecta mişcarea şi se schimbă, oferind o imagine video a trenului Noonilor asemeni unui râu compus din clădiri imense scurgându-se printr-un viaduct aflat deasupra unei delte sclipitoare.

— Uită-te la el! Crezi că pot pur şi simplu să intru acolo şi să şi ies cu cutia asta? O să fie camere de supraveghere, gărzi…

— O să se ocupe Nova de ele, zise Raven.

— Vine şi Nova?

— Sigur. O să colaboraţi îndeaproape. Un tânăr cu statutul lui Tallis Noon nu călătoreşte singur sub nicio formă. O s-o ai cu tine pe secretara ta motorik.

Îi înmâna lui Zen nişte căşti elegante din fildeş şi alamă.

— Nova poate să ţină legătura cu tine prin astea, dându-ţi toate informaţiile necesare. Acum nu mai trebuie decât să te facem să şi arăţi pe măsura rolului. Pentru început, schimbă-te. O să găseşti haine în şifonierul din apartamentul tău. Un tânăr de rangul lui Tallis Noon nu s-ar lăsa văzut nici mort în zdrenţele astea pe care le porţi tu…

Sus, în camera lui, Zen probă unele dintre hainele cele noi şi

se studie în oglindă. Avea şase costume. Alese nişte blugi subțiri, cizme roşii până la gleznă şi un hanorac din stofă cameleonică. Se ținu cât mai bățos, aşa cum îşi închipuia că ar fi făcut un tânăr Noon. Părul lui nu arăta ca şi cum i l-ar fi coafat un stilist de pe Nodul de Aur, dar, pe de altă parte, se presupunea că Tallis Noon colindase o vreme prin Rețea. Zen ştia şi unde anume fusese: căştile pe care i le dăduse Raven veniseră încărcate cu documentele de călătorie ale lui Tallis şi cu fotografiile priveliştilor pe care acesta le văzuse, toate falsificate sau furate de Raven, după cum presupunea Zen.

Pentru prima oară, se pomeni gândindu-se că planul chiar ar putea să meargă. Era de proporții intimidante. Înspăimântătoare chiar. Dar nu peste puterile unui puşti din Oraşul Tunetului. Raven îi spusese că nu avea să-l trimită decât într-o singură misiune, dar Zen bănuia că era mai degrabă un soi de test. Dacă reuşea să fure *pyxis-ul,* aveau să mai fie şi altele. I se oferea o şansă să călătorească prin galaxie, să întâlnească oameni interesanți şi să le şterpelească lucrurile. Cu ajutorul lui Raven, putea să se transforme dintr-un pungaş oarecare într-un hoț versat.

Şi chiar dacă treaba nu ar fi mers - chiar dacă Noonii l-ar fi demascat şi l-ar fi arestat -, ei bine, cel puțin ar fi putut spune că a mers cu trenul Noonilor. Ar fi ajuns măcar să vadă Jangala şi să traverseze Podul Fusului…

Îşi pipăi noii blugi. Prea curați, îşi zise. Se hotărî să poarte hainele puțin prin Desdemor, ca să apară pe ele pete şi cute. Dacă hainele se potriveau rolului, restul persoanei lui avea să se ajusteze la ele.

11

Când locuia pe Santheraki, Zen visase o vreme să se facă actor. Pe atunci era încă un puşti şi mai credea pe jumătate în vechea minciună că puteai deveni orice, dacă ți-o doreai suficient de tare. Mama lui reuşise de ceva timp să-şi țină spaimele sub control, Myka avea o slujbă bună (după propriile standarde), iar Zen mergea la cursuri de actorie într-un teatru dărăpănat aflat pe aceeaşi stradă cu apartamentul pe care îl

închiriaseră. Profesorul, Ashwin Bhose, era zdrențăros şi norocul îl părăsise, dar la vremea lui fusese faimos. Coridoarele teatrului erau acoperite cu postere şi holograme din spectacolele sale.

Ceilalți elevi proveneau din familii mai înstărite decât a lui Zen. Executau supuşi exercițiile pe care li le dădea Bhose, pretinzând că sunt copaci, trenuri sau zefiri. Pe Zen treaba asta îl cam stânjenea. Nu-şi dorise niciodată să fie un copac sau o adiere de vânt. Voia pur şi simplu să se costumeze şi să se prefacă o vreme că este un om important sau măcar altcineva, oricine în afară de Zen Starling, înglodat în sărăcie şi cu o mamă speriată de toate cele. Când era el însuşi, nu ştia niciodată ce să spună. Se bâlbâia neputincios, copleşit de timiditate, sau amuțea. Îşi închipuia că pe o scenă ar fi fost altceva. Cuvintele aveau să i se reverse de pe buze. Avea să învețe dialoguri întregi pe de rost.

Ashwin Bhose văzuse probabil ceva la el. După câteva luni, când Mykăi i se redusese norma şi nu mai putuse plăti cursurile lui Zen, Bhose îl păstrase în continuare ca elev. Spunea că Zen era un foarte bun observator.

— Tu ai ochi pentru amănunte, îi zisese el odată. Sesizezi micile ticuri care ne spun atâtea despre firea oamenilor. Dar secretul nu e numai să observi. Trebuie să şi înțelegi ce se petrece în mintea celorlalți. Ce sentimente se ascund în spatele gesturilor şi al expresiilor lor. Starea vremii lor interioare.

Zen nu pricepuse prea bine la ce se referea bătrânul actor. Nu prea ştia cum să facă să îi înțeleagă pe alții. Nici acum nu se pricepea la asta. Dacă familia lui ar fi rămas pe Santheraki, poate că Bhose ar fi reuşit să-l învețe. Dar mama cedase din nou în fața spaimelor, iar fabrica Mykăi recursese la motorikşi ca forță de muncă şi ea rămăsese fără serviciu. Familia Starling îşi împachetase bunurile în valize de plastic şi îşi luase din nou zborul, părăsind Santheraki în zorii trandafirii ai unei zile de iarnă. Îşi luaseră rămas-bun de la erupțiile rafinăriilor şi de la terenul mlăştinos în timp ce un tren lung, argintiu, îi purta prin poarta-k către Cleave.

De atunci, Zen nu se mai gândise prea des la visurile lui de

odinioară, cu excepția anumitor momente în care se minuna singur, zicându-şi ce prost trebuie să fi fost când dorise să se facă actor sau când se simțea vinovat că nu îi zisese la revedere lui Ashwin Bose. Dar aici, în Desdemor, în timp ce se pregătea pentru misiunea dată de Raven, îşi aminti din nou de lecțiile de actorie. Începu să se simtă bine. În parte, datorită aerului curat, a liniştii şi a apartamentului vast, lucruri cu care un puşti din Oraşul Tunetului nu avea cum să fie obişnuit. Dar mai ales datorită vechii plăceri de a se costuma, reinventându-şi identitatea de la zero.

Îşi petrecu fiecare zi din Desdemor pregătindu-se pentru rolul lui Tallis Noon. La cină mânca de obicei în compania lui Raven şi acesta îl făcea să rămână în pielea personajului, întrebându-l ce privelişti văzuse în drumul său spre trenul Noonilor şi ce rută urmase. Uneori Raven pleca cu Thought Fox într-una dintre călătoriile lui misterioase şi atunci tovarăşii de masă ai lui Zen erau motorikşii: Nova, Carlota şi medicul hotelului, un moto bătrân şi venerabil căruia i se spunea doctorul Vibhat. Ei nu erau de prea mare ajutor la repetițiile lui Zen. Nova era singura care observa când făcea greşeli, dar rareori se ostenea să îl corecteze. Când Raven era de față, jocul era mai dur şi Zen se ridica la înălțimea provocării, savurând-o.

— Cum mai merg lucrurile acasă, Tallis? Ce mai face mătuşa Kalinda?

— Tot mai creşte pterodactilii ăia. A găsit şablonul genetic în arhivele din substrat. Unchiul Bhasri se bucură că şi-a găsit un hobby, dar îi pare rău că animalele îi distrug grădinile suspendate.

— Nu-i rău, Zen. Dar trebuie să mai lucrezi la accent.

Zen mai lucră la accent. Mai lucră şi la înfățişare. Se tunse la frizerul hotelului şi îl puse pe doctorul Vibhat să-i modifice lobii urechilor, care erau puțin mai mari decât ai lui Tallis Noon. Îşi purta noile haine în fiecare zi şi uneori chiar dormea îmbrăcat, ca să se asigure că nu o să se vadă că sunt noi. Le trânti pe podea şi le îndesă în valizele hărtănite pe care i le găsi Nova în depozitul de obiecte pierdute al Hotelului Terminal. Le purtă în timp ce se tolănea pe sofalele hotelului, citind materialele pe

care i le dăduse Raven, urmărind înregistrări video şi holograme, memorând istoria Nodului de Aur şi viaţa şi isprăvile lui Tallis Noon. Lăsă căştile moderne să cadă de la balcon şi dădu fuga jos să vadă dacă mai funcţionau. Mai funcţionau: când şi le strecură din nou în păr şi îşi lipi receptorul de tâmplă, vocea Novei se auzi şoptindu-i. Clipi de două ori ca să activeze fluxul vizual, iar acesta transmise imaginile aflate dinaintea ochilor lui direct către mintea ei isteaţă.

„Cum îţi vin hainele?" îl întrebă ea în cască.

Zen se contemplă din cap până în picioare, studiindu-şi pantalonii din fibră inteligentă şi vârfurile stacojii ale cizmelor. Se simţea straniu ştiind că ea vedea tot ce vedea el, ca şi cum ar fi fost un pasager în mintea lui.

— Tot sunt prea îngrijite, zise băiatul. Hai să mergem pe plajă.

Aşa că străbătură împreună canalele labirintice ale Desdemorului, trecând pe lângă magazine închise şi hoteluri pustii. Fiecare cale pe care o apucau îi ducea către o altă plajă. Ierburi de mare atârnau ca nişte vele de balustradele bogat ornamentate ale promenadelor. Scări coborau în peşteri subacvatice care, la reflux, deveneau la rândul lor promenade, presărate cu cafenele automate, ce răsăreau subit din sol ca nişte flori. Lui Zen îi plăceau lumina verde-aurie, aerul curat, oceanul. Îi plăcea chiar şi fata motorik care păşea alături de el, arătându-i priveliştea.

Se obişnuise cu Nova. Uneori se surprinsese chiar gândindu-se că era drăguţă în felul ei. Gonise repede aceste impresii: Zen Starling nu era unul dintre tipii jalnici, ciudaţi şi singuratici cărora le plăceau motorikşii. Dar se bucura de compania ei şi Nova era, până la urmă, un bun înlocuitor pentru fetele adevărate pe care avea să le cunoască atunci când avea să fie departe de aici şi bogat.

„Povesteşte-mi despre copilăria ta", zise ea în mintea lui.

— De ce?

„Pentru că mă interesează." Nova se întoarse să se uite la el şi, zâmbind, spuse de data asta cu glas tare:

— Asta e diferența dintre oamenii ca tine şi cei ca mine. Eu am fost mereu cum sunt acum, dar tu ai fost mititel cândva. Copilul care ai fost supraviețuieşte încă undeva înăuntrul tău şi priveşte prin ochii tăi.

Zen pufni.

— Nu în cazul meu. Eu a trebuit să mă maturizez repede. Nu-mi amintesc mare lucru.

De fapt, îşi amintea. În aceste zile petrecute în Desdemor, amintirile îl asaltaseră din toate părțile. Îi povesti unele dintre ele în timp ce se plimbau. Îi vorbi despre lecțiile de actorie şi despre modelele de trenuri pe care le construia şi le vopsea, despre priveliştea de la fereastra celui dintâi dormitor de care îşi amintea. Nu mai povestise nimănui lucrurile acestea până acum. Începu să-i spună despre mama sa şi despre Myka, dar se răzgândi, pentru că nu erau amintiri plăcute: îl făceau să-i fie dor de vremurile în care era prea mic ca să observe furia Mykăi sau nebunia mamei. Pe atunci le iubea, dar această iubire pălise cumva în timp şi ştia că şi el le dezamăgise. În schimb, îi povesti despre diverse jocuri din copilărie.

— Şi eu jucam un joc uneori, zise Nova, ca şi cum ar fi avut o copilărie a ei, pe care să şi-o amintească.

Se aflau pe promenadă. Era reflux. În băltoacele rămase în nisip se răsfrângea Hammurabi, ca o semilună verde.

— Coboram pe plajă şi începeam să dansez, zise ea. Dădeam din mâini, mă învârteam şi mă răsuceam, râzând şi țipând… Diavolii mă observau şi se repezeau în picaj. Iar eu aşteptam până în ultima clipă şi atunci mă trânteam pe jos şi rămâneam complet nemişcată şi ființele astea proaste treceau pe deasupra mea şi zburau de colo colo pe deasupra plajei, întrebându-se unde am dispărut. Iar eu stăteam neclintită ca o statuie şi râdeam de ele. Nu atacă decât ce se mişcă. E un instinct ciudat pentru nişte prădători, numai că de fapt ei nu l-au dobândit în cursul evoluției, ci aşa au fost concepuți. Bieții diavoli!

Zen nu îi văzuse de aproape, deşi le auzise chemările. În lipsa vânătorilor care să țină populația sub control, diavolii se răspândiseră pe țărm dinspre recifele din larg, făcându-şi cuib în apartamentele luxoase de pe acoperişurile zgârie-norilor abandonați din capătul sudic al insulei.

— Hai să încercăm, zise el, tărăgănându-şi vorbele cu măiestrie, exact aşa cum făcea lumea pe Nodul de Aur.

— Nu cred că lui Raven i-ar… începu Nova, dar el deja escaladase balustrada, aterizase pe nisip şi o rupsese la fugă către dantelăria albă şi îndepărtată a valurilor; îşi spusese că era ceva ce ar fi făcut Tallis Noon.

Ea alergă după el. Fiecare pas îi propulsa câte doi-trei metri. Urmele adânci pe care le lăsau se umplură iute de apă, un şir de mici oglinzi întinzându-se între ei şi promenadă. Alergară pe lângă băltoace lăsate de reflux şi pe lângă epavele navelor de agrement pe jumătate îngropate în nisip. Ajunseseră aproape de marginea apei când Nova strigă:

— Zen!

El se uită în jur şi fu surprins să vadă cât de mare şi cât de aproape era diavolul, cât de tăcut plonjase dinspre cuibul său din vechile blocuri-turn. Era cafeniu şi pe aripile largi avea un model care aducea cu semnele de pe spinarea unui păianjen. (Petele bej încă mai păstrau urmele vagi ale siglei unei corporații de manipulare genetică.) Pliscul său încovoiat se deschise, dând drumul unui huhuit feroce, menit să îl bage pe Zen în sperieți sau poate să dea de veste stolului care venea în urmă că Zen era prada lui şi că ei n-aveau decât să se mulțumească cu resturile.

Deodată, Nova se izbi de el, doborându-l la pământ. Nu zise nimic, dar glasul ei îi răsună în minte ca sonorul unei înregistrări video sau ca vocile pe care le auzea mama lui: „Aduți aminte, nicio mişcare!”.

Aşa că stătu cât de nemişcat putu, cu un obraz lipit de nisipul rece, gustând sarea oceanului de pe Tristesse şi simțind duhoarea de piele încinsă a diavolului care trecu pe deasupra sa, plesnind din coadă. Nu se mai prefăcea că e Tallis. Şocul îl scosese din rol.

Alți diavoli îl urmară pe primul, huhuind nedumeriți, de parcă s-ar fi întrebat unde le dispăruse prada. Se îndepărtară în zbor, în lungul plajei. Primul le mai dădu târcoale un timp, intrigat de siluetele nemişcate de pe nisip, dar prea prost ca să înțeleagă că erau aceleaşi făpturi care alergau şi pe care le vâna cu câteva secunde mai devreme. După o vreme, scoase un ultim

huhuit de nemulțumire şi zbură pe urmele stolului.

Când fu sigur că diavolii plecaseră, Zen se ridică în capul oaselor. De aici, de pe nisip, vedea întregul Desdemor, fațadele albe ale clădirilor de pe țărm întinzându-se spre sud ca o faleză stâncoasă. La capătul sudic al oraşului, unde nu ajunsese niciodată, un viaduct înalt înainta în apă, îndepărtându-se tot mai mult şi pierzându-se în ceața orizontului.

— Ce-i aia? întrebă el. Credeam că Desdemor este capătul liniei.

Nova clătină din cap.

— E capătul liniei de kale ferată, cu excepția unor şine care traversează oraşul şi străbat podul de colo.

Zen îşi umbri ochii cu palma şi se uită la viaduct.

— Deci acolo undeva e o altă insulă?

— Cred că da. Nu apare pe hărți. O fi fost vreo stațiune de vânătoare sau ceva.

— Ar trebui să mergem acolo într-o expediție.

— Mi-ar plăcea, zâmbi ea. Dacă o să avem timp.

Era vremea fluxului. Mici valuri îi înconjurau spumegând. Cu ochii după diavoli, se zoriră înapoi prin apa împodobită de reflexiile lui Hammurabi, revenind pe promenadă.

Raven însă nu se arătă încântat de jocul cu diavolii. Una dintre dronele lui, zburând pe deasupra plajei, înregistrase întregul episod. Când Zen şi Nova se întoarseră la Hotelul Terminal, uzi leoarcă şi râzând, scuturându-şi nisipul din cutele hainelor, el se încruntă şi zise:

— Zen Starling, eşti valoros. Trebuie să ai mai multă grijă de tine.

— Dar Nova? întrebă Zen. Ea nu e valoroasă?

— Tu nu poți să stai la fel de nemişcat ca ea. Dacă te vede vreunul dintre diavolii ăia, o să te ronțăie ca pe un biscuit. Şi atunci n-o să-ți mai ardă de râs.

— Trebuie să-mi petrec timpul cumva, îl înfruntă Zen cu obrăznicie, jubilând după jocul cu diavolul. Cât timp o să aşteptăm aici? Cât mai e până o să-i cunosc pe Nooni?

— Nu mai e mult, răspunse Raven. Crezi că eşti pregătit?

— O, sunt pregătit, zise Zen cu o voce de băiat de bani gata,

vârându-şi mâinile în buzunare şi adoptând postura leneşă şi relaxată pe care o lua când juca rolul lui Tallis Noon.

Raven se mulțumi să-l privească. Apoi se îndreptă către sala de arme a hotelului şi reveni cu o puşcă. Era elegantă şi demodată, cu un pat de lemn şi un butoi ceramic.

— Dacă voiai să fii momeală pentru diavoli, spuse el, mai bine luai asta. Cu ea, un țintaş priceput poate doborî un diavol de la trei kilometri. Mă rog, tu nu eşti un țintaş priceput, aşa că poți să conectezi computerul armei la căştile pe care ți le-am dat: Nova poate ținti ea pentru tine şi îți poate spune când să apeşi pe trăgaci.

— Mă descurc singur, zise Zen, deşi nu mai mânuise o armă în viața lui.

Unii puşti din Cleave aveau pistoale ieftine, printate, dar el nu se deranjase niciodată să facă rost de aşa ceva pentru că nu se vedea folosindu-l. Era hoț, nu ucigaş.

— Mai bine ai lua-o cu tine în trenul Noonilor, zise Raven.

— Crezi c-o să trebuiască să-mi croiesc drum cu arma când cobor din tren? întrebă Zen.

— Cred că e bine să fii pregătit pentru orice eventualitate, zise Raven şi îi arătă cum să-şi introducă amprentele în memoria armei astfel încât aceasta să nu funcționeze decât pentru Zen. Pe cele mai multe dintre stațiile lor, Noonii au un fond cinegetic imens. Poți să le spui că ai de gând să vânezi puțin. Un tânăr Noon cu o puşcă *vintage* n-o să stârnească mirarea nimănui. Cel mai bun loc unde să ascunzi ceva, Zen, este întotdeauna la vedere.

12

Prima oară când îl ucisese pe Raven, Yanvar Malik se afla pe Vagh, într-un conac dărăpănat din apropierea minelor de cobalt. Părea o treabă pe care o putea rezolva şi o dronă, dar Forța Feroviară trimisese oameni s-o facă: Malik şi alți cinci, năvălind prin porțile-k într-un tren numit Pest Kontrol [13]. Misiunea lor era strict secretă. Un zvon spunea că ordinele veneau direct de la împărat, altul că fuseseră transmise chiar de Gardieni.

[13] Kombaterea Dăunătorilor (engl.).

Malik încă mai vedea tavanele înalte ale conacului, ornamentele complicate de ghips, perdelele putrede de muselină prin care soarele Vaugh-ului îşi revărsa lumina bolnăvicioasă. Încă îl mai vedea pe Raven ridicându-se surprins de pe scaun când Malik dăduse buzna înăuntru şi încă şi mai surprins când căpitanul îl împuşcase de două ori în piept şi o dată în cap. Gravitaţia scăzută, tuburile cartuşelor rostogolindu-se prin aer, trupul lui Raven căzând cu lentoare.

Câteva zile mai târziu, îl uciseseră din nou pe Raven, într-o staţiune de pe Galatava. Şi de data aceea păruse surprins. De atunci încolo însă, misiunea lor devenise mai dificilă. Forţa Feroviară le spusese că Raven nu va îndrăzni să utilizeze Marea de Date, dar cumva veştile tot ajungeau la el. Ştia când veneau trupele. Uneori încerca să fugă. Malik îşi aminti cum îl împuşcase în spate în timp ce Raven alerga pe acoperişurile caselor-bărci ale unui oraş lacustru numit Ishima Prime şi cum în Kishinchand comandase o lovitură de rachetă care redusese maşina lui Raven la o pată pe un drum de munte. Uneori Raven încercase să negocieze cu el sau să îl miruiască. Văzând că eforturile lui nu dau rezultate, începuse să riposteze, îi ucisese pe doi dintre camarazii lui Malik întinzându-le o capcană pe Naga. Pe alţii îi condusese pe o mare subţire de metan îngheţat de pe o fundătură de lume lipsită de atmosferă, unde doi ostaşi se prăbuşiseră în hăuri de gheaţă. Pe Chama-9 îl scosese din luptă pe Pest Kontrol cu un virus cumplit, care îi străpunsese *firewall-ul* şi îi distrusese mintea. (Malik se asigurase atunci că moartea lui Raven a fost lentă şi chinuitoare. Chiar îi plăcuse trenul ăla.)

La început fusese doar o misiune ca toate celelalte, dar, pe nesimţite, devenise o vendetă. Nu numai fiindcă Raven îi ucisese camarazii şi încercase să-l ucidă şi pe el: o mulţime de oameni încercaseră să-l ucidă pe Malik şi el nu-i ura. Dar să omoare iar şi iar acelaşi om, să vadă aceeaşi faţă în cătarea armei sale de la o lume la alta... Era ca şi cum ar fi fost prizonierul unui coşmar sau al unui joc repetitiv, obositor.

La acestea se adăuga şi sentimentul că Raven trişase. Malik

nu mai era tânăr. Îşi simţea trupul îmbătrânind: rănile se vindecau mai încet, iar efortul fizic intens îi provoca dureri de încheieturi. Părul i se rărea cu iuţeală. Începea să înţeleagă că în viaţă nu aveai decât o singură şansă şi că el aproape şi-o ratase pe a lui. Dar nu şi Raven. Când Raven începea să simtă că vârsta îl încetinea, pur şi simplu se lepăda de trup şi îşi clona altul. Dându-şi seama câte şanse avusese celălalt, câte trupuri, lui Malik începuse să-i facă plăcere să-l ucidă.

— Cum se face că trupurile tale arată toate la fel? îl întrebase el pe Raven pe Luna Grande, înainte să-l împuşte. În locul tău, eu aş vrea ca fiecare clonă de-a mea să arate altfel. Aş încerca diferite culori, mi-aş schimba sexul…

— Am vrut să-mi păstrez identitatea, explicase Raven. Dacă ori de câte ori m-aş privi în oglindă aş vedea alt chip, aş putea să uit cine sunt.

— În curând n-o să mai fii nimeni, i-o întorsese Malik, ucigându-l din nou.

Faptul că avea de căutat mereu aceeaşi figură îi uşurase cu siguranţă munca. Trucurile pe care le putea face Raven cu vopseaua de păr şi cu e-machiajul erau limitate. Mai devreme sau mai târziu, Malik tot îl găsea.

— De ce nu faci ceva măreţ? se plânsese el când îl ucisese pe Raven la regata [14] de iahturi de pe Chiciură. Ai fi putut să schimbi lumea. Dar tu ţi-ai petrecut timpul ţinându-te de petreceri şi de distracţii.

[14] Denumire dată întrecerilor nautice.

— Chiar am încercat să schimb lumea, zisese Raven, examinând trist plăgile pe care pistolul lui Malik tocmai i le deschisese în trup. De-aia te-au trimis Gardienii după mine.

Pe Ibo, spusese:

— Orice le-au zis Gardienii stăpânilor tăi despre mine, orice susţin că aş fi făcut, să ştii că e o minciună.

Dar nimeni nu-i spusese lui Malik ce anume făcuse Raven. Îi spuseseră doar să-l ucidă.

În cele din urmă, Forţa Feroviară îl trimisese împreună cu echipa lui la Iskalan, îl urcaseră într-o navă spaţială şi îl

expediaseră tocmai în bezna acelui sistem singuratic unde zăceau necartografiate planete întregi de hardware, care serveau drept centre de date pentru Gardieni. Acolo se afla un asteroid golit pe dinăuntru. Aterizaseră şi, aruncând uşile în aer, pătrunseseră într-o încăpere unde sute de trupuri zăceau în sicrie de sticlă acoperite cu flori de gheață.

Malik îşi amintea cum trosnise gheața sub mănuşa lui în timp ce curăța câte o porțiune a capacelor sicrielor. Ciudat cum îți stăruie în minte astfel de fleacuri. Îşi amintea cum se uitase prin sticlă şi îl văzuse pe Raven dormind înăuntru: aceeaşi față pe care o văzuse de fiecare dată când îl ucisese. Toate coşciugele erau la fel: sute de Raveni adormiți, umplând rafturile ce acopereau pereții camerelor. Sau poate încă nu fuseseră treziți la viață. Nimerise într-un depozit unde Raven îşi păstra noile trupuri până avea nevoie de ele.

— Nu înțeleg cum se descarcă în ele, se mirase Lyssa Delius, singurul supraviețuitor din echipa inițială a lui Malik. Nu mai există în Marea de Date. Ce mai e de descărcat? Astea nu-s decât nişte halci de carne.

— Chiar şi aşa, Forța Feroviară vrea să ne descotorosim de ele, zisese Malik.

Dar adevărul era că el era cel care voia să se descotorosească de ele. Voia ca aceşti Raveni chipeşi şi fără viață să dispară până la ultimul. Lăsaseră în acea încăpere suficient explozibil cât să pulverizeze întregul asteroid.

Când reveniseră în gara din Iskalan, li se spusese că misiunea lor s-a încheiat. Orice făcuse Raven, Gardienii erau convinşi că în sfârşit fusese pedepsit. Murise pentru totdeauna.

Aşa că sărbătoriseră într-un bar din stație, amintindu-şi cu tristețe de camarazii căzuți şi rememorând bătălii pe care nu aveau să le povestească nimănui niciodată. După aceea se îndreptaseră către alte unități şi fiecare îşi văzuse de viața lui. Din câte ştia Malik, nimeni în afară de el nu fusese tulburat de coşmaruri. Nimeni în afară de el nu avusese impresia că lăsase ceva neterminat, că erau nişte lucruri care nu se legau. Gardienii spuseseră că Raven murise, aşa că Raven trebuia să fie mort.

Malik fusese promovat. Îşi găsise un partener de viață, se

mutase într-o casă pe Stația Centrală, își luase o pisică. Dar senzația aceea nu îl părăsea și în visele lui continua să îl omoare pe Raven. Divorțase și fusese repartizat într-un tren de patrulare pe un perimetru mare, pe liniile secundare. Treptat, începuse să observe anumite lucruri. Martorul unui jaf de la o fabrică de biotehnologie din Ashtoreth descrisese un bărbat înalt și palid; doi ani mai târziu, un altul, în celălalt capăt al Rețelei, văzuse un individ cu aceleași semnalmente, în noaptea în care o garnitură întreagă, plină cu echipamente de construcții, dispăruse din depoul de pe Nokomis. Ambele furturi erau imposibile: sistemele de securitate care ar fi trebuit să le prevină fuseseră anihilate de viruși ce nu lăsaseră nicio urmă, iar camerele nu înregistraseră nicio imagine a hoțului.

Raven era încă în viață. Îi făcuse pe cei de la Forța Feroviară să creadă că era mort și îi păcălise chiar și pe Gardieni, dar o ultimă întrupare a lui încă mai trăia.

Malik nu suporta să lase lucrurile neterminate. Începuse să strângă toate rapoartele care puteau face referire la Raven, încercând să găsească dovezi cu care să convingă pe cineva. Dar niciodată nu erau dovezi, ci doar indicii și șoapte. Un bețiv de pe Changurai care pretindea că văzuse o fată moto cu un impermeabil roșu ieșind dintr-un pasaj blocat ce ducea către vechea Linie Steaua Câinelui. Sau un hoț de buzunare pe nume Zen Starling, care pretinsese că nu știe nimic despre Raven și apoi se făcuse nevăzut.

„Zen Starling e singura mea pistă”, își zise el. „Ce-o vrea Raven de la un pungaș?”

Fotografiile pe care drona lui i le făcuse puștiului pe Ambersai se pierduseră odată cu trenul său, laolaltă cu bruma de informații pe care le găsise sărmanul Nikopol. Malik nu se mai putea baza decât pe memorie. „Zen are o soră care lucrează la rafinărie.” Dacă ar fi izbutit să afle ce voia Raven de la băiatul acela, poate că piesele puzzle-ului ar fi început să se așeze la locul lor. Iar singurul mod de a afla era cel tradițional: să stea de vorbă cu oamenii și să pună lucrurile cap la cap.

Se uită pe fereastra vagonului, contemplând pentru ultima oară turnurile elegante ale Stației Centrale. Trenul acceleră, purtându-l către poarta-k ce avea să-l ducă din nou pe Cleave.

Ziua următoare fu senină şi liniştită. Hammurabi se vedea atât de limpede pe cerul dimineții, încât lui Zen i se părea că putea să întindă mâna şi să atingă planeta de pe balconul apartamentului. Era o zi numai bună să meargă în expediție de-a lungul vechiului viaduct din sud şi fu surprins să constate cât de fericit îl făcea gândul acesta. Coborî în fugă să dea de Nova.

Dar, în salonul pentru micul dejun, îl aştepta Raven cu noutăți.

— Zen! A sosit vremea să pleci! Hai, fă-ți bagajele. Pornim spre Surt.

Se sfârşise. Şederea lui Zen în Desdemor se încheia la fel de abrupt ca toate celelalte episoade liniştite din viața lui. Ceva ca un vârtej de frunze uscate i se stârni în stomac în timp ce îi urma pe Raven şi pe Nova de-a lungul stației pustii. Cunoştea senzația: avea trac.

— Şi dacă se iveşte adevăratul Tallis Noon? întrebă el.

Se gândise la asta în câteva rânduri, dar alungase ideea pentru că... pentru că, până la urmă, ce probabilitate era să se petreacă una ca asta? Acum însă, pericolul părea demn de luat în calcul.

— Dacă adevăratul Tallis ia trenul Noonilor în timp ce eu sunt la bord, pretinzând că sunt el? Ce facem?

Raven îi alungă grijile, fluturând din mână.

— Crezi că nu m-am gândit la asta? Crezi că n-am prevăzut toate întorsăturile pe care le poate lua situația noastră? Săptămâna trecută, Tallis a fost în Przedwiosnie, la numai câteva stații distanță de Adeli. Probabil chiar plănuia să facă legătura cu trenul Noonilor. Dar a fost deturnat de pe traseu. O fată pe nume Chandni Hansa a urcat în acelaşi tren cu el. Foarte drăguță. Ea şi Tallis au intrat în vorbă. Au coborât la Karavina. Ştii Karavina? E un loc romantic. Case pe stâlpi. Lumina lunii pe lacuri de vapori. Chandni o să se asigure că şederea lui Tallis acolo o să fie una lungă.

— De unde ştii?

— Pentru că eu am plătit-o, zise Raven.

— OK, făcu Zen stânjenit.

Deci el nu era singurul angajat al lui Raven. Nu ştia ce să creadă despre asta. Şi ce însemna „o şedere lungă”? Tot prefăcându-se că este Tallis Noon, ajunsese să se simtă ciudat de apropiat de adevăratul Tallis Noon, de parcă ar fi fost fraţi. Oare Tallis chiar se bucura de o vacanţă romantică în Karavina? Sau zăcea pe fundul vreunuia dintre acele lacuri de vapori, cu un cuţit înfipt în spate? Şi oare aşa avea să sfârşească şi Zen odată ce nu avea să-i mai fie de folos lui Raven?

Ajunseră pe peron. Thought Fox le deschise uşile vagonului. Raven se întoarse şi îşi puse mâna subţire pe braţul lui Zen. Ochii îi erau blânzi, zâmbetul - larg.

— O să meargă, Zen. O să capete fiecare ceea ce vrea. Eu o să obţin *pyxis-ul,* iar tu o să te îmbogăţeşti.

— Şi cu Nova cum rămâne?

— Nova e pur şi simplu ceea ce iei cu tine în locul trusei spărgătorului, zise Raven.

Dar mai târziu, pe când Thought Fox îşi croia drum prin ţesătura zdrenţuită a continuumului spaţiu-timp, Zen văzu că Nova avea deja ceea ce voia. Stătea cu ochii aţintiţi pe fereastră, aşteptând să zărească fiecare nouă lume care se ivea din când în când între lungile secţiuni subterane, pe măsură ce Thought Fox trecea vuind prin porţile-k. Privea totul cu lăcomie, indiferent dacă era vorba de nebuloase care asfinţeau deasupra unor deşerturi albe sau de gunoaie care pluteau într-un canal abandonat. În felul ei, şi ea era un kălător.

Linia Steaua Câinelui se afla mult sub celelalte peroane din gara Surt. Ascensoarele care duceau la ea fuseseră toate scoase din uz, iar scările ce o deserveau fuseseră sigilate şi date uitării. Până şi tunelul prin care trecea vechea magistrală era blocat de o barieră feroceramică. Thought Fox depista obstacolul de dinaintea lui de îndată ce ieşi pe poarta-k. Nu încetini, ci doar deplie pe flancuri câte un tun imens, distruse bariera şi îşi croi drum printre schijele fumegânde.

Nu era un tren prea vorbăreţ şi nici nu cânta de bucurie în timp ce gonea, aşa cum făceau alte trenuri, dar după ce

spulberă bariera râse încet, ca pentru sine. Sunetul acela grav, tulburător, gâlgâi din difuzoarele montate în tavanele vagoanelor, speriindu-l pe Zen, care stătea pe marginea scaunului, nerăbdător să se termine călătoria. Peste câteva minute, când trase la un peron subteran părăsit, armele trenului erau încă la vedere.

— O să vă aştept în Sundarban, le zise Raven pasagerilor săi. De acum încolo eşti pe cont propriu, Zen, dar nu-ți face griji, Nova are tot ce-ți trebuie.

Pentru o clipă, avu un aer aproape patern. Dar când porni de-a lungul peronului pustiu, Zen mai aruncă o privire peste umăr şi îl văzu privindu-i din uşa vagonului fără nicio expresie pe chip. Țevile armelor lui Thought Fox se mişcau de colo colo, ațintindu-se asupra chioşcurilor abandonate şi a pasarelelor care se arcuiau pe deasupra şinelor, ca şi cum bătrânul tren ar fi căutat noi ținte pe care să le nimicească.

PARTEA A DOUA
IMPERIUL REȚELEI

14

Threnody Noon se plictisea. Se plictisea, de fapt, de zile întregi, dar astăzi era prima dată când era dispusă să o şi recunoască, în fond, trecuseră atâtea luni de când aşteptа această călătorie. Se săturase să stea acasă, în clădirea din coral de lângă lacurile Malapetului, unde nu se întâmpla nimic şi unde mama ei picta flori toată ziua şi încărca datarugăciuni la care Gardienii nu se osteneau niciodată să răspundă. Tânjise după viața agitată şi palpitantă din trenul tatălui ei. Dar odată ce ajunsese aici - odată ce se obişnuise cu splendoarea vagoanelor şi cu eleganța pasagerilor -, începuse pe loc să se simtă nemulțumită. Tatăl ei o prezenta mereu drept „fata mea, Threnody", dar oricine îşi putea da seama că nu era una dintre fiicele preferate. Scurtul lui mariaj cu mama lui Threnody fusese menit pur şi simplu să pecetluiască o afacere între familia lui şi a ei. În mod normal, n-ar fi invitat-o deloc pe fată în trenul său, numai că ea era aproape la vârsta măritişului, iar el voia să încheie o nouă afacere căsătorind-o cu Kobi Chen-Tulsi, moştenitorul unei companii de exploatare minieră a asteroizilor cu sediul pe Sundarban.

Kobi se afla şi el în trenul Noonilor în acest sezon. Şi el o plictisea. Uneori, când se gândea că va trebui să îl ia de soț, că va fi silită să trăiască alături de el atâția ani, Threnody îşi dorea să nu se fi născut în clanul Noon. Perspectiva era aproape înspăimântătoare, deşi Kobi nu era înspăimântător, ci doar nerod. Ghemuită în cuşeta ei, în trenul ce înainta cu viteză, fata îşi spunea că încă este o copilă. Avea şaptesprezece ani, dar se simțea ca la doisprezece. „Nu vreau să mă logodesc", îşi spuse. „Nu cu Kobi Chen-Tulsi şi nici cu altcineva. Vreau mai întâi să văd Rețeaua."

Desigur, Rețeaua o vedea chiar în clipele acelea. Lumile

traversate de Linia Râului Argintiu goneau pe dinaintea ferestrelor: porți-k îşi revărsau asupra lui Threnody lumina lor incoloră. De fiecare dată când trenul oprea, erau aranjate excursii: picnicuri şi expediții de pescuit, vizite la vechi fortărețe şi drumeții în munți faimoşi. Dar cumva, asta nu părea să conteze.

Aşa că, atunci când trenul ajunse în Adeli, ea se prefăcu obosită şi rămase locului în timp ce toți ceilalți pasageri plecau cu mare fast să vâneze şi să petreacă pe piscurile insulei. Îşi spuse că îşi va găsi nişte distracții pe cont propriu. Dar era în continuare plictisită şi, când trenul anunță că primise un mesaj de la un tânăr Noon pribeag care cerea să urce, avu senzația că de o mie de ani-lumină nu se mai petrecuse un lucru atât de interesant. Tallis Noon, de pe Nodul de Aur. Nu ştia nimic despre această ramură a familiei. Străbătu colonadele vagoanelor şi găsi servitorul motorik pe care trenul îl trimisese să iasă înaintea nou-venitului.

— Lasă, zise ea, o să-l întâmpin chiar eu.

…

Adeli era o lume a cețurilor. Viața se desfăşura numai pe crestele munților. Pretutindeni în jur se întindeau mări de ceață pâlpâindă: nori prin care particulele aflate în trecere trasau neaşteptate dâre de lumină. Un viaduct cocoțat parcă pe picioroange se întindea până la oraşul de mare altitudine Adeli şi de-a lungul acestui viaduct şerpuia trenul Noonilor. Domuri de observație sclipeau sub cerul înserării şi pe sutele de mici turle extravagante de pe acoperişurile vagoanelor fluturau steagul imperial şi lungile stindarde cu soarele zâmbitor, emblema casei Noon.

Zen studiase fotografii şi filme cu trenul imperial. Memorase planurile parterurilor principalelor vagoane, poziția uşilor şi a trapelor de acces. Nimic nu-l pregătise însă pentru frumusețea trenului. Stătea pe peron printre privitori de trenuri şi copii încântați, căscând gura la minunăția care trăgea în stație. Cele două locomotive imense, Wildfire şi Time of Gifts [15], aparțineau familiei Noon de secole. Capotele lor curbate şi sofisticate

fuseseră de atâtea ori ba la modă, ba desuete, încât până la urmă se situaseră în afara oricărui curent, fiind doar ele însele: măreţe, bătrâne, de culoarea mierii, cu frumuseţea încercată de timp a unor clădiri vechi. Trăgeau cinci vagoane imense, cu etaj, care formau apartamentele împăratului şi ale cercului său de apropiaţi. În urma acestora, înşirându-se în afara staţiei şi pe viaduct, veneau vagoane mai puţin importante, dar la fel de frumoase.

[15] *Wildfire,* şlagăr country al lui Michael Martin Murphey, şi *A Time of Gifts,* carte de călătorie a autorului britanic Patrick Leigh Fermor, publicată în 1977

„Zen?" zise Nova în mintea sa. Stătea chiar în spatele lui, ignorată de ceilalţi privitori. „Am trimis un mesaj către trenul Noonilor ca să îi anunţ că eşti aici şi că vrei să urci."

Băiatul se uită la ea peste umăr, dar ea juca rolul servitorului său motorik supus, aşa că nu îi întâlni privirea.

Desigur, şi el avea un rol de jucat. Repetiţiile se terminaseră şi piesa tocmai începea. Purta o jachetă scurtă din vinilin inteligent, arborând în prezent culoarea neagră de bază. Un pulover împletit, tot negru, suficient de decoltat cât să-i dezvăluie claviculele. Pantaloni strâmţi. Cizme cu bot pătrat. Surprinzându-şi imaginea reflectată în ferestrele trenului, se simţi încrezător că putea trece drept Tallis. Nu mai semăna deloc cu Zen Starling.

Încuviinţă din cap ca să îi dea de ştire Novei că înţelesese şi porni de-a lungul peronului. Oaspeţii de rând ca el urcau mai pe la coadă. Nova îl urmă, cărându-i bagajele. Frize sculptate se întindeau pe ambele părţi ale trenului şi copiii se cocoţau pe ele, mângâind capetele animalelor cioplite, judecând după felul paşnic în care îi supravegheau păianjenii de mentenanţă ai trenului, Zen îşi dădu seama că locomotivele nu se supărau, ba chiar îi considerau bineveniţi pe aceşti mici vizitatori. Se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi încercat vreun copil să se caţăre pe Thought Fox…

— Tallis? zise cineva în apropiere.

De când plecase din Desdemor, Zen îşi tot repetase în gând: „Mă cheamă Tallis Noon, mă cheamă Tallis Noon", dar la

vederea trenului Noonilor, uitase cu desăvârşire ce avea de făcut. Îl salvă Nova, trimițându-i o alarmă în căşti şi şoptind respectuoasă:

— Tallis?

Se uită în jur, amintindu-şi în cele din urmă cine trebuia să fie, şi zări alături de el o tânără care îi zâmbea de parcă de săptămâni întregi nu avusese dinaintea ochilor o privelişte mai plăcută. Mai degrabă o puştoaică decât o tânără, îşi spuse el după ce îşi reveni de sub farmecul acelui surâs amețitor. Nu mai mare decât el, dar mult mai bine îmbrăcată. Părul îi era scurt şi vopsit într-un turcoaz la modă. Imprimeul costumului ei mulat imita penele de păun, iar cizmele ei păreau îmbrăcate în foiță de aur.

— Eu sunt Threnody, zise fata, zâmbindu-i din nou lui Zen, după care îşi împreună mâinile şi înclină din cap. Suntem un soi de veri îndepărtați, de al enşpelea grad…

Băiatul citise pe Desdemor o biografie a ei. Se întrebă de ce se deranjase să coboare din fabulosul ei tren ca să întâmpine un kălător oarecare.

— Mă bucur să te cunosc, verişoară Threnody, zise el.

Ea îl apucă de braț şi, cu zâmbetul încă pe buze, îl conduse dincolo de cordonul de paznici şi apoi de-a lungul peronului, pe lângă marile roți strălucitoare ale trenului imperial. Nova îi urmă cu bagajele lui Zen.

— Mesajul tău ne-a fost transmis de îndată ce trenul a ieşit pe poarta-k, zise Threnody. Îmi pare rău că toți ceilalți sunt ocupați, în seara asta s-au dus la un picnic şi pe urmă la o vânătoare… Amurgul este cel mai frumos moment pe Adeli, nu crezi?

Dincolo de stație, focuri palide pâlpâiau în marea de ceață. Văzu lumini pe piscurile ce se înălțau deasupra negurii şi auzi mici trosnete ce ar fi putut fi focuri îndepărtate de armă. În ciuda atâtor pregătiri, se simțea uşor amețit de frumusețea nopții, a trenului, a fetei. Misiunea asta nici nu se compara cu furtul de pe tarabele din Ambersai.

— Păcat că n-ai trimis de veste din timp, spunea Threnody. Familia ar fi organizat un comitet de întâmpinare în toată regula.

— N-am vrut să fac vâlvă, zise el. Nici nu ştiam c-o să vin încoace. Adică nu eram sigur. Am tot umblat…

„Atenție la accent”, zise Nova în mintea lui. „începi să vorbeşti ca un actor care joacă un băiat de bani gata într-un treide…”

— Ce mult te-ai schimbat! exclamă Threnody Noon.

Lui Zen îi stătu inima în loc o clipă, pentru că Raven îi garantase că nimeni din trenul imperial nu îl cunoştea pe Tallis Noon.

— Ultima oară când ne-am întâlnit, eram amândoi nişte țânci. La festivalul focurilor de pe Khoorsandi. Am văzut poze cu tine. Erai dolofan ca o găluşcă.

Zen râse cât mai nonşalant cu putință şi zise că nu-şi amintea, ceea ce de fapt era adevărat.

— Deci eşti de pe Nodul de Aur? îl întrebă Threnody şi, fără să îi dea timp să răspundă, continuă: N-am mers niciodată pe linia secundară estică, trebuie să fie atât de interesant! Aveți îngeri ai stației acolo? În Rețeaua centrală nu avem aşa ceva. Mi-ar plăcea să văd unul. E adevărat că arată chiar ca nişte îngeri?

Îl conducea către un vagon aflat mai în spate şi către una dintre scările albe lângă care aşteptau motorikşi în uniforme. Aveau aerul stupid al unor bodyguarzi bătăuşi, dar mințile de dincolo de fețele lor ca nişte măşti erau conectate la vagoane întregi de hardware. Dacă fața sau mersul lui Zen nu se potriveau cu înregistrările despre Tallis Noon stocate în aceste harduri, vizita lui avea să se încheie subit. Dronele înarmate care zburau pe deasupra stației puteau probabil să-l curețe de pe platformă cu laserele lor ca pe o gumă de mestecat călcată în picioare.

Dar Threnody Noon nu le dădu motorikşilor ocazia să îl scaneze.

— Invitatul familiei, le strigă ea, introducând o comandă într-un cod al corporației.

Cel mai apropiat paznic salută şi se dădu în lături, permițându-i să îl conducă pe Zen în tren.

— Nu vor să mă verifice? întrebă el surprins.

— Tallis, oricine poate să vadă că eşti un Noon, zise ea

râzând. Pentru familie putem oricând să facem excepție de la reguli.

Zen ridică din umeri şi râse împreună cu ea. Deocamdată, tot ce trebuia să facă pentru ca impostura să funcționeze era să râdă la comandă, şi asta nu era greu. Avu parte de un moment neplăcut câteva secunde mai târziu, când, privind în urmă din capul scărilor, văzu că securitatea o oprise pe Nova, dar Threnody îi spuse că îi scanau bagajele şi verificau mintea motorikului în căutare de viruşi.

Nu găsiră nimic. Nova se asigurase că actualizările personalității ei erau bine ascunse. Cât despre bagaje, în cele mai multe nu se aflau decât haine şifonate şi câteva obiecte pe care Raven le adăugase ca să dea impresia că veniseră de pe Nodul de Aur. Singurul bagaj pe care paznicii se deranjară să-l deschidă fu tocul lunguieț din piele în care se afla puşca pentru diavoli.

— Speram să am timp să vânez ceva, zise Zen.

— Puşca asta e cam demodată, nu? întrebă Threnody.

— A fost a bunicului meu. E o puşcă pentru diavoli.

— O să ne oprim în Jangala în curând. Nu ştiu dacă se găsesc diavoli, dar în rezervație o să fie tot soiul de chestii de vânat…

Paznicii închiseseră tocul puştii. Nova urcă scările cu bagajele pentru a li se alătura lui Zen şi lui Threnody pe balconul din spatele vagonului.

— Ce-i cu fața motorikului tău? îl întrebă Threnody.

— Ar trebui să fie pistrui. Crede c-o fac să pară mai umană.

— Pare defectă. Vrei una nouă?

— A, m-am învățat cu Nova, zise Zen.

Ea îi aruncă un zâmbet care însemna „treaba ta”, după care se întoarse să intre în vagon. Uşa nu avea mâner, ci numai un soare poleit şi zâmbitor în centru. Threnody atinse uşor soarele între sprâncene şi uşa se deschise atât de iute şi de silențios, încât ai fi zis că dispăruse de-a dreptul. Zen trase în piept aerul parfumat al trenului Noonilor. Admiră peste umărul lui Threnody interiorul vagonului cu coloane.

„Ce frumos!” zise Nova în mintea lui.

— Ce frumos, încuviință el cu glas tare.

La început nu îşi dădu seama ce îl întristase, dar se lămuri repede. Pentru o clipă, crezuse că era cu adevărat Tallis Noon şi că această fată frumoasă chiar îl primea la bordul minunatului tren. I-ar fi plăcut asta. Era viaţa pe care ar fi dus-o dacă mama lui nu l-ar fi răpit de la Nooni.

Dar n-avea rost să îşi plângă de milă. Nimeni nu avea să îi dea bogăţii pe o tavă de argint. Trebuia să şi le ia singur. Se pricepea la aşa ceva. Avea să îi jefuiască pe Nooni şi să scape basma curată.

Intră în vagon.

15

Sosise într-un moment prielnic. Mai târziu avea să se întrebe dacă Raven aranjase lucrurile astfel, dar probabil că fusese vorba pur şi simplu de noroc. Cei mai mulţi membri ai familiei imperiale şi oaspeţii lor se aflau la picnic pe unul dintre piscurile împădurite ce se înălţau din marea de ceaţă. Zen avea şansa să exploreze vagoanele centrale ale trenului Noonilor când erau goale; ce-i drept, personalul motorik şi maşinile tăcute care făceau curăţenie erau încă în tren, dar nu contau. Vocea lui Threnody avea ecou în timp ce aceasta îl conducea dintr-un vagon într-altul: vagoane cu pereţi din mozaic aurit, din scoarţă de lemn-viu, din corn. Vagoane de sticlă ca nişte sere pe roţi, pline cu muşchi şi copăcei, unde libelule drăgălaşe zburau de colo colo sau pluteau prin aer.

Niciunul dintre aceste vagoane nu semăna cu cele pe care le ştia Zen. Nu erau mai late decât un vagon obişnuit, măsurau doar şase metri de la un perete la altul, dar fuseseră decorate de cei mai buni designeri ai Reţelei, iar cei mai buni designeri ai Reţelei ştiau cum să facă un vagon lat de şase metri să pară mult mai mare. Numai şirurile de ferestre îţi spuneau că nu te aflai într-o locuinţă luxoasă.

Până şi ferestrele erau de regulă acoperite de perdele sau de jaluzele. Unele vagoane erau necompartimentate: scaunele şi mesele lor erau răspândite pe o vastă suprafaţă acoperită de mochetă sau pe o mare întindere de lemn-viu. În altele străbăteai coridoare, trecând pe lângă uşile unor mici

apartamente private. Podele de marmură, tavane din baga şi sidef biotehnologic, scări spiralate care duceau către dormitoare şi către domurile de observaţie de la etaj.

Threnody îl conduse sus pe o scară, până în cabina care urma să fie a lui.

— Mă tem că este unul dintre compartimentele mai mici, pentru oaspeţi. Sper să-ţi placă. Dormitorul e acolo… Baia e dincolo… Nova, lasă bagajele şi prezintă-te în secţiunea motorikşilor, vagonul cincizeci şi nouă.

Nova făcu ce i se spusese. În timp ce străbătea trenul, vocea ei şopti din nou în mintea lui Zen: „Ţine-ţi căştile pe cap. Dacă ai nevoie de mine, trebuie doar să fluieri. Ştii să fluieri, nu?".

Threnody îl aşteptă să îşi despacheteze câteva lucruri. Apoi reveniră în vagoanele sufragerii şi în vagoanele grădini. El încercă să-i povestească despre călătoriile sale - îşi pregătise o groază de anecdote -, dar fata prefera să vorbească despre rude şi despre nenumăraţii prieteni şi membri ai familiei care călătoreau cu ea.

— Albayek-Noonii de pe Muntele Celor Şapte Bursuci sunt şi ei în tren. Sunt foarte amuzanţi, deşi Ruichi îşi dă nişte aere nemaipomenite de când a încheiat contractul de logodnă cu băiatul Fossilor. A fost şi unchiul Tibor, dar s-a întors pe Staţia Centrală…

— Câţi pasageri sunt în total? întrebă Zen.

— Cred că pe moment sunt vreo nouă sute.

Era bine, îşi zise el. Cu atâţia oaspeţi venind şi plecând, cine să ia în seamă unul în plus? Şi deţineau atât de multe lucruri, încât probabil nici n-aveau să observe că îşi însuşise *pyxis*-ul. Poate că reuşea să şterpelească şi pentru el câte ceva, dacă tot se ivise ocazia - să-şi umple buzunarele înainte să plece, în caz că Raven nu l-ar plăti…

— În ce vagon e muzeul de artă? întrebă el.

Ştia deja, pentru că Raven îl pusese să studieze hărţi 3D ale întregului tren, dar nu voia să dea impresia că este un ins care a studiat hărţi 3D ale întregului tren.

— A, undeva mai prin spate, zise Threnody, pe care nu o interesau decât creaţiile artistice pe care le putea îmbrăca.

— Mi-ar plăcea… începu el, dar apoi reformulă, ca să sune

mai în spiritul Noonilor: Aş adora să văd colecţia cât timp sunt aici.

Threnody îşi încreţi nasul. Chiar şi aşa încreţit arăta mai bine decât majoritatea nasurilor.

— Nu-s decât nişte hârburi vechi şi holograme şi d-astea. O să ţi-o arăt la un moment dat, dacă vrei.

— Păi hai acum… începu Zen să spună, dar chiar în clipa aceea umbre iuţi trecură prin dreptul ferestrelor cu draperii.

Maşini aeriene scumpe plonjau pe deasupra viaductului, aterizând pe peronul staţiei Adeli ca nişte păsări rare. Noonii se întorseseră.

Trenul începu să se umple. Urcau la bord în grupuri, vorbind, râzând şi luând pahare cu vin aromat de la chelnerii motorikşi care le ieşiseră discret în întâmpinare. Vârstnicii clanului Noon, superbi în robele şi turbanele lor, discutând afaceri şi povestindu-şi ultimele bârfe. Ofiţerii CoMa, din marina corporatistă* a familiei, împăunându-se în uniformele lor bogat împodobite. Şefi de staţii provinciale împreună cu familiile lor, călătorind cu trenul Noonilor ca oaspeţi ai împăratului, la fel de uimiţi ca şi Zen de splendoarea care li se înfăţişa. Tineri Noon în ţinută de vânătoare, gălăgioşi ca nişte căţelandri. Zen se întrebă cum era să fii unul dintre ei şi să nu ai altă grijă decât să împuşti de la câţiva paşi, în rezervaţiile familiei, animale manufacturate cu costuri foarte mari. Părea să le priască. Aveau un aer mai fericit şi mai prosper decât oricare dintre puştii pe care îi cunoscuse el în Cleave.

Înainta prin vagoanele aglomerate însoţit de Threnody, care îl prezenta din când în când câte unei rude. Iat-o pe mătuşa ei, lady Sufra Noon. Iată-l pe unchiul Gaeta, pe vărul Neef. Sora ei vitregă, Priya, mândră şi nervoasă ca un cal de rasă, purta o rochie din lumină, iar curelele sandalelor ei biotehnologice i se împleteau pe picioarele cafenii ca o iederă argintie. Puştiul mândru în uniformă CoMa croită pe mărimea lui era fratele ei vitreg, Prem. A, şi iată-l şi pe tatăl ei, Mahalaxmi al XXIII-lea, directorul executiv al familiei Noon, împăratul Marii Reţele, Stăpânul Celor O Mie de Porţi, cunoscut de supuşii săi iubitori drept Părintele Şinelor şi de cei mai puţin iubitori drept Controlorul cel Gras.

Ce moment straniu! Chipul acela fălcos şi inteligent care până atunci îi zâmbise lui Zen de pe o mie de bancnote soioase îi surâdea acum cu solemnitate în viaţa reală, atât de aproape, încât simţea sudoarea împărătească pe sub costisitorul parfum imperial. Păsări colibri de un albastru electric pluteau în jurul împăratului pe aripi ca o ceaţă, poposindu-i uneori pe epoleţii tunicii. Îl examinau pe Zen cu atâta concentrare în ochişorii lor negri, încât acesta îşi dădu seama că nu erau păsări, ci drone de securitate camuflate. Nu încăpea nicio îndoială că aveau să vadă dincolo de deghizarea lui. Mahalaxmi al XXIII-lea sigur avea să-şi dea seama că mâna pe care o strângea era a unui vagabond din Oraşul Tunetului.

Dar nu. Împăratul se mulţumi să încline din cap, întâmpinându-l pe Zen aşa cum întâmpinase o sută de alte rude îndepărtate în săptămâna aceea.

— Cum merge pe Nodul de Aur, Tallis? Trebuie să-mi povesteşti, neapărat, zise el şi se îndepărtă învăluit de norul lui de păsări albastre, fără să aştepte răspuns.

Nu-l interesa Zen, iar pe Zen nu putea decât să-l bucure treaba asta. Nu venise aici ca să fie interesant. Voia să fie doar un chip oarecare din mulţime.

Un alt oaspete era însă interesat de el: un băiat de o vârstă cu Zen, înalt şi dolofan, cu o coamă de păr vopsită cu henna şi cu ochii violeţi, aşa cum se purta în sezonul acela. Zen nu îi era pe plac.

— Cine e noul tău amic, Threnody? întrebă el şi, cât timp îi explică ea, îşi luă un aer războinic.

Zen se întrebă cum anume îl jignise. Îl cunoscuse el cândva pe adevăratul Tallis Noon, ca Threnody? Îl trăsese Tallis Noon de părul ăla idiot când erau mici? Dacă da, Zen înţelegea tentaţia.

„E Kobi Chen-Tulsi”, auzi vocea Novei în mintea lui. „Familia Chen-Tulsi conduce exploatările miniere de pe două dintre lunile Sundarbanului. Kobi urmează să se însoare cu Threnody Noon la toamnă.”

Asta explica de ce se încrunta Kobi aşa la el, îşi zise Zen. Probabil că Threnody şi băieţaşul ăsta drăgălaş de bani gata se certaseră. De aceea nu li se alăturase ea vânătorilor şi de aceea

îi ieşise în întâmpinare în gară. Se folosea pur şi simplu de Zen ca să îl facă gelos pe Kobi.

Şi părea să meargă.

— Nodul de Aur? râse Kobi. (Threnody tocmai îi spusese de unde era vărul Tallis şi el încerca să întoarcă informația împotriva lui Zen.) Nu ştiam că familia Noon mai are proprietăți acolo. Nu e nimic acolo, nu?

Zen arboră un zâmbet prietenos şi zise:

— Nu cine ştie ce. În orice caz, nimic care să se compare cu trenul ăsta. E uimitor! Cum a fost la vânătoare? Threnody mi-a spus că eşti un țintaş excelent.

Pentru o clipă, Kobi păru nedumerit. Nedumerit şi mânios, de parcă încerca să îşi dea seama dacă străinul îl ia peste picior. Era o făptură simplă, îşi zise Zen. Un dulău care mârâia ca să-şi apere teritoriul. Dar îl făcuse să înțeleagă măcar un lucru util: Noonii de pe Nodul de Aur erau priviți de toți ceilalți membri ai familiei ca nişte țărănoi incurabili. Verişori de la țară, suspendați de crenguțele cele mai îndepărtate ale arborelui genealogic. Nimănui din tren nu avea să i se pară ciudat că pe Tallis îl intimida această splendoare.

Se trase deoparte ca să le dea ocazia lui Threnody şi lui Kobi să stea de vorbă şi să rezolve problema din pricina căreia se certaseră. Ridicând jaluzeaua celei mai apropiate ferestre, văzu că stația dispăruse. Trenul se pusese în mişcare atât de discret, încât el nici măcar nu observase. Acum se strecura printre munți, pe deasupra văilor pline de ceață luminoasă.

„Te simți bine?" întrebă Nova în mintea lui.

— Cum nu se poate mai bine, minți el, deşi îşi dădea seama că ea îi monitoriza probabil bătăile inimii şi mulți alți indicatori şi ştia precis cât de neliniştit era. Securitatea e cam relaxată pentru un tren imperial.

„Să nu crezi asta", zise Nova. „Uite, de pildă, muşcătura aia de căpuşă de la încheietură."

Zen nici nu observase că se scărpina.

— Ce-i cu ea?

„N-a fost o căpuşă. O microdronă ți-a luat o probă de sânge în clipa în care am urcat, pentru ca trenul să poată verifica dacă ai cheile de securitate ale Noonilor înscrise în ADN."

— Şi dacă nu le aveam?

„Ar fi… în fine, le-ai avut, aşa că n-are rost să-ți baţi capul cu asta. Relaxează-te. Distrează-te. Eu una mă simt foarte bine. Ador trenul ăsta.”

Zen zâmbi. Şi el îl adora. Era visul oricărui kălător. Pe deasupra pălăvrăgelii Noonilor şi a oaspeților acestora distinse un sunet, o notă dublă, foarte înaltă, un duet care răsuna printre povârnişurile munților în timp ce trenul trecea. Wildfire şi Time of Gifts umpleau noaptea luminată de ceață cu cântecul lor.

16

În Cleave, pe pereții unei fabrici din zona industrială creştea o pădure. Copacii îşi întindeau ramurile palide peste ceramica veche. Orhideele străluceau ca nişte mici sori prin burnița specifică oraşului.

Pe Flex ploaia nu o deranja. Tuburile de vopsea pe care le folosea ea erau făcute special pentru decorarea trenurilor. Dacă pigmentul lor putea supraviețui trecerii printr-o poartă-k, ploaia măruntă de pe Cleave nu avea cum să le dăuneze. Alese un tub de un albastru strălucitor din sacul de la picioarele sale şi începu să picteze un roi de fluturi, imaginându-şi cum ar fi străfulgerat culorile vii de pe aripile lor în umbrele întrepătrunse ale copacilor. Femeii care conducea fabrica îi era dor de casa ei din Jihana cea îndepărtată şi acoperită de junglă, aşa că o angajase pe Flex să înveselească locul.

— Aş vrea să pot şi eu să desenez, oftă Myka Starling.

Stătea în spatele artistei, urmărind cum pădurea capătă contur. Era înfăşurată într-o pelerină impermeabilă şi purta o pălărie cu boruri largi, de pe care curgeau stropi de ploaie.

— Poți, zise Flex. Toată lumea poate, serios. Încearcă! Ajută-mă! Desenează un copac, uite colo…

Myka clătină din cap.

— Creierul meu nu funcționează ca al tău, Flex. Iar mâinile mele nici atât.

Myka era cea care o recomandase pe Flex pentru treaba asta şi se obişnuise să vină în fiecare noapte după serviciu ca să

vadă pictura murală prinzând formă. Avea un efect liniştitor asupra ei, spre deosebire de atmosfera de acasă, unde, de când cu fuga lui Zen, mama era mai speriată şi mai dezechilibrată ca oricând.

Aşa că stătea şi se uita în timp ce tuburile de pictat şuierau şi Flex scotea din sac unele noi, roşii, aurii sau albastre ca safirul. O pasăre stranie îşi desfăcu aripile de-a curmezişul zidului şi îşi deschise ciocul lung, gata să cânte: aproape că o auzeai. Myka era uluită de talentul prietenei sale şi mândră de ea. Nu-şi putea imagina ce se petrecea în mintea lui Flex, atât de diferită de a ei. Era atât de cufundată în contemplație, că îi trebuiră câteva minute până să-şi dea seama că nu era singura care îi admira lucrarea.

Un bărbat stătea în ceața unduitoare din spatele ei: un ins mic de statură şi slăbănog, străin de lumea aceea, judecând după aspect, pentru că nu avea pălărie de ploaie şi burnița i se aduna pe chelie, scurgându-i-se apoi pe obraz şi pe sub gulerul ros al hainei albastre.

Myka nu ştia cine era, dar ştia că prezența lui nu putea fi de bun augur. Se întoarse să-l înfrunte, îndreptându-şi umerii largi. Era destul din ea cât să faci doi ca el şi bărbatul păru să-şi dea seama de primejdia în care se afla. Un pistol mare şi negru se ivi în mâna lui, ca în scamatoria unui iluzionist.

— Forța Feroviară, zise el. Bună, Myka. Ce mai face fratele tău?

— Şi dac-aş şti, tot nu ți-aş spune, zise Myka, cu ochii la pistol.

— Myka, e unul dintre ei, o avertiză Flex, întorcându-se dinspre pădurea ei. Ăsta-i unul dintre Albaştrii care au ieşit din trenul blindat care s-a defectat în tunel în noaptea aia, în depou, când a dispărut Zen.

— Malik, se prezentă omul, coborând puțin pistolul şi privind-o pe Flex.

Purta un soi de cască militară pe care clipeau luminițe de culoarea smaraldului. Flex, căreia nu-i plăcea să fie privită, păru să se facă mică în hainele ei largi.

— Tu eşti probabil cea care l-a strecurat pe Zen pe şine în noaptea aia, continuă Malik. Eşti o pictoriță talentată. Îți văd

desenele peste tot.

— Nu-i spune nimic, o preveni Myka.

Flex avea secrete, un trecut despre care numai Myka ştia. Sora lui Zen nu ar fi vrut să o vadă dându-se de gol.

— Flex nu ştie despre ce vorbeşti, se băgă ea în vorbă.

— Nu-ți face griji, zâmbi Malik. Nu mă interesează oamenii care pictează pe trenuri. Încerc numai să dau de fratele tău.

— De ce?

— Pentru că sunt convins că-i în pericol. E într-o companie nefericită.

Myka pufni.

— Da, asta-i tipic pentru Zen.

— Ştii unde este?

— Nu.

— N-ai primit mesaje de la el?

— Nu.

— A pomenit vreodată de cineva pe nume Raven?

— Nu.

— Se pricepe la ceva în mod special?

Myka ridică din umeri.

— Să fure. Să doarmă. Să mă calce pe nervi. E de treabă. Nu-i un copil rău. Îi place să meargă cu trenurile. E pur şi simplu un kălător.

— L-ai văzut vreodată discutând cu un moto? Unul care arată ca o fată?

— Într-o haină roşie? A venit la noi acasă în noaptea în care a plecat el. Punea multe întrebări. Ca tine. De-aia a şters-o Zen. A preferat să sară pe fereastră decât să stea de vorbă cu ea. Aici în Cleave nu prea ne plac moto.

— Desigur, zise Malik. Ați avut revoltele alea, nu? Ați sfărâmat toate păpuşile de sârmă pe care ați pus mâna. Presupun că oricine ar sta de vorbă cu un moto prin părțile astea ar avea numai necazuri din partea colegilor de serviciu.

— Asta ce vrea să însemne? întrebă Myka, făcând un pas spre el, cu un aer amenințător.

El ridică din nou pistolul, numai puțin, cât să-i aducă aminte că-l are. Schiță un zâmbet.

— Ai vreo fotografie de-a fratelui tău? întrebă el. Nu pot să

găsesc niciuna în Marea de Date.

— Mama ne-a spus întotdeauna să nu punem nimic despre noi acolo. A spus că Gardienii sau altcineva s-ar putea folosi de informații ca să ne dea de urmă.

— Înțelept sfat. Poate ar trebui să am o discuție cu mama ta.

— Las-o în pace. Nu te poate ajuta.

— Dar tu poți.

Myka se încruntă la el. După o clipă, nişte imagini începură să se transfere din căştile ei într-ale lui: fotografii cu un Zen mai tânăr şi mai fericit decât în noaptea aceea, în trenul lui Malik. El înclină din cap în semn de mulțumire şi îi transmise datele lui de contact.

— Dacă primeşti veşti de la el, anunță-mă.

Plecă prin ploaie, pierzându-se în lumina muribundă.

— N-o să-l prinzi, Albăstruie! strigă Myka. E deştept fratele meu!

Malik nu o privi şi nu se opri din drum, dar vocea lui răzbătu până la ea.

— Atunci ai face bine să speri că eu sunt mai deştept decât el. De dragul lui.

Malik părăsi Cleave cu următorul tren. Nu era sigur încotro mergea, dar nu i se păruse o idee bună să mai zăbovească acolo, ca nu cumva rețelele locale de şti să descopere că era acelaşi nătărău al cărui tren mort blocase poarta-k în urmă cu câteva zile. Oricum, călătoria îl mai calmă: îi plăcea să simtă tangajul trenului şi să contemple peisajele care i se perindau pe dinaintea ochilor. Ca şi Zen Starling, era pur şi simplu un kălător.

Se uită din nou la fotografiile pe care i le dăduse Myka. Era prima lui ocazie de a-l privi pe Zen pe îndelete. Puştiul era prea tânăr ca să fi făcut parte de multă vreme din echipa lui Raven. Probabil era pur şi simplu un pion, ca mulți alții de care acesta se folosea. Când discutase Malik cu el, Zen era murdar şi speriat, iar întâlnirea avusese loc pe întuneric. În poze, băiatul zâmbea relaxat sau era surprins în mişcare, răsucindu-se, vorbind. Nu prea semăna cu sora lui, observă Malik. Dar semăna cu altcineva.

Clipi ca să închidă fişierul cu poze şi deschise o fereastră pe datapluta locală. Trenul ajunsese pe Colț. Logourile şi melodiile rețelelor de ştiri locale îi umplură mintea. Le dădu deoparte până găsi ce căuta: un reportaj de pe Stația Centrală unde senatorul Tibor Noon, fratele geamăn al împăratului, ținea un discurs. Tibor părea nefericit ca întotdeauna, din pricina faptului că se născuse cu trei minute după Mahalaxmi şi nu moştenise tronul. Fața lui rotofeie era încă arătoasă, iar trăsăturile viguroase ale familiei Noon îl identificau ca membru al clanului la fel de bine cum ar fi făcut-o şi brandul unei corporații…

— O, pe toți Gardienii! exclamă Malik dintr-odată.

Femeia din fotoliul din fața lui îi zâmbi, convinsă că era absorbit de vreun joc online şi că ajunsese la un nivel mai dificil.

Colindă prin datapluta, căutând imagini cu împăratul însuşi, cu copiii şi strămoşii săi. Le compară cu imaginile lui Zen Starling.

Apoi îşi opri căştile, le scoase şi rămase nemişcat, privind lumile ce-i treceau pe dinainte una după alta şi gândindu-se.

Ce voia să facă Raven cu un băiat care putea trece drept un Noon?

17

A doua zi, trenul Noonilor se opri în Burj-al-Badr şi Tu'Va. Împăratul ținu discursuri, urmate de declarații de loialitate din partea senatorilor şi a şefilor de gară, fiecare dintre ei alăturându-se excursioniştilor pentru restul călătoriei către Sundarban.

Pe lumea deşertică din Burj-al-Badr, porțile-k nu erau îngropate adânc în tunele, ci descoperite, sub cerul liber. Stând într-un dom de observație din trenul imperial, Zen văzu dinaintea sa străvechea arcadă, boltindu-se deasupra şinelor ca iadeşul fosilizat al unei imense păsări metalice. Sub curbura ei, o cortină de energie vălurea ca aerul încins de căldură şi în această ceață dispăreau locomotivele şi primele vagoane. Pasagerii din partea din față a trenului vedeau deja Tu'Va, la

ani-lumină distanță…

Pe Tu'Va fu organizată o excursie la Cascada Râului Molcom, o faimoasă perdea de sticlă lichidă ce se prăbuşea în gol de la o înălțime impresionantă. Zen rămase în tren, sperând să o găsească pe Threnody şi să îi amintească promisiunea de a-i arăta colecția. Numai după ce navetele decolaseră către Râul Molcom descoperi că Threnody plecase la bordul uneia dintre ele.

Se hotărî să hoinărească oricum prin tren în timp ce acesta şerpuia prin regiunea montană de pe Tu'Va, îndreptându-se către punctul unde amatorii de privelişti aveau să li se alăture din nou. Descoperi vagonul unde se afla colecția, dar era încuiat şi Nova nu credea că ar fi fost înțelept să atragă atenția asupra lui cerând să fie deschis. Îşi continuă, în schimb, drumul prin tren şi se mulțumi să contemple peştii din vagonul acvariu, făcând conversație cu alți câțiva pasageri. („Reuşite specimene de trilobiți, într-adevăr. Mătuşa mea creşte pterodactili acasă, pe Nodul de Aur. A, eu? Eu călătoresc cu trenurile…")

Seara, după ce navetele reveniseră şi pe când trenul accelera către următoarea poartă-k, un motorik în livreaua Noonilor sosi la uşa lui Zen, aducând o invitație. Era poftit la cină în principalul vagon restaurant.

— Ce-i asta? o întrebă el pe Nova după plecarea motoului. Nu acolo ia masa împăratul? De ce mă vor acolo?

Nova, vorbindu-i prin căşti, zise: „Vagonul restaurant e foarte mare. Jumătate din familie cinează acolo. Probabil că noua ta prietenă, Threnody, te-a pus pe lista invitaților. Te place."

— Ba nu mă place.

„Zen şi Threnody/ Se plimbă cu trenul/ Şi la orice cotitură/ Îşi dau o P-U-P-Ă-T-U-R-Ă."

— Se foloseşte de mine ca să-l facă gelos pe Kobi.

„Ei, fac pariu că îi şi placi. Mie mi-ai plăcea, dacă aş fi om."

Oare? Cu siguranță nu vorbea serios; îl tachina, atâta tot. Chiar şi aşa, fără să îşi dea seama de ce, preț de o clipă, vorbele ei îi gâdilară orgoliul.

Se strădui să îşi îndrepte gândurile spre Threnody. Nu o

văzuse toată ziua şi începea să se teamă că fata îşi uitase promisiunea de a-i arăta colecția. Cina era o perspectivă intimidantă, dar măcar i-ar fi oferit şansa să deschidă din nou subiectul fără să pară prea nerăbdător.

Când ajunse însă în principalul vagon restaurant, descoperi că nu avea să stea lângă Threnody. Ea se afla în capul mesei lungi, alături de Kobi, de împărat şi de sora ei, Priya. Nici nu se uită la Zen când băiatul se aşeză la celălalt capăt, alături de rude prin alianță şi oficialități provinciale. Vecina lui de masă era o femeie mai în vârstă. Avea o rochie gri, păr cenuşiu şi un zâmbet vigilent, abia schițat, care îl puse pe Zen în gardă. Ca să îi evite privirea, se uită la pereții vagonului. Nu aveau ferestre şi în profunzimile lor pluteau forme abstracte, ramificate, ca nişte fulgere înghețate.

— Li se spune Figuri Lichtenberg [16], îi explică doamna. Apar când curenți de particule cu înaltă încărcătură energetică trec prin acetat.

[16] După numele savantului german Georg Lichtenberg. Sunt modele ramificate ce apar pe suprafața sau în interiorul materialelor izolatoare ca urmare a unor descărcări electrice sau pe pielea persoanelor lovite de fulger.

— Ştiu, minți Zen, amintindu-şi că ar fi trebuit să fie familiarizat cu astfel de noțiuni. Doar că n-am mai văzut fenomenul la proporțiile astea.

— Când eşti obişnuit să fii înconjurat de lucruri atât de frumoase, uiți de ele, zise femeia. E bine să ai musafiri, te fac să te bucuri din nou de frumusețe.

Contemplă la rândul ei pereții, iar Zen profită de ocazie ca să o studieze. Avea un chip prelung şi plin de riduri. Ochii bătrânei nu erau complet cenuşii. Aveau puncte aurii şi păreau mereu la pândă, ca ai unui şoim.

— Tu eşti tânărul de pe Nodul de Aur, nu-i aşa?

Zen încuviință, încercând să-şi amintească numele ei. Nova îi sări în ajutor, şoptindu-i în căşti: „Este lady Sufra Noon, sora împăratului”. Acum şi-o aminti şi el. O întâlnise la acvariu în după-amiaza aceea: nu avusese ocazia să intre în vorbă cu ea,

dar o văzuse stând deoparte şi ascultând.

Pentru o clipă, fu absolut convins că ea îl auzise făcând vreo greşeală. Ştia că era un impostor şi îl invitase la masa împăratului doar ca să-l dea de gol, era sigur de asta.

— Dragul meu… zise ea, punându-şi mâna cafenie şi slabă pe încheietura lui Zen, eşti leit fratele meu mai mic, Tarsim, în tinerețe.

Cuvintele ei îl puseră în încurcătură, dar se dovedi că nu era nevoie să dea vreun răspuns: femeia vorbi mai departe.

— A călătorit pe şine cu marina noastră corporatistă în timpul Rebeliunii Liniei Spiralate*. A murit în bătălia de pe Galaghast.

Zen se convinse treptat că e în siguranță. Lady Sufra era doar o doamnă în vârstă şi cumsecade. Probabil că îi observase stinghereala la acvariu şi se hotărâse să îi alunge singurătatea cu nişte poveşti de familie. Zen scoase o exclamație compătimitoare, de parcă i-ar fi păsat de fratele ei mort acum nu ştiu cât timp, şi privi farfuria pe care un motorik i-o pusese dinainte. Era dintr-un soi de ceramică demodată şi nu era sigur dacă ce se afla în ea era comestibil sau ornamental. O imită pe lady Sufra, care alese nişte cleştişori delicați de argint din şirul de tacâmuri de lângă farfuria ei şi începu să mănânce.

Femeia zâmbi.

— S-a întâmplat demult. Şi nu-i aşa o tragedie să mori tânăr. Pe atunci credeam că este, dar acum înțeleg că adevărata tragedie este să îmbătrâneşti. Fratele meu şi-a dat viața pentru o cauză nobilă. Dacă ar fi învins, rebelii Liniei Spiralate ar fi pus pe tron pe cineva din familia Prell. Ultimul lucru de care are nevoie Rețeaua este unul dintre degenerații ăia de Prelli ca împărat.

Farfuria lui Zen dispăru. În locul ei, motorikul aşeză o cochilie plină cu un lichid palid şi limpede. Un soi de supă? Zen alese o lingură puțin adâncă.

— Desigur, zise lady Sufra, ştiu că pe anumite lumi de pe liniile secundare există o oarecare nemulțumire. Liga Unității Umane* devine din ce în ce mai puternică. Oamenii spun că ar trebui să se renunțe cu totul la împărați şi să se găsească altă formă de guvernare. Spun şi că Gardienii ar trebui sfidați.

— Nu mă prea pricep la politică, se scuză Zen.

Sufra Noon îl privi cu ochii ei împestrițați cu auriu.

— Dar nu se poate să nu ai o părere, Tallis Noon. Sper că nu te temi s-o exprimi! Care e pulsul pe Nodul de Aur?

Zen nu avea pregătit niciun răspuns pentru asta.

— Cred că oamenilor de rând nu le pasă prea tare cine anume îi conduce, improviza el, oferindu-i opiniile lui Zen Starling prin vocea lui Tallis Noon. Indiferent dacă e un Noon, un Prell sau vreun preşedinte din partea Unității Umane, pe străzile din Cleave sau în Bazarul Ambersai tot aia o să fie. Tot ce-şi doresc oamenii este să fie lăsați în pace.

Lady Sufra îl privi o clipă în ochi. Zen începu să se teamă că o jignise. Deodată, ea izbucni în râs.

— O observație cum nu se poate mai înviorătoare. Toți ceilalți de la masa asta i-ar fi spus bătrânei doamne ce ar fi crezut că vrea să audă. Noonii de pe Nodul de Aur sunt probabil dintr-o plămadă mai aspră. Apropo, cum ți se pare supa?

Zen îşi coborî privirile către cochilie. Aproape că o golise.

— N-are cine ştie ce gust.

Ea se înclină către el şi îi şopti:

— Asta fiindcă-i un bol de spălat, Tallis. Trebuie să-ți clăteşti degetele în el înainte să vină următorul fel.

El roşi, oripilat de greşeala lui, dar bătrâna îi zâmbi. Se părea că îl simpatiza.

— Ia spune-mi, se interesă ea, ce faci tu acolo pe Nodul de Aur?

— Am studiat, zise el. Arta.

— Ah! Şi ai văzut colecția noastră până acum?

— Încă nu. Dar este unul dintre motivele pentru care am venit aici, de fapt.

— Atunci o să ți-o arăt chiar eu. Mâine.

„Ei bine”, zise Nova în noaptea aceea, şoptind în mintea lui în timp ce Zen stătea întins în pat, gata să adoarmă, legănat de ritmul roților trenului imperial, „i-ai lăsat o impresie grozavă lui lady Sufra. Bine lucrat.”

— Îi amintesc de fratele ei mort. Asta-i tot.

„Ei bine, fratele ei viu este împăratul Rețelei”, zise Nova, „iar

ea o să-ți arate colecția. Aşa că nu e de ici, de colo".

Zen rămase întins pe întuneric, ascultând duduitul motoarelor şi huruitul statornic al roților. Trenul Noonilor trecuse prin câteva porți-k, iar băiatul nu mai ştia pe ce lume se afla. Şi-ar fi dorit să fi fost sus, în galeriile de observare, şi să admire peisajele. Dar era obosit după reprezentația pe care o dăduse şi avea nevoie de odihnă ca să aibă mintea ageră a doua zi. Aşa că rămase culcat în beznă, cu căştile cuprinzându-i capul într-o strânsoare blândă. După o zi atât de lungă şi de bizară, era plăcut să stea singur, întins în pat, ascultând vocea familiară a Novei. Era bucuros că avea un prieten în tren, o persoană pe care să nu fie obligat să o mintă. Poate că de aceea o trimisese Raven, îşi zise el, ca să-l ajute să nu-şi piardă mințile.

— Unde eşti? o întrebă el.

„Undeva chiar la coada trenului, între garaje mobile şi vagoane de bagaje", zise ea. Îi trimise fotografii în căşti. Siluetele supuse ale altor motorikşi stăteau nemişcate în penumbră pretutindeni în jurul ei. Ea zise: „Motorikşii Noonilor sunt inutili, mai răi chiar şi decât gaşca de la Hotelul Terminal. Nu ştiu nici să lege o conversație. Nu vor decât să execute ordinele şi când ies din tură se deconectează".

— Deci eşti singură de tot acolo în spate? o întrebă Zen, simțind că-i pare rău de ea.

„Sunt bine. Am ascultat locomotivele stând de vorbă. Wildfire şi Time of Gifts. Sunt minunate! Sunt bătrâne şi atât de… Se tachinează şi cântă şi discută despre vremurile de demult şi despre alte lumi pe care le-au văzut. Nu cred că şi-au dat seama că le ascult. E drăguț. Lumea spune că sunt gemene, dar nu-s. Sunt un cuplu. Provin din uzine diferite. S-au cunoscut în Rețea. Şi se iubesc atât de mult…"

„Cum pot maşinile să fie îndrăgostite?" se minună Zen, dar îi fu jenă să întrebe.

— Nici nu ştii ce norocoasă eşti că nu trebuie să discuți cu moto ăia, zise el. Dacă mai trebuie să schimb politețuri cu mulți dintre Noonii ăştia, o să dau chix. Sigur o să dau peste unul care-l cunoaşte pe adevăratul Tallis sau care ştie despre el ceva ce eu nu ştiu…

„Te descurci de minune”, îl încuraja Nova. „Sunt mândră de tine. Pe cuvânt.”

Zen zâmbi. Ştia că şi ea zâmbea acolo, în spate, printre motorikşii adormiți. Conversația lor avea ceva intim. Ca şi cum Nova ar fi stat întinsă alături de el. Era un gând plăcut, descoperi el deodată. Îi răsări în minte chipul ei aşa cum îl văzuse pe Desdemor, râzând în lumina verde-aurie, în timp ce briza Mării Tristeții îi sufla părul peste obraz. Da, era un gând tare plăcut. Îl urmă puțin, apoi se opri ruşinat.

„Te simți bine?”

— Trebuie să dorm.

„Noapte bună atunci, Zen Starling”, zise ea chiar înainte ca el să-şi dea jos căştile. Băiatul şovăi.

— Mă cheamă Tallis Noon.

„Te puneam şi eu la încercare.”

— Noapte bună, Nova.

„Noapte bună.”

18

A doua zi se trezi târziu. Nu conta. Noonii se trezeau şi mai târziu. Străbătu coridoarele ce se legănau şi când ajunse în vagonul unde se servea micul dejun, numai Threnody părea să se fi trezit. Stătea singură la o masă de lângă fereastră. Părul îi era încă ud după înot sau după duş şi pe rochia-ecran rula un scris, cuvintele vreunui cântec sau poem de care el nu auzise. O simți privindu-l în timp ce el se plimba de-a lungul bufetului, ridicând un capac ici şi altul colo şi întrebându-se ce ar fi mâncat Tallis Noon la micul dejun.

— Bună dimineața, îi strigă ea când îi prinse privirea. Vrei să stai cu mine?

— Ce-o să spună Kobi?

— Nu e treaba lui Kobi cu cine iau eu micul dejun. Şi oricum, el încă doarme. A băut prea mult la cină.

Zen se duse să se aşeze la masa ei. De cealaltă parte a ferestrelor se zărea un peisaj în alb şi negru, lipsit de atmosferă. În depărtare se înălțau domuri luminoase, care aduceau cu nişte globuri cu zăpadă din cele care adăpostesc

fiecare câte un orăşel.

— Îți place trenul nostru? îl întrebă Threnody.

— Foarte mult, răspunse Zen.

Îşi dădu seama că ea uitase cu totul de colecția de artă. Dar acum asta nu mai avea importanță.

— Cum a fost ieri la Cascada Râului Molcom? o întrebă el.

— Molcom. Ce să zic, e ca o cascadă făcută din melasă, dar mai plicticoasă.

Luă o înghițitură de ceva şi spuse din senin:

— Cred că te întrebi ce anume văd la Kobi, nu?

Zen ridică din umeri.

— E un nătărău. Şi îmi zice Thren, râse ea, imitând vocea spartă a lui Kobi: „Thren! Thren!" Probabil te întrebi de ce m-am logodit cu el, clătină fata din cap, privindu-l pe Zen pe sub bretonul turcoaz.

— Nu e treaba mea.

— Ba este. Eşti un Noon, nu?

— Da. Desigur.

— Păi atunci trebuie să-ți pese de viitorul familiei. Peste câteva mii de ani, toate lumile noastre industriale ar putea să-şi epuizeze resursele şi, dat fiind că Gardienii nu mai pot face alte porți-k, singurul mod de a găsi noi lumi va fi călătoria prin spațiu*. Cei din familia lui Kobi se ocupă de explorări spațiale de generații întregi. Exploatează asteroizi şi planete oarecare din sistemul Sundarban. O alianță cu ei ar fi foarte bună pentru familia noastră. Şi foarte bună pentru mine. Îți dai seama? O să devin capul unei noi ramuri, Noon Chen-Tulsi. O să avem locul nostru în senat.

— Sună bine, comentă Zen, deşi nu era convins că merita să te măriți cu Kobi numai pentru asta.

Crezuse întotdeauna că bogații făceau numai ce le plăcea, dar în anumite privințe Threnody era exact ca el: trebuia să joace un rol ca să capete ce dorea. Numai că undeva înăuntrul ei mai era o urmă a fetei care fusese cândva şi care din când în când încă mai visa că ar putea fugi de acasă, dispărând pe exoticele linii secundare în compania unui personaj pitoresc ca vărul Tallis.

Când se ridică să părăsească vagonul, constată că logodnicul

apăruse şi el şi îl privea încruntat din partea opusă a bufetului. Zen îi făcu semn cu mâna şi îl ocoli în drumul său către vagonul învecinat. Ajunsese deja la jumătatea celuilalt vagon când Kobi se opri lângă masa lui Threnody şi spuse, tare şi răspicat:

— Ce căuta aici maimuța aia de pe Nodul de Aur, Thren?

Vagonul care găzduia colecția Noonilor era răcoros. Când Zen pătrunse în cel dintâi dintre compartimentele spațioase, pe pereți apărură lumini colorate care treceau încet de la un capăt la altul al spectrului. Lady Sufra îl aştepta. Când se înclină dinaintea ei, în ochii femeii se aprinse un licăr de amuzament.

— Ia zi, Tallis, ce părere ai despre Karanath-ii noştri?

Nova îi şopti în căşti: „Quinta Karanath, un pictor cu lumină [17] de pe vremea dinastiei Orion…”.

[17] Pictura cu lumină este o tehnică fotografică ce constă în mişcarea manuală a unei surse de lumină sau în deplasarea aparatului în raport cu o sursă de lumină în timpul unei fotografii cu timp de expunere lung.

— Sunt minunate, spuse el, privind rând pe rând bulele de lumină în timp ce repeta papagaliceşte cuvintele Novei. Sunt lucrări timpurii, nu? Probabil că le-a făcut pe vremea când era influențată…

„Influențat!”

— … Pe vremea când era influențat de abstracționiştii cu lumină solidă [18].

[18] Concept SF care se referă la o lumină care are substanță; obiectele din lumină solidă se comportă ca orice obiect concret.

Sufra Noon păru mulțumită. Zen simți că trecuse un test.

— Întotdeauna mi-au plăcut mai mult aceste lucrări timpurii, spuse femeia. Felul în care foloseşte culoarea aici este atât de îndrăzneț!

Zen privi din nou operele pictorului. Dădu să spună ceva, se răzgândi, apoi o spuse oricum:

— În depourile vagoanelor de marfă din Cleave există *tagger-i* care traversează şinele ca să picteze pe trenuri. Asta aş numi eu îndrăzneală.

— Uitasem ce gândire originală ai, Tallis.

— Trenurile poartă cu mândrie cele mai frumoase lucrări şi le transportă prin porțile-k, ca să fie admirate şi în alte lumi. E un *tagger* pe nume Flex… Trenurile adoră creațiile ei.

— Flex? Ce nume extraordinar! Reuşise din nou să o amuze.

— Interesant, o să țin minte să-i caut lucrările când o să mai trec pe acolo.

Zen se întrebă ce ar fi pictat Flex pe Wildfire sau pe Time of Gifts dacă ar fi avut prilejul. Poate iederă şi trandafiri cățărători? Ca să facă vechile locomotive să pară şi mai vechi, oferindu-le hainele de muşchi şi ferigi în care ar fi trebuit să fie înveşmântate dacă trecerea prin porțile-k nu ar fi făcut scrum asemenea materiale. Zâmbi. Cât i-ar fi plăcut lui Flex acest tren…

Lady Sufra îi făcut semn să o urmeze într-un alt compartiment, unde holoportretele a sute de Nooni morți de veacuri se întoarseră să îi privească.

— Voiai să vezi ceva anume?

— Auzisem de nişte oale…

”Colecție de ceramică”, îi şopti Nova.

— Adică de o colecție de ceramică.

— A, da, străbunica mea, lady Rishi, era o colecționară împătimită. Majoritatea obiectelor expuse în colecția de ceramică i-au aparținut. Vaze din Chiba şi nişte sculpturi animale miniaturale numite Fantezii a la Wade [19] despre care se spune că provin de pe Bătrânul Pământ.

[19] Mici figurine de porțelan în formă de animale, produse de Wade Potteries Ltd în anii '50 şi devenite obiecte de colecție în SUA şi în Marea Britanie.

— Nu există şi ceva care se numeşte *pyxis?* întrebă Zen.

Mirată, lady Sufra ridică o sprânceană.

— Deci ai auzit despre vechitura aia hidoasă? Ți-au dat o educație foarte temeinică pe Nodul de Aur.

Cotiră la stânga şi apoi la dreapta printr-un labirint strâmt,

cu rafturi pline cu vase de Chiba, până ajunseră într-o secțiune dedicată istoriei familiei. Aici se aflau medalii, arme ceremoniale şi o armură. Holograme pluteau în aer ca nişte steaguri spălăcite: scene istorice, imagini ale unor stații faimoase. Zen abia le băgă în seamă, pentru că, într-un colț al încăperii, un con de lumină se abătea de undeva din tavan asupra unui soclu scund. Pe soclu stătea *pyxis-ul* - părea chiar mai mic şi mai banal decât în imaginile lui Raven.

Înainte să-şi dea seama ce face, întinse mâna către el. Degetele sale atinseră o suprafață curbată. Ceea ce luase drept un con de lumină era de fapt un con de diamantsticlă.

— A, nu le dăm voie vizitatorilor să-l atingă! zise lady Sufra. Este o moştenire de familie.

Zen nu-şi putea imagina cine în afară de el ar fi vrut să atingă *pyxis-ul* Nu părea la fel de valoros sau de frumos ca restul colecției. Dimpotrivă, era aproape sfidător de banal.

— Ce anume este? întrebă el.

— Nimeni nu ştie sigur. Numele înseamnă „cutie", dar nu se deschide. E un obiect compact. Artă din cine ştie ce eră uitată, presupun. Evident, străbunica mea credea că e important: a lăsat dispoziții stricte să nu fie scos niciodată din tren. Poate că provine tocmai de pe Bătrânul Pământ, ca şi Fanteziile, deşi ele sunt mult mai interesante, hai să-ți arăt…

Puse o mână pe spatele lui Zen, dând să-l călăuzească spre alte exponate, dar, când să se întoarcă cu spatele la *pyxis,* băiatului îi atrase atenția una dintre holograme. Era o scenă istorică, asemeni unei priviri aruncate pe fereastră spre o lume vărătică, unde steaguri fluturau în aer şi copaci artificiali îşi aruncau umbra asupra unor oameni îmbrăcați după moda unui secol îndepărtat, adunați lângă un imens tren aurit. Uniforme, pălării cu pene, drone-camere de filmat arborând siglele unor instituții media de mult uitate. Prin mulțime se deplasau figuri stranii, non-umane, poate avataruri ale Gardienilor sau doar actori în costume. În acest decor, urmărind întregul spectacol cu un pahar în mână şi cu o expresie uşor ironică pe care Zen o ştia bine, se afla o figură cunoscută.

Aceiaşi ochi cenuşii, acelaşi zâmbet subțire.

Raven.

Se uită la literele strălucitoare ale legendei din stânga fotografiei. „Deschiderea noilor peroane din Marapur, Data Feroviară 33.06.2702”. Cu aproape trei secole în urmă.

Deci nu putea fi Raven, ci doar cineva care aducea cu Raven…

Dar nu aducea numai puțin cu Raven. Era leit el. Zen mări respectiva secțiune a imaginii. Toate amănuntele acelui chip supt erau aşa cum şi le amintea, până şi zâmbetul lui vag şi uşor disprețuitor, până şi ochii mijiți în lumina zilei, ca şi cum razele soarelui l-ar fi deranjat.

— Da, într-adevăr, un moment important pentru familia noastră, zise lady Sufra, întorcându-se să vadă la ce se uita Zen. Uite, aici este lady Rishi în persoană, alături de interfața lui Shiguri.

— E o reconstrucție? întrebă el.

— O, nu. Toate holourile sunt înregistrări istorice directe, făcute în momentul respectiv. Se pare că au avut parte de o zi frumoasă, nu-i aşa?

Zen îşi puse mintea pe bigudiuri încercând să găsească alte explicații, dar se poticni de fiecare dată de cea evidentă: că Raven supraviețuise cumva vreme de secole, fără să îmbătrânească.

— Cine…? dădu el să spună, dar lady Sufra văzuse deja la ce se uita.

— Individul ăla e Dhravid Raven. A fost un personaj ciudat. Un artist, un industrialist. Îmi aduc aminte că l-am văzut în palatul imperial de pe Stația Centrală când eram mică.

— Dar nu era foarte bătrân deja?

— Nu, arăta exact ca în holoul ăsta. Vezi tu, nu era uman. Trupul lui era uman, dar el era altceva, era mai mult de-atât.

— Un Gardian?

— Mai mult decât un om, dar mai puțin decât un Gardian. Mintea lui exista în Marea de Date, iar el descărca în trupuri clonate copii ale sale, exact aşa cum făceau Gardienii. Desigur, Gardienii aveau multe trupuri diferite între ele, dar Raven arăta mereu la fel. Era mai simplu, presupun, ca şi cum te-ai îmbrăca mereu în negru.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— A fost distrus, zise lady Sufra. Acum vreo douăzeci de ani. I-a jignit cu ceva pe Gardieni, aşa că ei l-au şters. Pe vremea aceea, împărat era Ambit al XIV-lea, tatăl meu, şi Gardienii l-au silit să trimită trupe care să caute în rețea clonele lui Raven şi să le distrugă pe toate. Ducă-se, mi-am zis eu. Era o pacoste din toate punctele de vedere. Dar hai la etaj, să-ți arăt nişte portrete de familie care sunt sigură c-o să te intereseze…

O urmă pe scările de la capătul vagonului, dar portretele nu-i stârniră niciun interes. Nici capriciile, nici sculpturile *netsuke* [20] sau colajele 4D. Fu nevoit să le admire pe toate, prefăcându-se fascinat şi făcând comentarii inteligente pe care i le suflă Nova, dar în tot acest timp mintea nu îi stătea decât la Raven şi la *pyxis*.

[20] Sculpturi miniaturale din Japonia secolului al XVII-lea, cu ajutorul cărora se agățau de brâul chimonoului diverse recipiente care țineau loc de buzunare.

19

Noonii şi oaspeții lor tocmai se adunau în partea din față a trenului pentru un concert oferit de Mandelbrot Set [21]. Trupa îşi instala instrumentele într-un vagon cu podea din sticlă. Era tulburător să te uiți în jos şi să nu vezi decât şinele, roțile şi osiile trecând ca o ceață. Existau întotdeauna câțiva pasageri care se temeau să pună piciorul în această parte a trenului.

[21] Aluzie la mulțimea lui Mandelbrot, fractal botezat după matematicianul Benoît Mandelbrot (1924-2010).

Zen invocă şi el acest motiv pentru a-şi justifica absența. Nu avea chef de muzică. Se îndreptă către coada trenului, străbătând saloane unde bătrânii Noon citeau de pe holotablete, vagoane restaurant în care se pălăvrăgea de zor şi un vagon recreațional unde se desfăşura un joc zgomotos de tren-la-țintă, până când ajunse la cel mai mare şi mai verde dintre vagoanele grădini. Nu existau straturi ordonate de flori, ci numai o cărare din lespezi ceramice care şerpuia peste

muşchi, prin crânguri de bambus. Să nu fi fost lumile industriale care treceau în goană dincolo de ferestre, pădurea ar fi părut aproape reală.

La fel şi Nova, care îl aştepta aici.

— Este periculos să ne întâlnim, zise ea. Ar trebui să discutăm prin căşti.

— De ce? o întrebă el. Eşti motorikul meu, nu? Pot să vorbesc cu tine dacă vreau.

Era mânios şi simţea nevoia să discute cu ea faţă în faţă. Nova era singura din tren cu care putea vorbi deschis.

— Ai văzut holograma pe care mi-a arătat-o lady Sufra? întrebă el. Era Raven, nu-i aşa?

Ea îşi feri privirea. Încuviinţă din cap.

— Sufra a spus că e unul dintre Gardieni…

— Nu este. Nu tocmai.

— … Sau ceva de genul ăsta, un soi de…

Zen gesticula de parcă ar fi încercat să înhaţe din aer cuvintele de care avea nevoie.

— A trăit sute de ani. În zeci de trupuri donate. Şi în tot acest timp, adevăratul Raven era un program care rula în Marea de Date.

— Gardienii au încercat să-l distrugă, spuse Nova. I-au şters toate copiile şi l-au pus pe împărat să trimită o echipă de asasini care să-i ucidă clonele. Pe urmă au şters orice referire la el, ca şi cum nici n-ar fi existat.

Asta explica de ce investigaţiile discrete ale lui Zen prin data-pluta locală nu scoseseră la iveală aproape nimic despre Raven.

— Poate, dar nu au şters şi referirile la trenul lui, zise băiatul. Site-urile de istorie spun că, în timpul Rebeliunii Liniei Spiralate, Forţa Feroviară a trimis trenuri blindate să ocupe staţiile care îi susţineau pe rebeli. Thought Fox a bombardat oraşul-staţie Ukotec de l-a făcut una cu pământul şi şi-a trimis dronele şi păianjenii de mentenanţă printre ruine ca să-i măcelărească pe supravieţuitori. Şi-a ucis până şi propriul echipaj când acesta a încercat să-l oprească. De-aia a fost abandonat, pentru că era nebun şi nu-i păsa pe cine omora. Ştiai asta? Nova nici nu se uita la el.

— Thought Fox îl respectă pe Raven. El îl ţine sub control.

— De-abia îl struneşte! Nu-ți aduci aminte că în Cleave l-a împuşcat pe Unchiu' Gândaci fără niciun motiv? Dacă până şi trenul lui este un criminal de război, atunci Raven ce-i?

Nova reuşea să îl surprindă de fiecare dată. Îl surprinse şi acum: cu ochii măriți, cu felul aproape uman în care tresări, speriată de mânia lui.

— Lasă-l pe Raven, zise ea. Nu pune întrebări despre el…

— De ce îi eşti atât de loială? Aşa te-a programat, presupun?

— Mi-e frică, răspunse ea. Mi-e frică de ce ar putea să-ți facă dacă-l dezamăgeşti. Are nevoie de *pyxis.* Trebuie să-l iei. Asta ar trebui să fie singura ta preocupare.

Muzica din vagonul cu podea de sticlă răsuna vag prin nişte difuzoare instalate undeva: valuri molcome de sunete, înălțându-se, vibrând şi stingându-se. Lipăitul furiş al unor tobe mici. *Koto* [22] şi bătăi discrete de gong. Locomotivele cântau şi ele. Zen se gândi ce plăcut ar fi fost să se afle în grădină în compania unei fete drăguțe ca Threnody, şi nu cu un motorik, discutând un furt imposibil.

[22] Instrument tradițional japonez cu treisprezece coarde.

— Am crezut *că pyxis-ul* o să fie expus pur şi simplu pe un raft. Dar este ferecat sub diamantsticlă. Trebuie să sparg geamul ca să scot chestia aia de acolo!

— E în regulă, îl linişti Nova. Avem un plan. Raven a făcut un plan.

— OK. Spune-mi care-i planul lui Raven.

Ea vorbi calm, de parcă ar fi citit de undeva, de parcă ar fi fost doar o maşinărie recitând un mesaj pe care nu îl înțelegea.

— Înainte să ajungă în Sundarban, trenul trebuie să treacă prin Podul Fusului. Podul Fusului este un habitat spațial construit între două porți-k din…

— Ştiu ce e Podul Fusului.

— Cât timp se află acolo, o să pătrunzi în muzeu, iar eu o să încarc un virus puternic în sistemul trenului. O să scoată din funcțiune toate alarmele, încuietorile uşilor, totul. Tu o să iei *pyxis-ul* şi o să cobori din tren cât mai repede. Podul Fusului orbitează în jurul Sundarbanului. În hangarele de pe Podul

Fusului sunt nişte vehicule spațiale. Navete. Luăm una, zburăm la suprafață şi ne întâlnim cu Raven.

— Ăsta-i planul lui Raven?! se minună Zen, uitându-se la ea şi nevenindu-i să creadă.

— Da.

— Şi n-a considerat de cuviință să mi-l comunice şi mie până acum?

— Mi l-a spus mie, şi acum eu ți-l spun ție. Mi-a cerut să nu discutăm despre el până nu ajungi aici. N-a vrut să-ți faci griji. A spus că ți-ar putea distrage atenția de la rolul pe care îl ai de jucat.

— S-a gândit că mi-aş putea face griji, ai? Aşa s-a gândit, c-o să mă treacă răcorile aflând că trebuie să fur o navă spațială?

— Zen, îmi pare rău…

— Ştii să pilotezi o navă spațială?

— În general se autopilotează.

— Virusul pe care vrea să-l foloseşti e la fel ca ăla cu care a atacat trenul lui Malik în Cleave?

— Da… I se spune Ucigaşul de Trenuri, murmură Nova cu şovăială în glas.

Zen îşi imaginează, dincolo de ochii ei îngrijorați, şirurile unui cod periculos încolăcite în creierul ei ca nişte şerpi adormiți. Clătină din cap.

— Nu putem să facem asta. Nu lui Wildfire, nu lui Time of Gifts…

— Nici eu nu vreau s-o fac. Dar dacă Raven…

— Ei bine, Raven nu-i aici! strigă Zen. Eu conduc operațiunea asta şi eu spun că trebuie să găsim o altă cale!

Nu mai furase niciodată de la vreun cunoscut. Prăvăliaşii pe care îi jefuia pe Ambersai erau străini. Şi o duceau mult mai bine decât el, aşa că niciodată nu se simțise prost că le şterpelea câte ceva. Ce-i drept, şi Noonii aveau mai multe decât el - de fapt, mai multe decât toți prăvăliaşii din Ambersai la un loc. Cu câteva zile în urmă, ar fi spus chiar că meritau să fie jefuiți. Numai că îi plăcea lady Sufra. Îi plăcea şi Threnody. Îi plăcea frumusețea aceasta de tren, cu bătrânele lui locomotive. Nu voia să le facă niciuneia mai mult rău decât era necesar.

În toiul celui mai important furt din viața lui, se părea că

începuse să i se dezvolte o conştiință.

— Nu putem pur şi simplu să deconectăm sistemul de securitate din vagonul în care se află colecția?

— Programele de securitate sunt foarte vechi, foarte scumpe şi, de asemenea, foarte bune. Chiar dacă le-aş neutraliza, Wildfire şi Time of Gifts ar observa.

— Atunci trebuie să le faci să nu observe.

— Dar…

Zen se aplecă şi o apucă de umerii înguşti.

— Ascultă-mă. Uite care-i noul plan. Aşteptăm până când trenul trece prin ultima poartă dinspre Podul Fusului către Sundarban. Atunci tu deschizi uşa către colecție şi îi neutralizezi sistemele de securitate, în linişte, fără să-i faci vreun rău trenului sau altcuiva. Eu iau *pyxis-ul* şi cobor de îndată ce intrăm în stație. Să sperăm că o să ajungem înapoi pe Thought Fox înainte ca Noonii să observe că a dispărut.

— E un plan foarte simplu, zise Nova.

— Simplu şi bun. Fără nave spațiale, fără Ucigaşi de Trenuri. Îl săltăm pur şi simplu şi plecăm.

— În mod sigur Raven s-a gândit şi el la asta. Trebuie să fie un motiv pentru care a hotărât să coborâm pe Podului Fusului şi nu…

— Raven nu-i aici, repetă Zen.

— Poate ştia că n-o să pot să vin de hac sistemelor de securitate ale trenului…

— Ba poți. Înainte să pornim către Podul Fusului şi Sundarban, avem o escală de trei zile în jangala. Asta înseamnă că ai trei zile să găseşti o metodă să mă bagi în muzeu. Şi ştiu că poți. Eşti mai bună decât orice sistem de securitate. O să găseşti tu o cale să le păcăleşti.

Ea zâmbi la auzul complimentului.

— O să încerc.

— Bine. Mulțumesc.

Fața ei deveni din nou inexpresivă, transformându-se în masca liniştită a unui motorik bine educat. Cineva striga numele lui Tallis. Zen se întoarse şi îl văzu pe Kobi intrând în vagon. În urma lui, în vestibulul care făcea legătura cu vagonul vecin, Threnody îi făcea cu mâna. Purta haine de vânătoare: un

costum de camuflaj şi ghete cu toc mic.

Kobi zâmbea larg, dar ochii săi bănuitori se plimbau de la Zen la Nova.

— Eşti cam prietenos cu păpuşica ta de sârmă, observă el. N-aveți fete pe Nodul de Aur?

Zen simți că îi ard obrajii. În Cleave, dacă îndrăznea cineva să sugereze că îți plăceau motorikşii, îl pocneai. Chiar dacă nu ştiai să te bați şi celălalt era mai voinic decât tine. Era o chestiune de onoare. Dar dacă i-ar fi spart nasul lui Kobi ar fi avut necazuri, aşa că se mulțumi să îl înfrunte din priviri.

— Glumesc, Tallis! zise Kobi şi îl plesni pe Zen peste umăr, puțin cam prea tare pentru un gest amical. Mergem la vânătoare. Vii şi tu? Sau şi să vânezi ți-e frică? Am auzit că n-ai avut curaj să intri în vagonul cu podea de sticlă…

— La vânătoare?

— În rezervație.

Kobi aținti un deget către peretele de sticlă. În timp ce Zen discutase cu Nova, trenul Noonilor trecuse printr-o poartă-k fără ca el să bage de seamă. Un frunziş dens gonea pe lângă ei, întrerupându-se din când în când cât să dezvăluie povârnişurile înverzite ale unor dealuri.

— Ne apropiem de gara Jangala, anunță vocea blândă a lui Wildfire sau poate a lui Time of Gifts.

— Threnody spune că ți-ai adus o puşcă, zise Kobi.

Zen se întoarse către Nova şi pocni din degete, ca şi cum ea ar fi fost un prăjitor de pâine care trebuia pornit.

— Nova, du-te şi adu-mi puşca pentru diavoli din bagaje.

Nova plecă, iar Kobi o urmări cu privirea.

— E ceva în neregulă cu păpuşa ta de sârmă. Ce sunt semnele alea de pe fața ei?

— Pistrui.

— Aşa credeam şi eu. Trebuie s-o ştergi şi s-o reporneşti. Dar presupun că eşti prea ataşat de ea.

— E o moştenire de familie, zise Zen. La fel şi puşca. Bunicul vâna cu ea diavoli de recif.

Crezuse că o să facă impresie cu asta, dar Kobi nici nu clipi.

— Azi nu vânăm diavoli. Rezerva de vânat din Jangala constă în megafaună de patrimoniu. Animale de pe Bătrânul Pământ,

recreate de geneticienii Noonilor. E cea mai bună colecție din toată Rețeaua.

I se alătură din nou lui Threnody. Zen dădu să îl urmeze, dar o zări pe Nova revenind în vagon cu tocul lung al puştii pentru diavoli şi o aşteptă.

— N-am timp de aşa ceva, şopti el în timp ce ea îi înmâna arma.

„O să fie bine”, îi promise Nova.

Zen nu voia să o părăsească, dar nici nu voia să îi ofere lui Kobi noi motive să-l ia peste picior, aşa că se mulțumi să încuviințeze şi plecă pe urmele celorlalți. Trenul încetinea. Printre copacii care mărgineau şinele creşteau bioclădirile bulboase ale gării din Jangala.

20

Noonilor le erau tare dragi pădurile. Numele Sundarbanului, principala lor planetă, însemna „pădure frumoasă” într-una dintre limbile străvechi [23], dar pe Sundarban locuiau miliarde de oameni, aşa că aici predominau oraşele şi fermele. Pe de altă parte, Jangala era o planetă destinată plăcerilor, unde oraşele erau puține şi orice porțiune care nu era o mare de apă era o mare de copaci.

[23] Sundarbans este o rezervație naturală din sudul Bangladesh-ului şi din estul Indiei, reprezentând una dintre cele mai mari păduri de mangrove din lume. În bengali, numele rezervației înseamnă „pădure frumoasă”.

Trenul Noonilor trase pe o linie de garare lungă, din afara stației, şi pasagerii coborâră să-şi dezmorțească picioarele, să se bucure de căldură, să întâlnească oficialitățile locale şi să ignore mulțimea entuziasmată de gură-cască pe care gărzile o țineau la o distanță respectabilă. Servitori motorikşi coborâră din vagoanele de la coada trenului cu mese de picnic, bunătăți acoperite şi stive strălucitoare de farfurii. Fură ridicate umbrare. Unele vagoane îşi pliară acoperişurile, dând la iveală maşini aeriene în aşteptarea pasagerilor doritori să vadă

Jangala de sus. Unul dintre vagoane întinse o rampă până la marginea şinelor şi pe ea coborî o maşină maglev argintie. Se opri supusă dinaintea lui Kobi, care îi conducea pe Threnody şi pe Zen jos din tren. Se urcară şi maşina demară, pierzându-se printre copaci.

Drumul se dovedi la început lat şi bine marcat, cu pâlcuri de cabane elegante crescând ca fructele în copacii de pe ambele părți. Dar curând, cărarea se termină. Pe Zen îl cuprinse îngrijorarea. Era un băiat de la oraş; nu fusese niciodată într-un astfel de loc. Maşina mai parcurse câțiva kilometri, plutind pe deasupra şinelor maglev întinse pe sub pământ. De acolo, nu mai erau decât poteci de străbătut cu piciorul.

Maşina se parcă singură, iar două mici drone-ogar se desprinseră de ea şi zumzăiră în jurul lui Kobi, care îşi punea pe umeri rucsacul şi puşca uşoară, fusiformă. Threnody scoase o armă asemănătoare dintr-unul dintre compartimentele portbagajului şi închise ochii o clipă, sincronizând dispozitivul de țintire al puştii cu căştile ei. Zen îşi încarcă puşca pentru diavoli, dorindu-şi ca echipamentul de vânătoare de pe Tristesse să nu fi fost atât de *vintage*. Puştile tovarăşilor săi le ofereau acestora informații despre orice, de la nivelul muniției până la viteza vântului. A lui nu-i oferea decât alice.

Porniră prin ceața ce plutea în aerul fierbinte dintre copaci. Zen nu mai văzuse niciodată atât de mulți arbori, şi încă unii aşa de înalți. Solul dintre rădăcinile lor era elastic, un covor gros de muşchi şi frunze. Deasupra lor se întindeau umbrare din frunze verzi, uriaşe. Cercetând cu privirea bolta pădurii, în încercarea de a zări soarele sau lunile, Zen văzu umbre țâşnind încolo şi încoace.

Crezu că erau umbrele navetelor, până când Kobi duse puşca la ochi şi trase într-una dintre ele. Se prăbuşi printre crengi şi dronele-ogar ale lui Kobi se repeziră să o aducă. Era o şopârlă zburătoare, acoperită cu pene şi cu gura plină de colți.

„Arheopterix”, zise Nova, care privea prin căştile lui Zen.

— Arheopterix, repetă el de parcă ar fi ştiut asta de la bun început.

— Special proiectat, îl înştiință Threnody. Geneticienii noştri le concep în aşa fel încât să nu poată depăşi granițele

rezervației.

Părea ditamai bătaia de cap să proiectezi păsări speciale numai ca să poată Kobi şi alții ca el să le dea găuri cu puşca, dar Zen nu spuse asta.

— Şi ce mai vânați aici? întrebă el când porniră din nou la drum.

— Animale de pe Bătrânul Pământ, spuse Threnody. Unele sunt foarte bine cunoscute. Cerbi. Urşi.

Zen dădu din cap de parcă ar fi ştiut despre ce vorbea fata, dar aceste denumiri nu însemnau nimic pentru el. Nimeni nu se ostenise să aclimatizeze animale de pe Bătrânul Pământ pe vreuna dintre lumile pe care le cunoştea.

— În zona asta ar trebui să se găsească megafauna, zise Kobi. Ți-ar plăcea să ai coarnele unui cerb pe peretele tău de-acasă, nu, Thren?

— Nu, răspunse Threnody.

El râse ca şi cum fata ar fi spus ceva nostim.

— Megafauna asta presupun că a fost şi ea proiectată să rămână în rezervație, nu? se interesă Zen.

— Pe toți Gardienii, sigur că da! exclamă Threnody. Jangalezilor nu le-ar plăcea să o ştie umblând liberă prin oraş…

— Deci animalele sunt proiectate să nu atace oamenii? întrebă el plin de speranță. O să stea cuminți şi o să ne lase să le împuşcăm?

Threnody chicoti.

— Chiar că eşti nostim, Tallis! Nu există sport fără pericol!

— Întrebam şi eu.

— Dar nu-ți face griji. Nu căutăm exemplare de megafaună. Sunt scumpe. Numai capii familiei le pot vâna şi numai dacă e o ocazie specială. Kobi face pe grozavul, atâta tot.

Mergeau acum la vale, spre râu. Printre copaci se auzea vuietul unei cascade, un sunet obişnuit pentru un băiat din Cleave. Zen rămase în urmă, ca să nu îl audă ceilalți şoptind în căşti.

— Nova, vezi unde mă aflu?

„Cât de cât. Te supraveghez printr-un satelit meteorologic.”

— Sunt animale prin preajmă? Animale mari? „Greu de văzut printre toți copacii ăştia.”

Zen o înțelegea. Ura pădurea. Îi plăcea să aibă clădiri în jur şi un trotuar sub picioare. Copacii îi dădeau fiori. Iar aici erau numai copaci cât vedea cu ochii: mai mari, mai mici, cu frunze ca nişte evantaie cu țepi sau ca nişte țigle ondulate şi verzi, cu trunchiuri noduroase sau spinoase. Nu auzea decât râul şi foşnetul animalelor nevăzute care se furişau prin tufişuri.

— Tallis? îl strigă Kobi, indicând o cărare ce se deschidea din poteca lor. Ne apropiem de râu. E un pod pe undeva în direcția aia. Ia-o tu pe-acolo, vrei? Noi o să încercăm pe dincolo.

— Nu pot să-l adulmece dronele tale? întrebă Zen, privind maşinăriile care îi dădeau târcoale.

— Asta ar însemna să trişăm.

Zen porni pe cărare. Era un tunel de verdeață, cu pereți din copaci ale căror rădăcini aduceau cu nişte contraforți şi totodată cu aripioarele unor rachete. Lianele atârnau de crengi, mângâindu-i fața. De o parte şi de alta, în penumbră, flori palide răspândeau un miros grețos ce atrăgea nori de albine: mici insecte negre, fiecare cu soarele zâmbitor al Noonilor imprimat pe perişorii de pe spinare.

Cărarea ducea în jos, pierzându-se într-o poiană înceţoşată, luminată de razele piezişe ale soarelui. Începuse să se audă vuietul râului. În aer plutea o aromă puternică de mosc.

— Vezi vreun pod? întrebă el în căşti.

„Nu prin preajma ta", zise Nova. „Zen, fii atent, cred că…"

Dădu să se întoarcă, dar ceva îl lovi cu atâta forță în tâmpla stângă, încât îşi pierdu echilibrul şi se rostogoli înjurând în vâlcea. Kobi îl urmă, ținându-şi puşca de țeava, ca pe o bâtă.

— Crezi că poți să urci pur şi simplu în trenul împăratului şi să-mi iei iubita, kălătorule? zise Kobi.

Era îmbujorat şi gâfâia, iar ochii îi străluceau.

Zen nu răspunse. În genunchi pe stratul de muşchi, vomită micul dejun al Noonilor, care, deşi fusese alcătuit numai din delicatese, arăta ca orice alt mic dejun ce făcea cale întoarsă. Kobi începu să-i dea târcoale. Zen se întrebă de ce nu-l împuşca, dar pe urmă îşi zise că puştile acelea elegante erau probabil programate să nu tragă în ținte umane. „Oricum", îşi spuse Zen, „îl duce şi pe el mintea să nu mă împuşte. Pur şi simplu o să-mi sfărâme craniul şi o să mă lase să fiu mâncat de

vreun animal”.

— Tu-ți imaginezi că poți s-o impresionezi şi pe mătuşa Sufra, nu? zicea Kobi, tot dându-i ocol lui Zen şi făcându-şi curaj să-l lovească din nou. Crezi c-o să-ți facă rost de o slujbă bună şi de-o nevastă? Asta crezi?

Zen clătină din cap şi regretă imediat, pentru că îi căzură căştile. Le ridică şi şi le puse. Încă mai funcționau. Vocea Novei îi zumzăi în craniu. Prinse cuvintele „… douăzeci de metri…”

Îşi ridică privirea taman când fiara năvăli dintre tufişurile din spatele lui Kobi.

Nu avea să afle niciodată ce soi de animal fusese. „Megafauna”, aşa spuseseră Kobi şi Threnody, dar acest cuvânt desemna toate animalele mari din rezervație. N-ar fi putut spune cărei specii îi aparținea exemplarul care îi ataca şi dacă era un animal ancestral de pe Bătrânul Pământ sau născocirea imaginației vreunui inginer genetician. Era mare şi acesta era principalul lucru pe care avea să şi-l amintească despre el. Mare şi cu un miros încins, cu solzi blindați pe spate şi cu o blană roşcată ițindu-se printre ei. Îşi coborâse capul când dăduse buzna dintre copaci, aşa încât la început fața îi fusese ascunsă de coarnele imense, ramificate, pe care le purta ca pe o coroană rudimentară.

Unul dintre aceste coarne îl nimeri pe Kobi tocmai când se întorcea să-l prindă în bătaia puştii. Cu o smucitură a capului, fiara îl aruncă în poiană, doborând apoi drona-ogar care se repezise să o ademenească în altă parte. Zguduită de convulsii mecanice şi aruncând scântei, drona îi reținu atenția preț de o clipă. Fiara o strivi în picioare. Îşi coborî capul şi adulmecă rămăşițele, apoi şi-l înălță, descoperindu-l pe Zen. Avea un cioc cornos, ochi mici, roşii, mânioşi şi îl ura pe Zen pentru că îi încălcase teritoriul. Băiatului îi amintea cumva de Kobi.

Nu era obişnuit să aibă de-a face cu animale mari. În Cleave vedea şobolani şi cam atât. Rămase încremenit, cu tâmplele zvâcnindu-i de durere, năucit de mărimea făpturii, de prezența ei intensă şi mânioasă. Dacă l-ar fi atacat în clipa aceea, l-ar fi ucis, pentru că el ar fi fost prea zăpăcit ca să se ferească. Dar din cealaltă parte a poienii, de unde fusese azvârlit, Kobi scoase un geamăt. Fiara îşi răsuci capul uriaş către el şi pufni.

Kobi se târa pe jos ca un motorik stricat, în timp ce singura dronă-ogar încă funcțională plana pe deasupra lui, emițând semnale stridente de alarmă. Tendoane groase ca nişte funii se încordară sub pielea fiarei, care se răsuci greoi, întorcându-se către el. Răsuflarea îi fumega în bătaia razelor de soare. Scurmă covorul de frunze cu o copită cu trei degete.

Zen se târî pe pantă şi găsi puşca pe care o scăpase când îl lovise Kobi. Ținti fără să gândească şi fu surprins de forța cu care patul îi lovi umărul când apăsă pe trăgaci. Schije de os zburară din coarnele fiarei, fără a-i pricinui cine ştie ce neajuns. Atacul îi distrase însă atenția de la Kobi. Ochii ei mici şi demenți îl măsurară din nou pe Zen, în timp ce Nova umbla la căşti, determinând apariția unor fire reticulare în câmpul lui vizual. Ochi din nou creatura, sperând să nimerească în mijlocul frunții. Urmă un nou recul puternic. Fiara scoase un muget. În platoşa cornoasă ce-i acoperea fața apăruse o gaură. Îşi dădu capul pe spate şi scoase un răcnet, cu sângele țâşnind în bătaia razelor piezişe.

Zen trase din nou. Fiara căzu în genunchi şi apoi se prăbuşi lent, ca o clădire demolată. Se cutremură scurt, scoase un vânt răsunător şi muri. Threnody apăru în fugă în poiană, cu puşca pregătită. Kobi bolborosea şi înjura, iar Zen tremura în lumina soarelui. Tot atunci apărură dronele şi navetele casei Noon, care porniră în jos spre ei.

21

Până atunci, Zen nu reuşise să înțeleagă de ce mergeau bogătaşii la vânătoare. Părea ceva ce ținea de cruzimea lor înnăscută. Le plăcea să stăpânească peste alți oameni şi le plăcea să rănească animalele, la fel ca micilor vagabonzi care chinuiau câinii de pripas din Bazarul Ambersai. Dar în ziua aceea, în timp ce o navetă îl transporta înapoi către kalea ferată, abia observă peisajele pe deasupra cărora trecea. Nu vedea dinaintea ochilor decât fiara aceea imensă şi feroce prăbuşindu-se. Era atât de mare şi de frumoasă, iar el o ucisese... Ştia ce trebuie să fi simțit cei dintâi vânători în pădurea primordială de pe Bătrânul Pământ, când îşi măsurau

puterile cu aceşti monştri şi îi învingeau. I se părea că deasupra copacilor pe lângă care treceau plutea o lumină argintie şi abia auzea vocile celor din jur: strigătele precipitate ale medicilor familiei, glasul lui Threnody povestindu-le tuturor ce viteaz fusese el.

Ajuns în trenul Noonilor, doctorii îl examinară, îi tratară o contuzie minoră şi îi închiseră rana din spatele urechii. Îi dădură medicamente care să-i domolească durerea de cap. Toţi presupuneau că fiara era cea care îl adusese în starea aceea şi el nu se osteni să îi contrazică. Kobi avea să trăiască, spuseră ei. Până şi împăratul veni să îl vadă: îi strânse mâna lui Zen şi îi mulţumi că îi salvase viaţa celuilalt tânăr.

Zen mormăi ceva în chip de răspuns. Lumina argintie se stinsese deja. Nu voia decât să se târască în pat şi să doarmă o mie de ani.

Chiar apucă să doarmă puţin. Ceva mai târziu, ieşi să se plimbe de-a lungul şinelor prin crepusculul violet, privindu-i pe motorikşi cum strângeau umbrarele şi mesele. Acolo îl găsi Threnody.

— Te simţi bine? îl întrebă ea.

Zen ridică din umeri. Se simţise şi mai bine. Umbrele alungite şi ceaţa ce se ridica se combinau cu efectele antinevralgicelor administrate de medici, dându-i impresia că pluteşte într-un vis.

— Toată lumea vorbeşte despre tine, zise fata. Tata îţi este foarte recunoscător. De fapt, toţi îţi suntem recunoscători. Familia ştie ce nătărău a fost Kobi. Oamenii de la securitate ai unchiului Gaeta au reuşit să recupereze înregistrările uneia dintre dronele-ogar. Kobi avea probabil de gând să le şteargă. Cred că ai şi tu înregistrările tale. Căştile tale…

Zen îşi dăduse jos căştile. Rana de după ureche îl durea prea tare ca să le poarte.

— Nu-mi aduc aminte, zise el.

— Dacă o asemenea înregistrare ar fi făcută publică vreodată… îţi dai seama ce scandal ar ieşi? Familia lui Kobi este un aliat preţios al împăratului. Duşmanii noştri n-ar şovăi nicio clipă să folosească imaginile alea împotriva noastră. „Uite ce răsfăţaţi sunt tinerii ăştia”, aşa o să spună. „Dacă împăratul îşi

logodeşte propria fată cu o haimana criminală ca asta, cum poate Rețeaua să fie în siguranță în mâinile lui?”

Deci de aceea venise ea să-l caute, deduse Zen. Probabil că tatăl sau unchiul ei sau lady Sufra îi spusese lui Threnody ce să-i ceară, ştiind că sunt şanse mai mari ca băiatul să o asculte pe ea.

— Nu vreau scandal, zise el.

— Sigur că nu vrei! întări fata, crezând probabil că îl câştigase de partea ei. Toți suntem Nooni. Ne spălăm rufele în familie. Kobi o să primească o pedeapsă severă, poți să fii sigur de asta. În plus, monstrul pe care l-ai ucis era unul dintre cele mai frumoase exemplare din rezervație. Chen-Tulsii vor fi siliți să plătească pentru el. Şi nu cred c-o să mă mai mărit cu Kobi. De fapt, sigur n-o să se mai întâmple. Se pare că familia o să trebuiască să-mi găsească un nou partener…

În înserarea tot mai adâncă, flori albe se deschideau lângă şine. Mirosul lor se împletea cu mirosul de minerale încinse al trenului.

— Am auzit-o pe mătuşa Sufra discutând despre tine cu tata, zise Threnody în şoaptă, codindu-se. Spunea că ne-ar prinde bine un tânăr inteligent ca tine în consiliul imperial. Şi că poate ar fi timpul să ne întărim legăturile cu ramura noastră de la Nodul de Aur.

Zen se întrebă cum ar fi reacționat Tallis Noon la o asemenea ofertă. Îşi dori ca aceasta să fi fost cu adevărat viața lui. Pentru o clipă, chiar crezu că ar fi posibil. Nu trebuia decât să uite de Raven şi de furtul *pyxis-ului*. Să rămână cu Threnody. Să se distingă în consiliu prin faptul că ştia atât de bine viața străzii…

Dar, mai devreme sau mai târziu, Raven avea să vină după el.

Se lăsase întunericul. Motorikşii pliau şi ultimele umbrare luminoase. Vocea răsunătoare a lui Time of Gifts (sau poate a lui Wildfire) zise: „Pasagerii sunt rugați să poftească în vagoane. În scurt timp pornim spre Podul Fusului şi spre Sundarban”.

— Ce? făcu Zen, care crezu că nu auzise bine. Dar era vorba să mai stăm două zile…

Threnody clătină din cap.

— S-au schimbat planurile. Tata a decis că, întrucât alianța cu Chen-Tulsii e în continuare importantă pentru noi, ar fi o lipsă de respect să mai stăm aici după ce s-a petrecut. Ăsta-i Kobi: până şi când zace inconştient în spital reuşeşte să le strice cheful tuturor. O să-l ducem acasă cu trenul Noon. În trei ore o să fie în Sundarban.

Zen o privi înlemnit. Sentimentul difuz de veselie dat de medicamente dispăruse.

— Nu-ți face griji, râse Threnody, putem să ne întoarcem altcândva pe Jangala.

Zen încuviință şi reuşi să-i răspundă şi el cu un surâs căznit.

— Aşa sper.

Fata se întoarse în tren, la o petrecere care se dădea într-unul dintre vagoanele grădină. Zen se zori spre compartimentul lui şi îşi potrivi căştile pe pielea învinețită. Trebuia să discute cu Nova.

22

Trenul accelera. Cum stătea întins în întuneric, şopti câteva cuvinte, iar căştile i le recepționară şi le trimiseră imediat până la Nova.

— Poți să mă bagi în muzeu?

„Încă nu."

— Atunci când?

„La asta lucrez. În curând… cred."

— Pentru c-o să ajungem în Sundarban peste vreo două ore. Erau deja în Nagaina. Zen simțise trenul încetinind în timp ce străbătea stația, etalându-se dinaintea mulțimii de gură-cască şi de copii care fluturau steaguri. Acum accelera din nou, îndreptându-se către următoarea poartă-k, ce avea să-l transporte pe Podul Fusului.

„O să-i ia o oră şi patruzeci şi şapte de minute ca să traverseze Podul Fusului", zise Nova. „Odată ce trecem prin cea de a doua poartă-k, o să ne aflăm la circa treizeci de minute de oraşul-stație Sundarban. Îți ajung treizeci de minute ca să furi *pyxis-ul?"*

— Pot să-l fur şi în treizeci de secunde, important e să reuşeşti să opreşti sistemul de securitate al vagonului, răspunse Zen.

Una dintre locomotive glăsui prin difuzoarele compartimentului:

— Ne apropiem de Podul Fusului. Podul Fusului este un mediu cu gravitație zero. Vă rog să aveți grijă ca toate obiectele să fie bine fixate.

Lui Zen îi părea rău că nu se putea lăsa în voia încântării. Îşi dorise dintotdeauna să vadă Podul Fusului. Toți kălătorii visau la asta. Era unul dintre acele locuri pe care toată lumea îşi dorea să le viziteze. La parter, pasagerii se înghesuiau probabil la ferestre. Motorikşii străbăteau trenul de la un capăt la altul, depozitând la loc sigur jucăriile copiilor sau adunând farfurii şi pahare. Se întrebă dacă ar fi trebuit să li se alăture celorlalți.

Uşa compartimentului scoase un clinchet. Sări din pat şi apucă puşca pentru diavoli. În aceeaşi clipă trenul pătrunse prin poarta-k şi gravitația dispăru.

— Cine-i acolo? strigă el, izbindu-se de tavan, cu puşca în mâini.

Niciun răspuns, numai un nou clinchet discret.

Îşi fixă puşca într-un suport de pe peretele de lângă uşă, destinat probabil hainelor. Când descuie şi deschise uşa, o găsi pe lady Sufra aşteptând afară, pe coridor. Probabil că purta încălțări magnetice, pentru că stătea cu picioarele pe podea în loc să plutească la fel ca el. Pletele îi erau ca un halou de şerpi albi.

— Tallis? zise ea. Trebuie să stăm de vorbă… E posibil să se fi ivit o problemă…

— Kobi e bine?

— O, nu e vorba de el. Suntem pe Podul Fusului.

— Ştiu.

Dintre toate stațiile stranii ale Rețelei, de departe cea mai stranie era Podul Fusului. În preajma planetei Sundarban, două porți-k pluteau solitare pe orbită. De ce preferaseră Gardienii să le amplaseze într-o poziție atât de neconvenabilă nu ştia nimeni şi nici Gardienii nu dădeau explicații. Una ducea către o poartă aflată în Sundarban, la câteva sute de kilometri

depărtare. Cealaltă ducea spre Jangala şi spre staţiile de pe Linia Râului Argintiu. Încercând să lege Sundarbanul de celelalte domenii ale lor, Noonii construiseră un pod între cele două porţi: un tub de ceramică şi diamantsticlă lung de patru sute de kilometri, plutind în spaţiu, cu câte o poartă la fiecare capăt. De el se agăţau ciorchini de clădiri bulboase: fabricile unde Noonii produceau lucruri care nu puteau fi produse decât la gravitaţie zero.

Trenul Noonilor tocmai gonea prin acest tub. Privind peste umărul lui lady Sufra, Zen zări stâlpi şi parapete în scurte străfulgerări. Sundarbanul trăgea cu ochiul la el prin panourile de diamantsticlă ale vagonului, cu vârtejuri de nori ca spuma de cappuccino răsucindu-se deasupra unor munţi de culoarea cafelei.

Lady Sufra nu avea aerul cuiva care venise să-i spună că ratează o privelişte pe cinste.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Îmi placi, Tallis. Mi-ai plăcut de la bun început, cu mult înainte să-l salvezi pe Kobi. De când ne-am cunoscut am crezut că eşti genul de tânăr de care avem nevoie în consiliu. Aşa că le-am cerut lui Wildfire şi lui Time of Gifts să afle mai multe despre tine în Marea de Date, doar ca să fiu sigură că eşti omul potrivit şi… e ceva ciudat aici.

Zen avu o senzaţie stranie de ameţeală şi de greaţă, fără nicio legătură cu lipsa gravitaţiei. Ca şi cum ar fi căzut într-o prăpastie sau s-ar fi aşezat pe el un exemplar din megafauna de patrimoniu.

— Pe unul dintre fluxurile de ştiri ale familiei este un raport care spune că ai fost jefuit de cineva pe Karavina. Te-ai văzut nevoit să ceri fonduri de la ambasada locală a familiei ca să te poţi întoarce pe Nodul de Aur. Şi cel mai ciudat este că treaba asta pare să se fi întâmplat ieri…

Preţ de o clipă, Zen rămase ca trăsnit. Dar deodată înţelese: fata! Fata pe care o angajase Raven ca să îl reţină pe Tallis lângă lacurile de vapori. Probabil îşi însuşise portofelul băiatului sau altceva de felul ăsta şi, din greşeală, lăsase în urmă o întreagă serie de indicii din cauza cărora avea să se aleagă praful de toate planurile lui Raven.

— Deci fie Tallis Noon de pe Karavina e un impostor, continuă lady Sufra, fie… Ei, sunt sigură că e o confuzie la mijloc, dar a trebuit să îi pomenesc despre asta fratelui meu, Gaeta. Vine încoace împreună cu o echipă de securitate. O să te întrebe câteva lucruri ca să lămurim…

Se aştepta ca el să protesteze, să îi spună că da, era o greşeală. Dar, văzând că tânărul tace, se înnegură.

— Tallis, dacă e ceva ce ar trebui să-mi spui, ar fi bine s-o faci acum.

Zen nu răspunse.

— Deci e adevărat? zise femeia şi, pentru o clipă, el simți că, indiferent ce aveau să-i facă, cel mai rău era faptul că o dezamăgise.

— De ce? întrebă ea.

Zen se întrebă dacă nu ar fi mai bine să mărturisească totul. Poate că ea avea să-i fie totuşi recunoscătoare pentru că îl salvase pe Kobi, pentru că nu furase *pyxis-ul,* pentru că o prevenise în privința lui Raven. Cine ştie, poate că l-ar fi apărat şi de familia ei, şi de Raven.

„Zen!" zise Nova în mintea lui, brusc şi cu vehemență. „Echipa de securitate a pătruns în vagonul tău.

Zen auzea şi el: voci de bărbați jos, la parter. Era ca zumzetul unei albine gigantice. Lady Sufra se trase înapoi din prag şi se uită peste umăr la Gaeta Noon, care, în lipsa gravitației, de-abia urca scările, însoțit de doi ofițeri CoMa şi de o dronă mare şi greoaie.

Zen trânti uşa compartimentului. O încuie. Înşfacă puşca şi, dintr-un salt, fu lângă fereastră, dar nu avea nici cum s-o deschidă, nici cum s-o spargă.

„Tavanul", zise Nova, iscodind cu mintea sistemele trenului şi deschizând hărți. „E o trapă acolo…"

— O văd, spuse Zen, încercând să acopere zgomotele care veneau dinspre uşă: bubuit de pumni, urlete, amenințări.

Zgâria frenetic suprafața netedă de lemn-viu care alcătuia plafonul cabinei, căutând ieşirea. Nova îşi cufundă mintea în sistemul trenului şi o trapă până atunci invizibilă alunecă în lături.

„Wildfire şi Time of Gifts şi-au dat seama că sunt aici", zise

ea. „Mă elimină din sistemele lor…”

Vocea i se frânse. Preț de o clipă, Zen crezu că legătura fusese întreruptă, dar Nova pur şi simplu căzuse pe gânduri. Când vorbi din nou, în glasul ei se simțea o undă de tristețe.

„Zen”, îi spuse ea, „încarc Ucigaşul de Trenuri al lui Raven. E singura soluție.

El era ocupat să se strecoare prin deschizătura îngustă din tavanul compartimentului. Nu era sigur că auzise bine. Spațiul de deasupra era strâmt, de-abia avea loc acolo. Fusese proiectat pentru păianjenii mici de mentenanță, îşi zise el şi, de cum o gândi, chiar zări unul apropiindu-se. Tot atunci, auzi uşa compartimentului doborâtă cu o bubuitură şi apoi alte patru bubuituri când Gaeta Noon, unul dintre însoțitorii săi sau poate drona trase în el prin tavan. În podeaua culoarului îngust în care se strecurase apărură găuri prin care pătrundeau razele strălucitoare ale corpurilor de iluminat.

„Am trecut de *firewall*-urile trenurilor”, îi zise Nova. „O să…”

Lumina electrică se stinse. Lumina roşie din fruntea păianjenului de mentenanță se stinse şi ea şi, în pâlpâirea slabă care mai rămăsese, Zen îl văzu prăbuşindu-se. Undeva începu să urle un claxon, insuportabil de puternic în acel spațiu strâmt. Îşi apăsă palmele pe urechi. Nu-i fu de mare ajutor.

Trenul Noonilor se cutremură. O mişcare stranie, cum nu mai simțise vreodată. Larmei claxonului i se alăturară şi alte sunete teribile. Accelerația îl smucea când într-o parte, când într-alta, lipindu-l de acoperiş sau azvârlindu-l peste păianjenul de mentenanță mort.

Dacă păianjenul era mort înseamnă că trenul murise şi el?

Nova, în mintea lui, încerca să îşi păstreze calmul: „Zen, îndreaptă-te către partea din spate a vagonului. Acolo e o trapă care duce pe acoperiş. Nu uita că nu ai greutate…”

— Ce se întâmplă? o întrebă el, trecându-şi cureaua puştii peste umăr şi începând să se târască prin întuneric.

Vedea trapa. Probabil că Nova o deschisese. Prin ea pătrundea lumina.

„Lucruri rele”, răspunse ea.

Zen ajunse la trapă, se chinui să se întoarcă pe spate şi se

trase afară pe acoperişul trenului. Nova avusese dreptate.

***

Mai târziu, după ce avea să urmărească filmarea pe care fluxurile de ştiri aveau să o arate încontinuu până ce avea să îşi piardă orice impact şi orice sens, avea să înțeleagă că Wildfire sărise de pe şine din pricina unei explozii interne provocate de Ucigaşul de Trenuri al lui Raven. Murind, îl târâse după sine şi pe Time of Gifts, provocând deraierea marilor vagoane din urma lui şi lăsându-i pe pasageri în voia sorții.

În acea clipă însă, tot ce văzu erau vagoanele care goneau pe sub el şi pe alături. Trenul se dezintegra şi cuplajele se desfăceau la întâmplare, astfel că vagoanele alergau pe şine singure sau în grupuri de două-trei. Unele frânau, în timp ce altele se năpusteau înainte cu toată viteza, izbindu-se zgomotos de vagoanele mai lente din față. Majoritatea rămăseseră pe şine, dar câteva se ridicau în aer într-un echilibru precar. Uşi se deschideau şi se închideau, iar pe ele se revărsau afară oameni în haine de gală şi copii în pijamale, zbătându-se şi țipând, purtați de curent. În spate, printre vagoanele de bagaje din coada trenului, un vagon motor auxiliar explodă ca o bombă. Cel mai tare răsuna urletul strident, zguduitor, al claxonului, ca glasul unui tren care o luase razna. La început, în timp ce îşi croia drum bâjbâind prin acel dezastru în desfăşurare, Zen crezu că era țipătul celor două locomotive în agonie, dar, treptat, înțelese adevărul. Wildfire murise, dar Time of Gifts încă mai trăia. Acel urlet teribil era unul de durere.

„Vai, Zen!” spuse Nova. „E mai rău decât mi-am imaginat… Am sperat că n-o să…”

Ceva îşi croi drum în sus prin acoperişul de care se agăța el. Drona lui Gaeta, cu rotoarele frământând aerul prăfos, se înălță prin spărtura pe care şi-o deschisese cu armele. Era o dronă clasică, din soiul celor pe care oamenii le numeau Cărăbuşi*. În Jangala, Zen văzuse două dintre ele verificând din zbor perimetrul zonelor de picnic ale Noonilor şi se gândise că erau la fel de absurde ca uniformele ceremoniale ale personalului imperial. Acum, față în față cu aceasta, privind țeava

întunecată a armei ei, se simțea mai puțin înclinat să o ia peste picior.

Din fericire, drona părea dezorientată. Probabil fusese şi ea afectată de Ucigaşul de Trenuri. Se clătină, încercând să-şi îndrepte armele către el. Un vagon restaurant veni prin aer din lateral şi izbi Cărăbuşul ca o bâtă lovind o minge, ca un parbriz strivind o muscă, ca o navă-mamă scuipând vesela ca pe o flotă întreagă de farfurii zburătoare. Zen se feri. Vagonul restaurant zbură pe deasupra lui şi izbi doar Cărăbuşul, care fu azvârlit cât colo, cu un rotor mort şi cu celălalt scâncind, lăsând în urmă o dâră de fum. Se pierdu în haosul atotcuprinzător în timp ce vagonul restaurant se prăbuşi peste capătul mai îndepărtat al vagonului de care se agăța Zen, azvârlindu-l pe băiat cât colo. Zen zbură prin aer, dând din brațe ca un ucenic de acrobat. Se prinse de acoperişul următorului vagon şi se ținu zdravăn, privind peste umăr cum vagonul lui se turtea sub impactul vagonului restaurant.

„Asta sigur o să le dea lui Gaeta şi lui lady Sufra altceva la care să se gândească", îşi zise în sinea lui cu obidă, după care, copleşit de vinovăție, se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să se întoarcă şi să încerce să le dea celor doi o mână de ajutor. Dar nu îşi dădea seama ce fel de ajutor le-ar fi putut oferi sau ce i-ar fi împiedicat pe Gaeta şi pe oamenii săi să deschidă din nou focul asupra lui. Aşa că se răzgândi şi porni cu greu de-a lungul trenului, prinzându-se de fleuroane [24] şi de gurile de ventilație de pe acoperişurile vagoanelor şi ferindu-se de fragmentele de caroserie care şuierau pe lângă el ca gloanțele, până când ajunse la o duzină de vagoane desprinse de tren. Dincolo de ele, vagonul care conținea colecția de artă a Noonilor era încă pe şine, încă ataşat de vecinele sale, gonind pe Podul Fusului.

[24] Ornamente sculptate, în formă de flori sau de frunze, întâlnite în arhitectura gotică.

Nova din nou: „Zen, uite ce facem: intră în muzeu, ia *pyxis-ul* şi pe urmă ieşi din tren, ieşi din tren...!"

— Sunt deja afară! strigă el, înotând prin aer.

Vagonul aflat înaintea celui cu obiectele de artă îl nimeri pe

băiat cu o muchie în stomac - o lovitură fulgerătoare, care îi tăie răsuflarea. Peşti din acvariul trenului pluteau pe lângă el, fiecare învăluit într-o peliculă argintie de apă.

Jumătatea de sus a unui motorik stricat se rostogoli pe alături, cu sintopielea sfâşiată şi cu oasele ceramice la vedere, împroşcând bule de gel albastru şi anunțându-l: „În această seară, cina ar putea fi servită cu o uşoară întârziere, domnule…”.

Zen se agăță de sculpturile de pe acoperişul vagonului în timp ce pe lângă el zbura o tornadă de bagaje. Un pantof roşu, fără stăpân, îl lovi în cap. O sacoşă de bumbac i se lipi de față. O trase la o parte, dar nu-i dădu drumul. Petrecându-şi toarta pe după gât, începu să se târască de-a lungul vagonului. Totul încetinea. Vagoanele frânau, aruncând de sub roți mari jerbe de scântei. Probabil că era opera Novei.

— Unde eşti? întrebă el.

„Nu-ți face griji pentru mine”, zise ea. „O să te găsesc. Revenim la planul lui Raven: facem rost de o navă şi plecăm.”

Privind în lungul şinelor ca să se asigure că drona nu se ține după el, Zen văzu cum un vagon grădină zbură prin aer şi se izbi de cupola unei unități industriale, atât vagonul cât şi uzina dezintegrându-se într-o explozie de şrapnele. Pe întregul Pod al Fusului luminile se stingeau, secțiune după secțiune, ca şi cum virusul lui Raven s-ar fi apucat să infecteze şi sistemele podului.

Coborî pe bâjbâite pe o latură a vagonului şi uşile se despărțiră, lăsându-l să treacă. Culoarul era pustiu. Se târî de-a lungul lui, prin burduful tremurător al cuplajului şi apoi pe o altă uşă deschisă, până ajunse în muzeul care adăpostea colecția. Mici alarme stridente răsunau înăuntru, dar Time of Gifts încă îşi mai striga durerea, aşa că Zen presupuse că nimeni nu avea să le ia în seamă. Luminile erau stinse, dar holopicturile lui Quinta Karanath îi luminau drumul în timp ce străbătea prima galerie, dând la o parte cu patul puştii vaze şi sculpturi plutitoare. Vechile holograme încă mai străluceau, călăuzindu-l către încăperea în care îl aştepta *pyxis-ul.*

Nu era uşor să înoate prin aer, să se târască de-a lungul pereților ca un alpinist, folosind ramele tablourilor ca prize

pentru mâini. Sacoşa pe care o luase cu el plutea mereu dinaintea lui, acoperindu-i faţa. Puşca pentru diavoli îl dezechilibra. Nasul i se înfundase, avea o durere de cap cumplită, iar în gură simţea gust de sare şi metal. Luându-şi avânt din pragul încăperii centrale, înaintă dând din braţe printre hologramele plutitoare şi se izbi de conul care proteja pyxis-ul. Cutia se afla în continuare înăuntru, pe soclul său.

Zen lovi sticla cu arma, dar puşca ricoşă. Apăsă pe trăgaci, iar reculul îl împinse îndărăt, izbindu-l de peretele vagonului.

Diamantsticla rămase intactă, dar o parte din con căpătase un aspect lăptos, acolo unde nimerise alica. Ţinti locul şi trase din nou şi din nou, umplând colecţia Noonilor de un zgomot tunător despre care spera că se va topi neauzit în vuietul asurzitor de afară.

La a cincea împuşcătură sau poate la a şasea, sticla cedă. Cioburile nu căzură, ci se împrăştiară lent în toate direcţiile. Zen înotă printre ele către *pyxis.* Nu ştia ce anume îl ţinea pe soclul său; de desprins, se desprinse cu uşurinţă. Îl îndesă în sacoşă cât de iute putu şi îşi croi drum către uşă prin vagonul lipsit de gravitaţie.

Acum acesta abia se mişca, înaintând cu o smucitură doar când vagoanele din spatele său se ciocneau unele de altele. Unica lumină provenea de la focurile ce izbucniseră pe linie, o strălucire roşiatică şi tulbure, care făcea norii de resturi ce pluteau pe deasupra trenului să arunce umbre lungi.

Preţ de o clipă, Zen se simţi descurajat de-a binelea. Cum să îşi croiască drum prin supa aceea de rămăşiţe? Cum să găsească drumul către hangarele navelor spaţiale despre care îi vorbise Nova cu atâta seninătate? Cum să o găsească pe Nova?

Dar îl găsi ea pe el. Se ivi ca un păianjen de-a lungul peretelui vagonului şi se întinse spre el cum făcuse în celălalt tren mort, în Cleave.

— Ei bine, Ucigaşul de Trenuri a funcţionat, zise băiatul. Nova îi aruncă una dintre acele priviri misterioase pe care şi le inventase. Poate că nu se mai simţise vinovată până atunci. Acum, înconjurată de atâţia kilometri de distrugeri, avea mai multe motive decât aproape oricine să se simtă vinovată.

— Mă bucur că l-am folosit, zise ea, ca şi cum l-ar fi provocat

să o contrazică. Noonii te-ar fi ucis.

— Încă mai pot, dacă mă prind.

Încerca să calculeze câți oameni muriseră sau erau răniți, la câte miliarde se ridicau pagubele. El avea să fie cel pe care va cădea vina. Făcuse un pas periculos. Nu mai era un hoț oarecare. Era un sabotor. Un ucigaş. Un ucigaş în masă... Probabil aveau să fie siliți să inventeze un nume nou pentru crimele de care urma să fie acuzat.

Aşa că avea nevoie de Raven. Avea nevoie de protecția lui. Şi singurul mod în care o putea obține era să termine treaba pe care fusese trimis să o facă.

O luă pe Nova de mână şi ea îl trase afară, în dezastrul pe care îl provocaseră amândoi.

23

În paralel cu Podul Fusului se întindea un tunel îngust, conceput pentru motorikşii de la mentenanță şi pentru amatorii de privelişti din cale afară de îndrăzneți. Odată ce reuşiră să pătrundă în el, nu le fu greu să se târască pe dinăuntru folosind mânerele de pe pereți. Se deplasară astfel în lungul liniei, urmând o hartă pe care Nova o descoperise în memoria ei. Trecură pe lângă epava marelui tren, pe lângă vehiculele pompierilor şi pe lângă fabricile distruse, prin larma claxoanelor şi a vocilor care bubuiau din megafoane spunându-le oamenilor să nu intre în panică, să rămână în vagoanele lor şi să aştepte să primească ajutor. Totul duhnea a metal ars; era ca mirosul cutiilor de conserve dintr-o groapă de gunoi în flăcări.

La jumătatea Podului Fusului era o secțiune mai lată, care se rotea lent. Acolo se aflau o mică stație, magazine de suvenire, hoteluri extravagante şi un parc cu gazon din firuță şi cu pâlcuri de copaci (Noonii insistau să-şi planteze copacii până şi în spațiu!). Refugiații din fața dezastrului se adunaseră aici, recunoscători forței centrifuge care le asigura ceva asemănător gravitației, restituindu-le darul propriei greutăți. Şi în această secțiune luminile erau stinse, dar existau ferestre de observație mari cât nişte piscine şi prin ele strălucea blând lumina Sundarbanului.

Între ferestrele-piscine erau nişte forme întunecate, ca nişte boccele de haine abandonate, înconjurate de Nooni amuțiți sau în lacrimi. Încă năucit, Zen nu îşi dădu seama ce erau decât când se apropie de unul dintre grupurile de oameni îndurerați şi o zări pe lady Sufra zăcând în mijlocul lor. Oricine o scosese dintre ruine o întinsese într-o poziție cât mai demnă. Un mic nor de drone-licurici pluteau în jurul capului ei ca nişte lumânări, dar nimeni nu reuşise să mascheze contorsiunile trupului frânt al femeii: gâtul răsucit, hainele sfâşiate şi murdare sau expresia de pe chipul ei mort.

Zen privi, îşi apăsă podul palmelor peste ochi ca să-şi oprească lacrimile, apoi privi din nou. Îşi spuse ceea ce îşi spusese pe parcursul întregului drum pe pod, şi anume că nu era vina lui, nu numai a lui, nu în întregime. Ştia că acum nu va mai avea şansa să-i explice lui lady Sufra purtarea sa sau să îi spună cât de rău îi părea.

„Vino", îl preveni Nova. „Nu cumva să fie Gaeta pe-aici sau, dacă nu el, altcineva care ştie de tine."

Întreaga stație răsuna de strigăte de jale. Copiii plângeau după mămicile lor, iar membrii CoMa, cu fețele murdare de funingine, erau zguduiți. Cât erau ei de duri, tot aveau obrajii brăzdați de lacrimi. Până şi invalidul Time of Gifts îşi încetase bocetul şi acum scotea ceva ce aducea mai mult cu un suspin, un geamăt disperat, dezolant. Zen nu ştia că un tren putea să sufere aşa. Asta îl înfurie cumplit. Îi lăsă în urmă pe oamenii aceştia împietriți, înlăcrimați, urmând-o pe Nova către o trapă pe care ea o descoperise în planul stației.

Se temea că mulțimi zdrențăroase de Nooni aveau să se repeadă către hangarele vehiculelor spațiale, dar nimeni nu o făcu. Kalea ferată era coloana vertebrală a lumii lor şi nici măcar în timp ce se împleticeau printre ruinele vagoanelor nu le trecea prin cap că ar fi posibil să nu sosească un alt tren care să îi ducă pe Sundarban. Planeta era în apropiere, strălucind dincolo de ferestre, dar cine să se gândească să zboare către ea într-o navetă spațială, când un tren i-ar fi dus acolo cu mai mult confort şi în mai puțin timp?

Şi totuşi, cineva se gândise: cel dintâi hangar pe care îl descoperi Nova era gol. Dar în al doilea, o navetă în formă de

săgeată atârna suspendată de echipamentul ei de lansare, deasupra unei uşi spațiale făcute dintr-un singur disc lat de diamantsticla. De cealaltă parte a discului se întindeau continentele şi mările Sundarbanului, cu dantelării încreţite de nori albi scânteind în lumina piezişă a soarelui.

Intrară în navă printr-un sas. Partea exterioară a stației părea să nu fi fost afectată de dezastrul ce se răspândea în interior. Luminile se aprinseră ascultătoare şi, când Nova transmise o comandă către navă, o rampă ceramică se extinse, ducând către un sas din carcasă. Lumini portocalii începură să se rotească pâlpâind în jurul uşii ce dădea către spațiu, iar în încâlceala de conducte şi ţevărie de deasupra lor începu să se întâmple ceva: se auzi un gâlgâit, iar Zen presupuse că venea de la combustibilul şi de la lichidul de răcire care bolboroseau prin conducte.

— O să mă lase la bord? întrebă el, pentru că nava nu îi inspira prea multă încredere pentru drumul lung care îl aştepta. E o navetă de-a Noonilor…

— Tu eşti un Noon, ai uitat? Şi oricum, nu e o navă prea isteață: deja am convins-o să-ți accepte comenzile. Îi transmit un mesaj lui Raven pe Sundarban. Ca să-i spună el unde să aterizeze.

— Atunci înseamnă că a fost simplu, spuse Zen.

Ea îi zâmbi. Un zâmbet cam plângăreț. Deodată, Nova se aplecă şi el îi simți atingerea buzelor pe obraji şi pe colțul gurii. Când ea se retrase, băiatul văzu că roşise. Avea un chip foarte frumos, îşi zise el. Mai înainte nu fusese sigur, dar acum era. Mintea care locuia îndărătul lui îl făcea să fie frumos, la fel cum o flacără aprinsă într-un felinar făcea felinarul frumos.

Tocmai se întreba dacă ar fi fost ciudat să i-o spună şi ei, când un mic punct luminos şi roşu traversă tremurând carcasa navetei, poposind între sprâncenele ei ca un *bindi* [25].

[25] Punct roşu purtat de femeile hinduse deasupra sprâncenelor.

Dădu să o avertizeze, dar ea deja simțise atingerea laserului. Îl trânti pe Zen la podea şi gloanțele şuierară peste capul lor,

lovind cadrul de deasupra navei într-o ploaie de scântei.

Când zgomotul împuşcăturilor se stinse, băiatul auzi rotoarele unei drone şi îşi ridică privirea exact la timp pentru a-l zări pe vechiul său prieten, Cărăbuşul, pătrunzând în hangar. Probabil că Gaeta Noon îi poruncise să îl vâneze pe Zen şi maşinăria urma ordinul orbeşte, ignorând dezastrul din jur şi stricăciunile pe care le suferise. Zbura înclinată pe o parte, ca o pasăre beteagă, pierzând din înălțime şi zgâriind podeaua la fiecare câțiva metri. Zen îşi dădu seama că majoritatea armelor sale erau probabil nefuncționale. Până şi cea cu care trăsese mai devreme amuțise acum.

— Nu mai are muniție, zise Nova.

— Poți s-o dobori?

— Are un *firewall* bun. O să-mi ia un moment.

Cărăbuşul, care era insistent, nu glumă, se avântă stângaci către ei, scoțând o lamă argintie şi învârtind-o cu viteză.

— Urcă în navă, spuse Nova. O să deschid uşa calei.

El dădu să-i spună că nu va putea să o deschidă, dar mintea ei sclipitoare deja expediase o secvență de cod în creierul hangarului. Luminile pulsatile se transformară din portocalii în roşii. Se porniră nişte claxoane. Uşa de sub nava ancorată alunecă în lături şi atmosfera hangarului începu să se scurgă în spațiu. Cărăbuşul se rostogoli şi el în cosmos. Zen fu cât pe ce să îl urmeze. Se chinui să urce rampa, împotrivindu-se curentului. Nava se cutremură pe cadrul ei şi luminile fulgerară roşu, roşu, roşu. Când ajunse la trapa navetei se întoarse şi o văzu pe Nova împleticindu-se în urma lui.

Dar chiar şi rostogolindu-se prin beznă, Cărăbuşul nu părea gata să renunțe la răzbunare. Fie asta, fie făcea o ultimă încercare disperată de a se ancora de Podul Fusului. Zen zări o strălucire undeva afară, dar crezu că era lumina răsfrântă în vreun ciob aspirat odată cu aerul. O clipă mai târziu, tocmai când Nova ajunsese în vârful rampei, un cârlig lansat de Cărăbuş o lovi în spate, străpungând-o şi ieşindu-i prin piept însoțit de un jet de gel albastru.

Zâmbetul Novei se stinse. Îl privi pe Zen cu ochi mari. Din gura ei se prelinse o substanță lichidă, albăstruie, presărată cu stropi negricioşi.

El se întinse s-o prindă. Degetele li se atinseră. Pentru o clipă, aproape că reuşi să o apuce. Dar Cărăbuşul continua să se rostogolească, tot mai departe de staţie. Cablul său de carbofibră se întinse, înfundând capul zimţat al cârligului în orice îi ţinea Novei loc de stern.

— Zen, mai apucă ea să spună înainte ca drona să o tragă după ea în spaţiu.

Hangarul se golise de aer, iar nava insista ca Zen să închidă trapa exterioară, aşa că nu putea face altceva decât să intre şi să lase uşa să se închidă şuierând. Cu fruntea lipită de geam, aşteptă ca ecluza să se umple cu aer. Nu vedea nici urmă de Nova sau de Cărăbuş.

Nava continua să respecte ordinele Novei. Zen o ignoră când îi ceru să îşi pună centura. O clipă mai târziu se pomeni lipit de tavan. Propulsoarele se declanşaseră, desprinzând nava de Podul Fusului. Când propulsia se opri, Zen nu căzu, ci pluti, lipsit din nou de greutate. Strigă numele Novei, dar ea nu îi răspunse. Auzi numai vocea calmă şi nătângă a navei spunându-i că fixase cursul pe cutare coordonate spre Sundarban.

Trecu din ecluză în cabina principală, un sălaş din lemn-viu cu ferestre uriaşe din diamantsticlă. De aici văzu pentru prima oară cum arăta Podul Fusului din afară; era alb ca osul şi întins pe tot cerul. Un capăt al imensei construcţii era o ruină, pulverizat de exploziile din coada trenului Noonilor. Pe acolo se revărsau în spaţiu rămăşiţe şi atmosferă.

Dar Nova şi Cărăbuşul dispăruseră, pierduţi în nesfârşitele deserturi ale nopţii.

24

— Ei, comentă Raven când Zen ieşi împleticindu-se din navetă. Totul a mers ca pe roate!

Adieri nocturne fugăreau nişte gunoaie peste un petic de pământ acoperit de tufe de lângă oraşul-staţie Sundarban. De-a lungul orizontului, lumini scânteiau într-o pădure de clădiri înalte, în apropiere, o linie de kale ferată ieşea dintr-un tunel săpat în coasta unui deal stâncos. Printre traverse, iarba

crescuse cât un stat de om. Tunelul fusese blocat. Fragmente din bariera sfărâmată zăceau de o parte şi de alta a şinelor. Thought Fox stătea arogant în aşteptare, cu carcasa lui veche şi plină de zgârieturi argintată vag de lunile Sundarbanului.

— Trebuie să-i spui navei să se întoarcă, zise Zen.

Îi arătă peste umăr naveta spațială care stătea pe nisip, cu carcasa trosnind şi scoțând aburi după călătoria prin atmosferă. Răguşise de cât îi strigase ordine. Blocată pe cursul stabilit de Nova, aceasta refuzase să i se supună.

— Nova e acolo undeva, îi explică el. Trebuie s-o salvăm.

— Nova s-a dus. I-am pierdut semnalul acum câteva ore.

— E în derivă. Pe orbită!

Zen şi-o imagina acolo sus, rotindu-se la nesfârşit în jurul marii lumi albastre.

— E un motorik, insistă el. N-are nevoie de aer, nu e om, aşa că ai putea s-o repari…

Raven îşi ridică privirea către cer. Podul Fusului se vedea ca o stea strălucitoare aproape de linia orizontului. Văzduhul era brăzdat de dârele ca de meteorit ale resturilor ce pătrundeau în atmosferă.

— Îmi pare rău, Zen, zise el. Trebuie să plecăm. Nu putem să pierdem timpul căutând o păpuşă de sârmă, şi încă una stricată. O să ardă pe orbită odată cu restul rămăşițelor. O să fie o cometă. I-ar fi plăcut asta.

Îi zâmbi lui Zen şi îşi târî picioarele prin nisip, schițând câțiva paşi de dans.

— Dar ce se-aude cu ce vreau eu? Presupun că *ai pyxis-ul*.

Zen îi întinse sacoşa. Raven se uită înăuntru şi chipul i se îmblânzi.

— Bun băiat! Acum chiar putem trece la treabă.

— Am omorât-o pe lady Sufra, zise Zen. Şi pe Wildfire şi pe Time of Gifts şi atâția oameni…

— Mai bine nu te mai gândi la asta, îi spuse Raven cu blândețe. Dă-mi cutia, Zen.

— Ce?

— Pyxis-ul.

Zen îl scoase din sacoşă. Până acum nu remarcase că era surprinzător de greu.

— Ce este? întrebă el.

— E pur şi simplu o cutie. Un recipient.

— Lady Sufra mi-a spus că este un obiect compact.

— Aşa pare când îl scanezi.

— Adică… e ceva înăuntru?

— Deschide-o, propuse Raven.

Zen îşi coborî ochii către *pyxis-ul* aflat încă în pumnul lui. Părea compact, dar deodată se ivi o crăpătură, apoi alta, apoi obiectul se desfăcu. Înăuntru, într-un cuib dens de spumă metalică, se odihnea o sferă neagră şi strălucitoare. Pe suprafața ei, aproape prea fin ca să poată fi văzut, se întindea un labirint de făgaşe subțiri, un model nespus de complex, după o geometrie pe care Zen nu o recunoştea şi pe care nici nu putea spera să o înțeleagă: un labirint atât de complicat, încât părea să se modifice sub ochii lui.

— Ce-i asta? E tot artă?

— Într-un fel, da, răspunse Raven, apropiindu-se şi luând cutia şi sfera din mâinile lui Zen. E foarte veche, zise el cu o undă de venerație în glas, în timp ce urmărea modelele stranii cu vârful degetului.

Puse sfera din nou în cuibul ei şi *pyxis-ul* se închise pe loc, iar crăpăturile secrete de-a lungul cărora se deschisese pieriră.

— E foarte veche şi a fost ascunsă mult timp. Îți mulțumesc că m-ai ajutat s-o recuperez.

Aruncă *pyxis-ul* în aer, îl prinse şi îl vârî într-un buzunar al hainei.

— Hai. E târziu şi ai muncit din greu, spuse, privindu-l pe Zen cu blândețe. Vrei sfatul meu? Uită de toate astea. Te-ai achitat de sarcina ta. Misiunea s-a încheiat. A venit vremea să mergi acasă.

***

Înapoi prin toate acele porți-k, prin nonlumina şi vuietul tunelurilor, înapoi pe Linia Stelei Câinelui. Zen abia vedea lumile care treceau ca gândul de cealaltă parte a ferestrelor sau mâncarea pe care Raven i-o aşezase dinainte. „Ukotec, Ukotec, Ukotec”, spuneau roțile pe şine, amintindu-i de fotografiile pe

care le descoperise în arhivele trenului imperial. Thought Fox gonea pe un terasament construit din trupurile prăbuşite ale celor pe care îi ucisese. Zgomotul alb al motoarelor ce reverbera din pereții tunelului se contopea cu vuietul accidentului de tren, care încă mai părea să aibă loc undeva înăuntrul lui, ca şi cum ecourile dezastrului i-ar fi răsunat în măduva oaselor.

La etajul lui Thought Fox se aflau compartimente de dormit. Zen aţipi un timp, o visă pe Threnody şi se deşteptă din nou, întrebându-se dacă murise şi ea şi ştiind că, dacă aşa se întâmplase, asta era numai din cauza lui.

Sufra Noon era şi ea prezentă în amintirile sale. Şi Nova, mai mult decât oricine. Nu şi-ar fi imaginat niciodată că avarierea unui motorik avea să-l afecteze atât de tare. Îi era dor de ea, de vocea ei în mintea lui, de blândeţea ei nu tocmai umană. Lui Raven îi era uşor să-i spună că ar trebui să dea totul uitării, dar cum să facă asta? Cum să uite vreodată aşa ceva?

Adormi din nou. Când se trezi, Raven stătea lângă cuşeta lui. Trenul zăngănea printr-un tunel lung între două porți-k. Raven începu să vorbească şi Zen îşi aminti de vremurile când fusese bolnav, în copilărie, şi când Myka şi chiar mama lui stătuseră la căpătâiul său, spunându-i poveşti.

Dar, când se dezmetici şi începu să asculte cu adevărat, îşi dădu seama că Raven nu îi spunea o poveste. Nu una născocită, în tot cazul.

— A fost odată un băiat care îți semăna întrucâtva, Zen Starling. A trăit acum sute de ani, pe o lume aflată departe, departe, la capătul Liniei Orion*. Ca şi tine, era cam prea deştept, nu arăta rău şi era dornic să trăiască altfel decât trăiseră părinții săi, fără să ştie însă cum să schimbe lucrurile. Şi atunci s-a petrecut ceva care i-a schimbat viața. N-am fost niciodată sigur dacă ăsta a fost un noroc sau nu. Uite ce s-a întâmplat. În vremea aia, Gardienii obişnuiau să umble printre oameni mult mai des şi mult mai pe față. Uneori se descărcau în trupuri clonate numai ca să ia parte la o petrecere sau să se plimbe seara şi să ia aer pe o lume oarecare. Interfețe, aşa numeam noi trupurile alea. Băiatul - Dhravid îl chema - le

văzuse adesea, pentru că părinții lui erau nişte funcționari mărunți şi aveau obiceiul să meargă la petrecerile şi ceremoniile la care le plăcea Gardienilor să ia parte. Făcuse cunoştință cu Shiguri Monad, care purta un trup aurit de bărbat, şi cu Sfax Systema, care îşi făcea apariția sub forma unui nor de fluturi albaştri. Îl văzuse pe Mordaunt 60 Network, a cărui interfață preferată era un centaur, un triumf al biotehnicii, cu adevărat splendid. Şi într-o zi a cunoscut un Gardian care îşi spunea Anais Şase. S-a întâmplat într-o vară, la o petrecere dată pe terasele de pe malul râului Amber. Lumina lunii învăluia viile de pe celălalt mal, iar în aer plutea muzica florilor-cântătoare. Trupul pe care îl purta Anais Şase era asexuat, cu piele albastră, ochi aurii şi coarne mari de aur. Dhravid şi-a dat seama că el nu folosea interfețe la fel de des ca restul Gardienilor: părea stângaci şi nesigur pe sine. Îşi tot privea mâinile sau îşi plimba degetele peste obraz. Băiatului i s-a părut fermecător. Şi, în timp ce îl privea gândindu-se ce frumos şi ce straniu era, Anais s-a poticnit de o treaptă. Dhravid şi-a întins brațul ca să-l împiedice să cadă. Aşa s-au cunoscut. Şi, ca să scurtăm povestea, făptura aceea s-a îndrăgostit de el. În anii care au urmat, Anais a venit de mai multe ori să-l viziteze. Uneori interfața era femeie, alteori era bărbat. Uneori nu era nici una, nici alta. Chiar dacă îşi schimba trupul şi chipul, el o recunoştea de fiecare dată. Întotdeauna ghicea în ochii ei aceeaşi inteligență imensă. Era măgulitor să fii iubit de o făptură atât de măreață. Şi existau şi recompense de ordin practic: cineva care a cucerit inima unui Gardian duce lipsă de puține lucruri în viața asta. Dar viața e scurtă. Anais a început să-şi facă griji. Ştia că într-o zi Dhravid va muri şi nu putea să accepte una ca asta. Aşa că a făcut o copie a personalității lui. El a devenit un şir de date. Poți să-ți imaginezi, Zen? Probabil că nimeni nu poate dacă nu a trăit el însuşi experiența. Să devii informație în Marea de Date: să trăieşti în fluxurile informaționale şi, în acelaşi timp, să fii una cu ele. Dhravid a devenit nu chiar un Gardian, dar o făptură cu multe dintre puterile lor. A încărcat copii ale minții sale în sonde pe care le-a trimis către stele îndepărtate. Avea de-acum propriile interfețe: trupuri clonate, toate cu acelaşi chip, chipul lui, ca să păstreze

legătura cu persoana care fusese. A trăit o mie de vieți pe o mie de lumi. S-a aventurat în dataadâncuri. A început să înțeleagă originile Mării de Date şi ale Marii Rețele. Şi aşa a descoperit că Gardienii aveau secretele lor. De ce nu le plăcea ca oamenii să pună întrebări despre natura Rețelei? De ce nu explicau tehnologia din spatele porților-k? De ce au îngropat zidurile de pe Marapur? Dhravid a vrut să le împărtăşească şi altora aceste secrete, dar ei nu i-au permis. S-au întors împotriva lui. Au făcut-o şi pe Anais să se întoarcă împotriva lui. Nu fuseseră niciodată de acord cu faptul că îl transformase pe Dhravid în informație. Au silit-o pe Anais să-i ia darul pe care tot ea i-l oferise. Anais l-a şters din Marea de Date. Dhravid a rămas numai cu o mână de trupuri clonate, în care să trăiască. Pe urmă i-au murit şi acestea, unul câte unul, vânate de asasini ai Forței Feroviare la ordinul lui Anais Şase, până când n-a mai rămas decât unul. A fost o prăbuşire cruntă, ascultă-mă pe mine. Să fii zeu şi să devii din nou un simplu om…

Trenul străbătu o lume în care era seară. Lumina împuținată a soarelui se strecura prin jaluzele, prelingându-se pe chipul sumbru al lui Raven. Vorbea chiar despre el, fireşte. Zen ştiuse asta de la bun început. Povestea totul de parcă i s-ar fi întâmplat altcuiva, şi poate că aşa şi era. Poate că timpul petrecut în Marea de Date şi zecile lui de interfețe îl schimbaseră atât de tare, încât nu mai era aceeaşi persoană care o cunoscuse pe Anais Şase pe terasele de lângă râul Amber, unde murmurau florile-cântătoare.

Amintirea eliminării sale din Marea de Date părea să-i fi curmat firul istorisirii. Rămase tăcut un timp.

— Mai aveau puțin şi mă distrugeau, Zen, spuse el într-un sfârşit. În acest ultim trup, m-am furişat pe Linia Steaua Câinelui şi m-am ascuns. La început n-am crezut c-o să pot îndura să trăiesc aşa. Voiam să mor şi era cât pe ce să reuşesc. Apoi însă m-am gândit la lucrurile pe care le aflasem în Marea de Date. La secretele pe care Gardienii nu vor să le împărtăşească nimănui. M-am gândit să le dezvălui tuturor. Dar cine m-ar fi crezut, când era cuvântul meu împotriva celui al lui Shiguri Monaci, al lui Anais Şase şi al celorlalți? De altfel, de îndată ce m-aş fi arătat, ei mi-ar fi urmărit acest ultim trup

şi l-ar fi distrus la fel ca pe restul. Aşa că am ales să mă ascund, ca să câştig timp şi să-mi fac un plan în secret…

— Ce plan?

— Lucrurile trebuie zgâlțâite din temelii, Zen. Totul se repetă, secol după secol. Imperii se înalță şi îmbătrânesc şi mereu există un pretendent la tron care aşteaptă în culise să-i vină vremea. Epoci întunecate vin şi pleacă. Oamenii se nasc şi mor. E inutil. Gardienii au intenții bune, dar au tras întreaga specie umană pe o linie secundară a istoriei şi aici tot călătorim în cerc. E vremea să facă cineva o schimbare.

Trenul pătrunse printr-o poartă-k. Asta păru să-l deştepte pe Raven din gândurile sale. Îl privi pe Zen şi, când vorbi din nou, vocea lui, care scăzuse până la o şoaptă, reveni din nou la tonul ei normal, inexpresiv.

— Haide, Zen Starling. Aventura ta se încheie aici.

Îl însoți pe Zen până la parterul vagonului. Pe scaune se aflau vechile haine ale băiatului. Zen le lepădă pe cele primite de la Raven şi îşi puse blugii săi din foiță şi vechea lui haină cameleon. Singurul lucru care se schimbase erau căştile pe care le găsi în buzunarul jachetei. Erau o copie a celor pe care le avusese în trenul Noonilor şi, maşinal, dădu să şi le pună, închipuindu-şi că o să audă vocea Novei. Apoi îşi aminti ce se întâmplase. Până să ajungă în Desdemor, fusese întotdeauna singur şi crezuse că aşa îi şi plăcea să fie. Dar când o întâlnise pe Nova, descoperise pe cineva căruia îi putea împărtăşi totul. S-o piardă era cea mai dureroasă experiență din viața lui. Nu-i venea să creadă cât de mult suferea. „Deci acesta e sentimentul despre care vorbesc oamenii în toate cântecele alea”, îşi zise el, „în poeme şi în filme. Deci aşa e să ai inima zdrobită”. Până atunci crezuse că exagerau.

Grăbit, asigurându-se că Raven nu îl vede, strecură în buzunar şi vechile căşti. Poate că mai păstrau vreo înregistrare a vocii ei sau câteva privelişti din Tu'Va şi Jangala care să îi confirme că totul fusese real şi nu un vis bizar.

— Cum rămâne cu promisiunea c-o să mă îmbogățeşti? întrebă el. Cum rămâne cu tot ce mi-ai făgăduit c-o să-mi dai? Au fost numai minciuni?

— Te las în viață, Zen, zise Raven. Asta e recompensa ta. Dacă încerci vreodată să mă cauți, s-ar putea să ți-o iau.

Thought Fox trecu printr-o altă poartă şi încetini, oprindu-se într-o gară întunecată. Lumina ferestrelor sale căzu asupra unui acoperiş din țigle ceramice şi a câtorva îngeri ai stației, care dansau destrămându-se pe un peron pustiu. Când se deschiseră uşile, Zen simți miros de praf încins şi de aer stătut.

Coborî pe peron. Thought Fox îşi închise uşile în urma lui şi scoase un şuierat prelung, care poate că era felul său de a spune la revedere. Îl întrevăzu pentru o clipă pe Raven, de cealaltă parte a geamului, cu mâna ridicată într-un soi de salut. Peronul pâlpâi ca unul dintre filmele Novei. Apoi trenul dispăru şi stația se cufundă în întuneric. Zgomotul motoarelor deveni tot mai stins şi apoi amuți complet când, undeva pe magistrală, o poartă-k se deschise şi trenul trecu prin ea. Frunze moarte şopteau pe peron, săltând în curentul produs de plecarea trenului, aşa cum dansaseră atunci când acesta îşi deschisese pentru prima oară uşile dinaintea lui Zen.

Şi atunci îşi dădu seama că nu erau frunze, ci trupuşoarele uscate ale unor insecte.

Îşi croi drum prin pasajele cufundate în linişte şi dincolo de turnantele acoperite de pânză de păianjen, până la o fostă ieşire de urgență. Aceasta se deschise dinaintea lui. Ieşi împleticindu-se în duhoarea de metal încins, în tunetul cascadelor şi în eternul amurg zgomotos de pe Cleave.

La început nu fu sigur unde se afla. Îşi puse noile căşti, sperând că va găsi o hartă, şi atunci descoperi darul lui Raven. Căştile erau încărcate cu identități false şi documente de călătorie pentru el, mama şi Myka. Exista şi un link către o bancă din datapluta locală. Clipi ca să îl acceseze şi simți nevoia să se rezeme de un zid când detaliile noului său cont îi trecură pe dinaintea ochilor, suprapunând nori de zerouri peste străduțele prăpădite şi ude.

Şi totuşi, nu era chiar un dar. Câştigase banii aceia furând *pyxis-ul.* Erau plata pentru serviciile făcute. Pentru o clipă se gândi să smulgă căştile şi să le arunce în cea mai apropiată cascadă.

N-o făcu. Dar îi trecu prin minte.

PARTEA A TREIA
DAMASK ROSE

25

La trei zile după dezastrul de pe Podul Fusului, un tânăr luă trenul-k din stația Cleave împreună cu sora şi mama lui. Copiii erau încărcați cu saci de voiaj şi rucsacuri, de parcă ar fi plecat într-o vacanță, poate în vizită la nişte rude dintr-un alt district. Mama părea neliniştită: băiatul şi fata făcură mari eforturi până o convinseră să treacă de barierele peronului doi, unde aştepta trenul lor. Numele din actele lor de călătorie erau Mun, Minti şi Arundhati Kevala şi mergeau tocmai până la Nodul de Aur. Acolo coborâră, alăturându-se mulțimii care se adunase pentru unul dintre festivalurile locale. Mama încă mai părea îngrijorată. Fiica privea cu uimire zgârie-norii însufleți și şi numeroasele linii de kale ferată ce şerpuiau printre ei. Fiul însă abia dacă le aruncă o privire, ca şi cum ar fi călătorit atât de mult, încât o gară de tranzit provincială ca Nodul de Aur nu-l mai putea impresiona. Stătea cu ochii pe ecrane, aproape hipnotizat de imaginile de pe Podul Fusului.

Peste câteva ore, cei trei luară un alt tren-k. Numele din acte se schimbaseră: acum îi chema Jav, Chetna şi Satiya Panassar. O luară înapoi pe drumul pe care veniseră, dar coborâră la Bucuria Verii.

Aici, un oraş alb şi somnoros moțăia lângă liniile de kale ferată şi pe cerul tomnatic se zăreau trei luni imense. Panassarii se mutară într-un tren local, care nu trecu prin nicio poartă-k, ci traversă pufăind oraşul pe o linie cu ecartament îngust. Treptat, clădirile albe deveniră mai scunde. Dincolo de acoperişuri se iviră dealuri: terenuri arabile, pe care trebăluiau maşini de treierat. Trenul străbătu un viaduct şi pasagerii putură admira marea. Scânteia sub soarele tomnatic, presărată cu pâlcuri de insule bulboase ca pălăriile unor ciuperci pe jumătate scufundate. Erau colonii de alge, absorbind dioxid de

carbon şi eliberând oxigen. Miliarde de astfel de colonii fuseseră semănate pe bancurile de nisip la terraformarea [26] planetei. Acum mai rămăseseră doar câteva pâlcuri, pentru a le aminti tuturor cum îşi căpătase Bucuria Verii atmosfera ei blândă.

[26] Terraformarea este procesul ipotetic de modificare a condițiilor de pe alte planete sau corpuri cereşti pentru a le face asemănătoare cu cele de pe Pământ

Panassarii coborâră din tren într-o stație unde se simțea briza mării. Un autobuz îi purtă pe străzi pustii până la o casă cumpărată pe numele lor cu câteva zile mai înainte. O clădire liniştită şi retrasă, situată departe de vecini, într-o grădină sălbatică. Pereți din sticlă şi ceramică albă. Frunze moarte plutind pe suprafața piscinei.

— Am ajuns acasă, mamă, anunță Zen.

— Suntem în siguranță, o linişti Myka. Nimeni n-o să ne găsească aici.

Mama lor se uită în jur, prudentă, dar calmă. Întotdeauna era aşa când ajungeau într-un loc nou, ca şi cum şi-ar fi lăsat spaimele în urmă, de cealaltă parte a porților-k.

***

— Chiar suntem în siguranță, nu-i aşa, Zen? îl întrebă sora lui ceva mai târziu, când mama lor dormea.

Exploraseră, rând pe rând, încăperile mari şi luminoase ale noii lor case, Myka trecându-şi năucită mâinile aspre peste suprafața fără cusur a mobilierului din lemn-viu. Când ieşiră pe terasă, unde îi aştepta piscina, ea îl privi pe Zen de parcă s-ar fi deşteptat dintr-un vis.

— De unde ai toți banii ăştia? Ce-ai făcut? O să vină cineva să te caute?

Zen ridică din umeri.

— Tu şi mama sunteți în siguranță, aşa cred. Dar eu nu pot să rămân aici.

— Deci o să te caute cineva? Omul ăla, Malik?

— Poate.

Myka îi povestise despre vizita pe care le-o făcuse căpitanul

în Cleave, dar el nu credea că Malik chiar le putea lua urma până pe Bucuria Verii. Şi-l aminti pe căpitan spunând: „Raven îşi ascunde bine urmele”. Dar îşi mai aminti şi câți îl văzuseră în trenul Noonilor; probabil că apărea în multe fotografii. Şi cum rămânea cu raportul din Karavina, care o alertase pe lady Sufra? Oricât de neimportant era, oricât de adânc îngropat ar fi fost sub ştirile despre Podul Fusului, într-o zi cineva tot avea să îl vadă. Mai devreme sau mai târziu, cineva avea să înceapă să îl caute pe băiatul care se dăduse drept Tallis. Mai devreme sau mai târziu, dacă rămânea aici, aveau să-i dea de urmă.

Dar nu numai teama de a fi găsit îl împiedica să rămână. Mai era şi Nova.

Căştile furate de la Raven erau grav deteriorate. Memoria lor distrusă mai conținea câteva fotografii ale lui Tallis Noon şi o filmare tremurată de trei secunde cu Kobi Chen-Tulsi, făcută în ultimele clipe de dinainte de atacul animalului, dar nu se păstrase nicio imagine de-a Novei şi nicio înregistrare a discuțiilor dintre ea şi Zen. Însă nu conta. Încă îi mai auzea vocea în minte şi îşi amintea sentimentul acela de intimitate din momentele când vorbea cu ea. Se tot gândea la motorikul stricat care zburase pe lângă el în timp ce trenul deraia, rupt în două, dar continuând să vorbească cu calm. Dacă Nova era conştientă încă, rotindu-se în jurul Sundarbanului alături de ce mai rămăsese din Podul Fusului, aşteptând să pătrundă în atmosferă şi să ardă?

Trebuia să o ajute. Trebuia să încerce. Nu era sigur cum anume, dar începea să îşi încropească un plan.

— Crezi că un moto poate să supraviețuiască dacă îl străpungi cu un harpon? o întrebă pe sora lui.

Myka îl iscodi cu privirea.

— Ce treabă are asta cu…? Şi de unde să ştiu eu?

— Doar ai omorât motorikşi, nu? În revoltele din Cleave.

— Nu. Nu cu mâna mea. Am văzut cum au fost ucişi unii. Nu ştiu dacă… ezită ea. Ar trebui s-o întrebi pe Flex.

— De ce?

— Of, Zen, nu te-ai prins? Flex e un moto!

— Flex? Pe bune?

Myka râse, amuzată de surprinderea lui.

— Credeam că pe Cleave n-au mai rămas motorikşi… bâigui el. Dar, desigur, motivul pentru care pe Cleave nu mai existau motorikşi era că rebelii mânioşi îi făcuseră praf. Deodată mai multe lucruri îşi găseau explicația, cum ar fi de ce se înfofolea Flex, de ce locuia singură în zona furnalelor şi poate şi în ce fel îi salvase Myka viața.

— Credeam că nu-ți plac moto, zise el.

— Multe nu ştii tu despre mine, răspunse Myka.

Zen intră şi urcă scările către noul dormitor al mamei sale. O găsi dormind ca un copil, pe o parte, cu pumnii încleştați în dreptul obrazului. În încăpere era linişte şi soarele pătrundea cu blândețe prin jaluzelele trase. Zen îşi zise că avea să-i fie bine aici. Totul se schimbase. Myka îşi putea permite doctori pentru ea, motorikşi care s-o ajute să o îngrijească, medicamente care să-i țină spaimele la distanță. Îi părea rău că nu putea rămâne să o vadă însănătoşindu-se. Nici despre mama lui nu ştia multe.

Poate că, într-o zi, ea avea să fie în stare să îi explice de ce îl răpise de la Nooni. Dar Zen nu avea să fie de față ca s-o audă.

26

Yanvar Malik tocmai contempla o față înghețată când auzi ştirile. Se afla în crio-închisoarea de pe Karavina şi paznicul tocmai trăsese de pe raft unitatea frigorifică a fetei, permițându-i să o examineze. Nu ştia ce ar fi putut afla privind-o, dar o privi oricum, deschizând trapa pentru inspecții şi uitându-se înăuntru.

O chema Chandni Hansa. În fotografiile poliției era drăguță, dar acum o răseseră în cap, avea fața cenuşie, buzele vineții şi părea moartă, deşi Malik ştia că avea să se dezghețe bine-mersi peste zece ani, când urma să i se încheie sentința. Furase bani şi nişte căşti de ultimul răcnet de la un băiat pe care îl cunoscuse pe kalea ferată şi probabil singurul motiv pentru care fusese prinsă, condamnată şi criogenată atât de iute era că băiatul aparținea clanului Noon, fiind înrudit de departe cu împăratul Mahalaxmi. Povestea abia dacă figurase pe fluxurile de ştiri, dar atrăsese atenția robotului-monitor ieftin pe care

Malik îl setase să navigheze prin Marea de Date în căutare de ştiri despre Nooni. Şi-aşa se face că se afla pe Karavina.

— Unde e băiatul pe care l-a jefuit? întrebă el.

— S-a dus acasă, pe Nodul de Aur, zise paznicul.

Paznicul era o localnică şi Malik s-ar fi aşteptat să fie înaltă şi zveltă ca nălucile de ceaţă ce dansau deasupra lacurilor de vapori din Karavina. În schimb, era scundă, pătrăţoasă şi morocănoasă.

— Ţi-a spus ceva înainte s-o îngheţi?

— A, înghețatele astea pe băţ vin cu tot felul de scorneli ca să ne convingă că nu e vina lor. Asta a zis că un bărbat a pus-o să facă ce-a făcut. A dat de ea pe Przedwiosnie şi i-a cerut să ia trenul cutare, să-i intre pe sub piele puştiului ăstuia, Tallis Noon, şi să-l aducă aici pentru câteva săptămâni. A plătit-o, zice ea. Dar dacă-i aşa n-ar fi trebuit să se lăcomească şi să fure lucrurile băiatului, nu?

— L-a descris pe bărbatul care a angajat-o?

— A zis că era înalt. Alb.

Malik privea în continuare prin vizetă mica lume rece în care tânăra hoaţă zăcea înghețată ca o prinţesă din basme. Avea şi ea o poveste a ei, desigur, la fel ca Zen Starling. Raven o găsise şi îi făcuse o ofertă, iar ea îndeplinise ce-i ceruse el. Îl ademenise pe Tallis pe Karavina, lăsându-i mână liberă lui Zen Starling să se dea drept el altundeva şi să… să ce?

Paznicul icni. În timp ce Malik fusese pierdut în gândurile lui, Femeia îşi verificase căştile şi fluxul de ştiri se actualizase. Nu mai era morocănoasă. Se uită la căpitan ca un copil speriat. Malik bănuia că aşa trebuie să fi arătat ea la vârsta de zece ani.

— Cred că s-a întâmplat ceva groaznic! Pe toţi Gardienii! Trenul împăratului… trenul Noonilor… Podul Fusului…

— Raven! exclamă Malik.

O lăsă în compania lui Chandni Hansa şi străbătu în goană străzile pustii până în staţie, ca să găsească un tren spre Sundarban.

27

Împăratul murise. Familia Noonilor şi funcţionarii imperiali

ținuseră ascunsă vestea cât de mult putuseră, dar în cele din urmă, ca orice secret, se aflase. Mahalaxmi al XXIII-lea se aflase în vagonul său particular din partea din față a trenului şi murise când acesta deraiase de pe şine, intrând din plin într-o uzină. Pretutindeni în Rețea, pe fluxurile de ştiri şi pe site-urile de bârfe, pe străzi şi în stații, se vorbea numai despre asta.

Până şi Gardienii, care în ultima vreme nu dădeau prea mare atenție treburilor oamenilor, fuseseră şocați de vestea care se răspândea prin Marea de Date. Mordaunt 60, Gemenii, Sfax Systema, Anais Şase îşi întoarseră unul câte unul privirile către Sundarban şi către Podul Fusului. Oamenii care programaseră inițial aceste mari inteligențe, pe Bătrânul Pământ, cu mii de ani în urmă, le însărcinaseră să călăuzească şi să apere omenirea. Era o misiune pe care Gardienii o tratau cu maximă seriozitate. Întotdeauna făcuseră tot ce le stătuse în putință ca să mențină societatea umană stabilă. Când cei dintâi oameni îşi croiseră drum prin Marea Rețea, inteligențele artificiale fuseseră şocate văzând cât de iute începuseră familiile corporatiste să se încaiere între ele şi ce războaie brutale izbucniseră pentru controlul noilor linii secundare şi al punctelor de tranzit importante. Un împărat călăuzit cu grijă şi supervizat din umbră fusese soluția lor pentru menținerea păcii.

Dar împăratul murise şi la fel şi fratele său, Gaeta, soția sa, Milla, sora lui, Sufra, şi fiul său, Prem. Fiica lui, Priya, care scăpase de pe Podul Fusului cu naveta care transporta personalul spațial de serviciu din cealaltă tură, ieşise în media din Sundarban ca să anunțe că de acum ea era împărătească. Dar, aflat pe Stația Centrală, unchiul ei, Tibor, declara că el era moştenitorul firesc al lui Mahalaxmi al XXIII-lea, iar celelalte familii corporatiste mormăiau că poate sosise timpul ca altcineva să conducă Rețeaua. Se zvonea că familia Prell, străveche rivală a Noonilor, pregătea trenuri blindate şi îşi pusese marina corporatistă în alertă.

Departe, pe linii secundare obscure, în lumi semi-terraformate prăfuite sau pe jumătate înghețate, unde împărații oricum erau nepopulari, indiferent cum îi chema, rebelii Unității Umane urmăreau ştirile şi îşi calculau şansele.

Când Threnody plecă în cele din urmă de pe Podul Fusului, în stare de şoc, înlăcrimată şi sfârşită, se duse direct la reşedința din munți a familiei. Ar fi preferat să se întoarcă pe Malapet, la mama ei şi la plictiseala reconfortantă a căminului, dar călătoria ar fi durat săptămâni întregi, dat fiind că Linia Râului Argintiu fusese închisă şi, oricum, Priya îi spusese că era prea periculos să călătorească. Aceasta era convinsă că unchiul Tibor era responsabil de dezastrul de pe Podul Fusului. Acum ea se afla în cabana de vânătoare luxoasă, în formă de semilună, care servea drept anexă a reşedinței, înconjurată de avocați, paparazzi şi drone, de membri ai marinei corporatiste şi de oficialități ale Forței Feroviare, tunând şi fulgerând împotriva presupusei trădări a lui Tibor.

— Ce cauți aici? zise Priya când dădu cu ochii de Threnody. Ar trebui să fii cu logodnicul tău până se reface de pe urma rănilor…

— Dar cu rănile mele cum rămâne? i-o întoarse Threnody, care îşi scrântise o încheietură în timpul accidentului. Şi dacă tu crezi că mă mai mărit cu idiotul ăla de Kobi…

— Sigur c-o să te măriți cu idiotul ăla de Kobi! o repezi sora ei.

Threnody era şocată. Până atunci, Priya fusese întotdeauna tăcută şi cam prostuță. Titlul de împărătească se pare că i se cam urcase la cap.

— Thren, ştiu că nu l-ai considerat niciodată cine ştie ce partidă, dar acum lucrurile s-au schimbat. Am nevoie de căsătoria asta! Îmi trebuie sprijinul clanului Chen-Tulsi. Aşa că du-te la el şi să nu faci nimic care să le dea alor lui vreun motiv să rupă logodna…

Threnody nu încercă să o contrazică. Se temea că, dacă ar fi făcut-o, Priya ar fi început să creadă că şi ea voia să fie capul familiei şi ar fi pus să fie otrăvită sau înecată, ca prințesele lipsite de noroc din treideurile istorice.

Aşa că se duse şi îl găsi pe Kobi în casa familiei lui, refăcându-se de pe urma rănilor. Chen-Tulsii cheltuiseră o groază de bani încercând să îşi facă locuința grandioasă, dar banii fuseseră irosiți, fiindcă reşedința lor se afla în partea nepotrivită a oraşului, prea departe de kalea ferată şi prea

aproape de spațioporturi. Tunetul navetelor ce decolau ca să-i aducă pe supraviețuitorii de pe Podul Fusului bubuia pe deasupra grădinilor ornamentale, iar noaptea strălucirea noxelor emanate de rachete juca pe apele lagunei artificiale în care înotau peşti preistorici, adevărate capodopere ale ingineriei genetice. Threnody găsea locul deprimant. Dar Kobi fu încântat să o vadă, ceea ce o măguli pe fată, deşi se decise să îşi ia un aer rezervat. Părea mai potolit ca înainte, mai slăbit şi mai simpatic. Threnody îşi spuse că era firesc să se schimbe astfel după ce fusese la un pas de a fi schilodit de către un exemplar din megafauna de patrimoniu.

Se plimbă prin grădini cu el, ascultându-l numai pe jumătate în timp ce îşi folosea căştile ca să scaneze datapluta în căutare de veşti despre vărul Tallis. Era în doliu după moartea tatălui ei şi a atâtor rude, dar nu putea să simtă decât o tristeţe vagă în privința lor: pe cei mai mulți nu îi cunoscuse decât când urcase în trenul Noonilor. Erau nişte străini pentru ea. De Tallis însă, dintr-un motiv sau altul, reuşise să se apropie: trebuia să afle ce se alesese de el. Aşa că, odată la câteva ore, verifica dacă numele lui fusese adăugat pe lista morților sau pe cea a supraviețuitorilor care coborâseră de pe orbită.

Dar nu se întâmplă nici una, nici alta. Tallis Noon părea să fi dispărut.

28

Planurile lui Zen se împotmoliră de îndată ce ajunse la stația de kale ferată. Bucuria Verii se afla pe teritoriul Prellilor, iar Prellii îşi întăreau măsurile de siguranță - pregătindu-se pentru un război cu Noonii, dacă era să te iei după fluxurile de ştiri. La intrarea pe peroane erau amplasate noi bariere şi camere care să-ți scaneze retinele şi să trimită imaginile către programele de recunoaştere facială. Din câte ştia Zen, nu îl căuta nimeni deocamdată, dar nu voia să îşi asume niciun risc. Părăsi stația şi, luând-o pe nişte străduțe ocolite, ajunse din nou lângă şine, într-un loc unde o pasarelă se arcuia peste liniile de kale ferată. Aşteptă aici până când auzi trenul plecând din stație, cu sunetul motoarelor schimbându-se în timp ce acesta traversa

depoul şi accelera, pătrunzând pe porțiunea îngustă de terasament ce avea să îl poarte sub pod.

La ora aceea nu erau prea mulți oameni în preajmă. Singura persoană de pe pasarelă cu excepția lui era o bătrână care îşi plimba triceratopsul miniatural. Trecând pe lângă Zen, îi aruncă o privire, observă expresia sălbatică din ochii lui şi se întoarse să se uite din nou la el. O auzi strigându-i ceva când se cocoță pe parapetul pasarelei. Şinele de kale ferată scânteiau dedesubt, în pietrişul împestrițat cu frunze de toamnă.

Trenul se ivi, cu reflexia strălucitoare a cerului dimineții dansând pe acoperişurile vagoanelor. Trenul de 05.15 către Cleave. Pe locomotivă, aşa cum sperase, erau făpturile pictate de Flex.

Sări de pe pod.

Doamna cu triceratopsul scoase un țipăt. Zen ateriza pe acoperişul ultimului vagon cu un bufnet care îi tăie răsuflarea. Pasarela dispăru. Zidurile clădirilor treceau în goană pe lângă el. Bâjbâi după ceva de care să se prindă în timp ce trenul intră pe lunga linie dreaptă de la marginea oraşului şi începu să accelereze.

Bineînțeles, locomotiva îşi dăduse seama că el era acolo. În timp ce încă mai încerca să dibuiască puncte de sprijin, un păianjen de mentenanță se ivi prin trapa lui de la capătul vagonului şi porni spre el, legănându-se pe acoperiş. Păianjenul nu trebuia să-şi bată capul să găsească puncte de sprijin: prin nu se ştie ce magneți sau magie, picioarele îi aderau la ceramica trenului. Apropiindu-se de Zen, ridică o pereche de picioruşe şi clănțăni din cleşti, pregătindu-se să se arunce asupra lui.

— Sunt un prieten de-al lui Flex! îi strigă Zen, ridicând o mână. Ce frumos eşti pictat, trenule! Flex te-a împodobit! E prietenă cu mine!

Păianjenul era subordonat direct creierului trenului: locomotiva privea prin lentilele lui. Maşinăria şovăi în timp ce trenul străbătea zăngănind un lung pod alb ce se arcuia peste un braț al mării. Dincolo de apă se zărea o pantă verticală unde şinele se pierdeau într-un tunel. Vântul smucea hainele lui Zen şi îi biciuia obrajii. Clipi ca să-şi alunge lacrimile din ochi şi

încercă să calculeze distanța care îl despărțea de gura tunelului. Mai era cam un kilometru până acolo, dar se apropiau în viteză. Şi, odată intrați în tunel, estima că mai aveau de străbătut alți zece kilometri până la poartă. Dacă nu reuşea să pătrundă în tren până în clipa în care garnitura avea să treacă prin poartă, n-avea să mai rămână din el decât un fuior de fum…

Păianjenul se urni din nou. Îl înhață pe Zen şi îl aduse sub trupul lui, înconjurându-l cu picioarele ca o cuşcă mobilă. Făcu apoi cale întoarsă pe acoperişul trenului, sărind de la un vagon la altul în drum spre locomotivă.

Tunelul îi înghiți pe amândoi cu bufnetul brusc al sunetului reflectat. Bezna îl împresură pe Zen, dar undeva în față se aprinse imediat o lumină, o strălucire fără culoare care unduia ca flacăra unei lumânări, fără însă să emită raze. Era cortina de energie din interiorul porții-k şi, pentru o clipă, Zen crezu că o şi aude: un cântec straniu, pe o notă înaltă, care se armoniza cu cântecul trenului ce accelera. Şi-l aminti pe Raven spunând: „De ce nu le plăcea Gardienilor ca oamenii să pună întrebări despre natura Rețelei? De ce nu explicau tehnologia din spatele porților-k?”.

Păianjenul făcu un ultim salt. În partea din spate a locomotivei se deschise o trapă şi maşinăria îl târî pe Zen prin ea. Trapa se închise şi, o clipă mai târziu, băiatul simți o smucitură stranie; trenul tocmai pătrunsese în spațiul-k.

— Ahh! exclamă locomotiva.

Porțile-k erau viața ei: se dădea în vânt după goana aceea şi după eliberarea ce urma. Pentru o fracțiune de secundă, uită de băiatul dinăuntrul ei.

Zen rămase întins pe ceramica netedă şi încercă să îşi dea seama care dintre luminițele din bezna înconjurătoare erau doar imagini rămase pe retină şi care făceau parte din sistemele locomotivei. Nu ştiuse niciodată că într-o locomotivă era suficient spațiu cât să încapă o persoană: crezuse că era toată numai motoare şi computere. Poate că acest loc îngust rămăsese din vremea în care fusese fabricat trenul, un timp când încă mai avea nevoie de oameni. Undeva deasupra lui torcea un ventilator imens. Altundeva, motorul uriaş pulsa ca o

inimă.

— Orice prieten de-al lui Flex e şi prietenul meu, kălătorule, zise vocea trenului după alți câțiva kilometri.

— Mulțumesc, trenule, răspunse Zen. Cobor în Cleave. O să-i transmit urările tale de bine.

— Numele meu este Gentlemen Take Polaroids [27], zise trenul.

[27] Titlul unui album al trupei britanice Japan, scos în 1980.

— Mă bucur să te cunosc, zise Zen.

— Opresc de două ori până ajungem în Cleave. Dacă vrei, poți să te duci să te aşezi într-un vagon.

Zen se gândi.

— Mai degrabă aş sta aici, dacă nu te deranjează. Când ajungem în Cleave, crezi că mă poți lăsa să cobor înainte să intri în stație?

Rămase întins pe întuneric şi se gândi la şinele sclipitoare ce goneau sub el. Mişcarea trenului îi deşteptă amintirea accidentului de pe Podul Fusului. Auzi din nou claxoane şi țipete şi se simți smucit de forțe teribile. Încercă din nou să îşi spună că nu fusese vina lui. El fusese angajat să şterpelească o cutie şi o şterpelise. Restul era consecința faptelor lui Raven. Zen era o victimă a lui, la fel ca toți ceilalți.

Uneori aproape că reuşea să se convingă de asta.

29

În depozitul de dinainte de intrarea în stația Cleave, trenul se opri să se alimenteze cu combustibil, iar Zen se strecură afară, trecu printr-o poartă pe care i-o deschise unul dintre păianjenii de mentenanță în gardul depoului şi se pierdu în oraş. Myka îi spusese încotro să se îndrepte. Pe scări strâmbe şi slinoase ce coborau printre cascade, de-a lungul unor pasarele zăngănitoare, prin labirintul coşurilor de uzină care escaladau pereții canionului ca nişte tuburi gigantice de orgă. În cele din urmă, deschise uşa unui container şi pătrunse într-un spațiu

boltit şi plin de ecouri, aflat sub kalea ferată.

Era un loc al viselor. Pereții, acoperişul, chiar şi o parte din podea erau acoperite cu viziuni ale unor alte lumi. Păsări cu fețe umane, peşti cu picioare, curcubeie încoronate şi oraşe tatuate, maşinării zburătoare improbabile, chipuri înțelepte şi nătânge. Toate numai din vopsea, pulverizată sau pictată pe vechile plăci de ceramică. Cum de reuşeau culorile să le facă să pară atât de vii?

— Zen?

Flex stătea pe un pat de scânduri în celălalt capăt al depozitului, cu chipul luminat de strălucirea unui mic monitor.

— Am auzit că ați plecat. Nu mă aşteptam să te mai văd. Chiar şi acum, când ştia că Flex era un motorik, lui Zen îi venea greu să creadă că nu era fată. Sau băiat. Ultima dată când o văzuse, fusese cum nu se poate mai sigur că era fată. Acum însă, avea maxilarul mai pătrățos, vorbea cu o voce mai groasă şi se mişca altfel. Tot nu putea fi sigur, dar dacă ar fi fost pus să ghicească, ar fi spus că era băiat.

— Ce face Myka? întrebă Flex.

— E bine. Îți trimite dragostea ei.

Zen privi în jur. Când Myka îi spusese că Flex trăia pe stradă, Zen îşi imaginase un loc dezordonat, la fel de dezordonat cum ar fi fost culcuşul lui dacă ar fi fost un vagabond. Dar sub arcadă era curat. Cum era şi de aşteptat de la un motorik, nu se vedeau nicăieri resturi de mâncare sau ustensile de gătit. Singura concesie făcută confortului era priciul. Flex avea doar nişte cutii de vopsea şi alte câteva lucruri înşirate pe o poliță, alături de nişte fotografii pe care orice pasionat de trenuri le-ar fi considerat un prilej de mândrie, pentru că înfățişau bătrânele locomotive Galactic Unlimited şi Hightown Crow. Lămpi cu biolumini proiectau umbra lui Flex pe picturile de pe perete.

— Sunt fantastice, zise Zen.

Flex se lumină la față.

— Sunt doar ca antrenament. Încerc tot felul de chestii aici şi apoi le pictez pe trenuri.

— Apropo, trenul cu care am venit îți transmite salutări. Îl cheamă Gentlemen Take Polaroids.

— Drăguțul de el, zise Flex zâmbind.

— Îmi pare rău că era să fii prins în noaptea aia, în depou…

— Mie îmi pare rău că te-am lăsat acolo, spuse Flex. Am crezut că erai în urma mea…

Zen ridică din umeri ca să-i arate că nu conta, dar se bucura că Flex se simțea vinovat. Aşa îi era mai uşor să-i ceară un nou serviciu.

— Am nevoie din nou de ajutorul tău, zise el. Nu pentru mine, pentru o prietenă. E ca tine.

— Un *tagger?* întrebă Flex.

— Un motorik.

Flex se schimbă la față. Se pricepea să treacă drept om mai bine decât Nova şi, în consecință, expresiile lui erau mai uşor de citit. Acum se temea.

— Ți-a povestit Myka despre mine? întrebă el.

— Aaa, nu, râse Zen. Mi-am dat seama singur, de mult timp. Voia să îi dea de înțeles că şi el, la fel ca Myka, îi păstrase secretă adevărata identitate, că putea să aibă încredere în el şi că îi era dator.

— Myka m-a salvat în timpul revoltelor, începu Flex. M-a ajutat să mă ascund până când am putut să trec drept om…

— Într-o zi trebuie să-mi spui toată povestea, îl întrerupse Zen. Dar acum mă grăbesc. Prietena asta a mea a fost grav avariată. Ai auzit ce s-a petrecut pe Podul Fusului? Era şi ea acolo. O dronă a străpuns-o cu harponul şi a târât-o în spațiu. Dar nu e exclus să fi supraviețuit, nu?

Flex încuviință uşurel din cap, evitând cu grijă să pună celelalte întrebări care decurgeau de aici, cum ar fi ce o apucase pe prietena lui Zen să enerveze dronele de pe Podul Fusului.

— Unitățile noastre centrale sunt în craniu, la fel ca ale voastre. În tors există subsisteme, dar ar trebui să poată să se repare singură şi spațiul n-ar avea de ce să fie o problemă: o mulțime de motorikşi lucrează în medii lipsite de atmosferă, în minele de pe comete şi în alte locuri. Dar nu văd cum anume crezi tu că am putea s-o ajutăm.

— Trebuie să ajung pe Sundarban, zise Zen, şi nu pot să mă sui într-un tren-k aşa, pur şi simplu. S-au luat măsuri suplimentare de securitate în toate stațiile şi pe Sundarban o să

fie cel mai rău.

— Şi atunci ce-o să faci?

— Mă întrebam dacă ai putea să mă duci în fosta stație Cleave-B.

Flex părea să ezite.

— Pe Linia Steaua Câinelui? Am auzit că e acolo jos… Trenurilor nu le place să vorbească despre asta.

— Am văzut-o. Da, e îngropată adânc. Şine, trenuri, tot ce vrei. Dar nu ştiu cum să ajung la ea.

— Nici eu. Cred că toată şandramaua a fost sigilată zdravăn, începu să fredoneze pentru sine, cufundat în gânduri. Preț de o clipă, Zen crezu că îl va refuza şi se întrebă dacă avea să fie nevoit să recurgă la amenințări. N-ar fi fost greu: „Dacă nu mă ajuți, Flex", putea spune el, „o să dau fuga afară şi o să-i anunț pe mândrii muncitori din Cleave că aici, în zona hornurilor, se ascunde o păpuşă de sârmă". Doar că n-ar fi vrut să se ajungă la asta.

Din fericire, Flex părea intrigat de povestea despre stația ascunsă.

— Sunt trenuri acolo? Serios?

— Câteva. Le-am văzut cu ochii mei. Sunt moarte sau adormite.

— Singurii care ştiu drumul sunt călugării-roi.

— De unde ştiu ei?

— Ştiu pentru că fojgăiesc tot timpul pe sub pământ, intrând şi ieşind din galerii adânci. Unele dintre culoarele de sub kalea ferată sunt acoperite cu un strat atât de gros de gândaci morți, de-ți ajung până la glezne; zici că mergi printr-un bol de cereale.

— Aşa era şi în vechea stație, zise Zen, tăind în gând cerealele de pe lista de lucruri pe care avea să îşi mai dorească vreodată să le mănânce. Gândaci morți pretutindeni. Deci crezi că ştiu ei un drum într-acolo?

— O să trebuiască să-i întrebi.

— Unchiu' Gândaci s-a adunat laolaltă?

— Prăvălia lui e încă închisă. Dacă s-a adunat, probabil că se ascunde printre ceilalți călugări, dedesubt, în Oraşul Gândacilor.

— Nu vreau să merg în Oraşul Gândacilor!

— Trebuie, dacă vrei să găseşti calea către Cleave-B, insistă Flex.

Căzu pe gânduri un moment, reamintindu-şi poate cât de prost merseseră lucrurile ultima oară când îl ajutase pe Zen Starling. Dar bunătatea sau curiozitatea se dovediră mai puternice.

— Eu am mai fost acolo jos, spuse Flex. Pot să îți arăt drumul.

30

Oraşul Gândacilor era un district de fabrici dezafectate îngropat adânc în măruntaiele lui Cleave. Pretutindeni răsuna vuietul râului, care se revărsa cu regularitate din matcă, făcând zona de nelocuit. Nu călca nimeni pe acolo - nimeni în afară de călugării-roi, care veneau în Cleave din toate colțurile Rețelei şi coborau într-o fojgăială perpetuă pe scările ude, adunându-se în marile bioclădiri abandonate. Aici îşi făceau locuințe din resturile aduse de ape la mal sau aruncate de sus de locuitorii umani din Cleave. Aici se dedau în tăcere la lucrurile dezgustătoare pe care le vor fi făcut călugării-roi când nu avea cine să îi vadă.

Înainte să înceapă lunga coborâre pe scara ce ducea către tenebrosul Oraş al Gândacilor, Zen îşi legă cu sfoară crăcii pantalonilor, îşi înnodă sfori şi în jurul încheieturilor.

— Unde-s călugări, acolo-s şi gândaci, explică el. O să dăm peste zilioane care n-au format încă o colonie şi care umblă de colo colo ca nătângii. Nu vreau să mă pomenesc că-mi intră pe sub haine.

— N-ar face una ca asta. Cel puțin nu cred, zise Flex, dar îşi înfăşură şi el încheieturile şi gleznele cu sfori, ca măsură de precauție.

Coborâră pe scara lungă până ce lăsară în urmă podurile şi traficul aerian aglomerat al defileului. Râul Cleave gonea la numai treizeci de metri sub ei. Fostele fabrici se înghesuiau de-a lungul unui prag stâncos spălat de spuma râului, ca nişte dovleci de Halloween uitați în ploaie. Prin câteva ferestre se

întrezăreau lumini chioare. Mâini stângace pictaseră pe un perete mesajul următor:

ORALUL GÂNDACILOR, pop. 100 000 000 000

Înaintară cu grijă pe pavajul lunecos şi intrară în cea dintâi fabrică. Aici vuietul râului se auzea mai încet. Îl înlocuia un alt sunet: zgomotul alb al insectelor, foşnetul a milioane de picioruşe şi scrâşnetul carapacelor. Umbrele colcăiau de gândaci: masculii goneau pe podeaua neregulată, iar femelele, mai mari şi înaripate, zburau greoi. O formă care se voia umană se ridică dintr-un fotoliu jerpelit şi porni spre ei clătinându-se, ca un apicultor învăluit de roiul său. Voci de cicade zbârnâiră:

— Bine ați venit.

— Am venit să-l vedem pe Unchiu' Gândaci, anunță Flex. Prietenul meu, Zen Starling, vrea să ştie dacă e bine.

Călugărul-roi şopti ceva şi se foi. Sub glugă, fața îi era cea a unui motorik stricat, dar din orbitele goale i se ițeau antene, iar gura îi stătea căscată, strâmbă.

— Cineva l-a împrăştiat pe Unchiu' Gândaci, zise el. Bang. Mult timp trebuie lui să adune.

— Nu-i vina lui Zen, spuse Flex. Am venit să vedem ce mai face.

— Dragul de Unchiu' Gândaci! izbucni Zen, deşi îşi păstra cu mare greutate zâmbetul pe chip.

Aici nu mai era ca în prăvălia Unchiului Gândaci, şi prăvălia Unchiului Gândaci fusese şi ea destul de rea. Locul ăsta, în schimb, era de-a dreptul dezgustător.

Din umbre se iviseră alți călugări-roi. Valuri de insecte se scurseră de sub tivul sutanelor lor sau decolară din bezna glugilor. Călugării schimbau părți între ei, împărtăşindu-şi astfel gândurile.

Călugărul care le vorbise cel dintâi ridică un braț şi gesticula stângaci, ca marioneta care era. O chemare, presupuse Zen. Ca şi cum ar fi zis „Urmați-mă, vizitatori umani”. Aveau să pătrundă şi mai adânc în Oraşul Gândacilor. Călugărul se îndepărtă târşâindu-şi picioarele, iar Zen şi Flex porniră după el.

Trecură pe lângă un zigurat de prăjitoare de pâine stricate şi ocoliră un zid de pantofi stângi pierduți. Ajunseră într-o încăpere micuță care trebuie să fi fost cândva biroul unui supraveghetor, pe vremea când fabrica încă mai era fabrică. Înăuntru se afla un lucru care aducea la prima vedere cu un sac mare de fasole, apoi cu un muşuroi de furnici, apoi cu o caracatiță eşuată. O movilă care le ajungea până la talie, aflată într-o viermuiala perpetuă. Era formată din gândaci şi dinspre ea porneau şerpuind şiruri de insecte ca nişte tentacule, care se opinteau cu o alcătuire din crenguțe şi sfoară ce zăcea pe podea. Mici mandibule țeseau şi legau, nivelau şi cărau. Alți gândaci târâră un obiect plat şi albicios dintr-un colț până în vârful grămezii. Era fața de hârtie a Unchiului Gândaci.

— Zen Starling, glăsui movila.

— Am venit să văd cum îți merge, zise Zen, făcându-i cu mâna.

Păcat că nu adusese ciocolată sau struguri sau altceva. Ce mâncau oare călugării-roi? Nu, era mai bine să nu se gândească la asta…

— M-a împuşcat o dronă, Zen Starling, zise movila. Cu un pistol. Bang! De-atunci şi până acum n-am făcut decât să îmi adun din nou mințile. Trebuie să-mi fac şi un nou *schelete.*

— Ştiu. Îmi pare rău. Dar am venit să-ți cer ajutorul.

— Pentru ce?

— E legat de fosta stație. Flex spune că ştii cum să ajungi acolo.

— Nu se poate ajunge în fosta stație, zise Unchiul Gândaci.

— Dar am fost acolo.

— Nu se poate. Totul închis.

— Am văzut peroane şi trenuri vechi, în aşteptare.

Uneori, când greierii cântau în nopțile calde de pe Santheraki, un zgomot sau o mişcare bruscă îi făcea pe toți să amuțească deodată şi liniştea aceea părea mai asurzitoare decât hărmălaia lor de mai înainte. Ceva asemănător se petrecu şi acum. Călugării-roi încremeniră şi Zen auzi din nou râul şi melodia amplificată a unui panou de reclamă aflat mult deasupra lor.

— Trenuri moarte, şopti Unchiul Gândaci. Moarte cu toatele.

— De unde ştii? întrebă Flex.

Unchiul Gândaci păru să suspine, dar nu era decât sunetul făcut de toți gândacii care îl ajutau să îşi schimbe poziția. Masca de hârtie alunecă într-o parte, apoi se îndreptă.

— Vrem - călugării-roi mereu şi-au dorit - un tren. Care să treacă prin porțile strălucitoare. Care să meargă unde spunem noi, nu unde vor oamenii.

— Unde anume? întrebă Zen. Unde vreți să mergeți?

— Pe Liniile Insectelor, zise Unchiul Gândaci. Le vedem în visele noastre. Tare frumoase mai sunt! Tot călătorim, tot călătorim, încercând să ajungem la ele, dar nu putem. Un tren ne-ar putea duce acolo. Dar noi n-avem tren. Când am găsit locul ăsta, Cleave ăsta, trenurile moarte de sub pământ, ne-am gândit ce bine, o să trezim unul şi el o să ne transporte. Îl facem să ne ducă prin porțile strălucitoare până pe Liniile Insectelor. De aceea suntem atât de mulți aici. De aceea avem prăvălia: ne trebuie bani ca să cumpărăm lucruri care să facă trenul să funcționeze din nou. Dar trenul nu mers. Nu pentru noi. Nu pentru noi.

Chipul de hârtie se înclină de mâhnire. Gândacii îşi frecară picioruşele, scoțând un sunet trist, ca un milion de viori micuțe. Călugării-roi voiau să fie oameni, îşi zise Zen. Asta era tragedia lor. Vedeau oamenii călătorind cu trenurile, trecând prin porțile-k, ducându-se oriunde voiau. Credeau că dacă vor lua şi ei forme umane şi îşi vor găsi propriul tren, acesta îi va duce… unde? Ce erau Liniile Insectelor? Raiul gândacilor? Dar trenurile, din cine ştie ce motive, nu funcționau pentru gândaci, ci numai pentru oameni.

— Secretul cu trenurile, spuse Zen, este că trebuie să le dai ceva. Ca să te transporte.

— Le dăm trenurilor o mulțime de lucruri.

— Da, îmi închipui. Ce le dați? Carne râncedă? Pantofi vechi? Scaune rupte?

Unchiul Gândaci arboră cel mai jenat aer pe care îl poți arbora când ai o față din hârtie, ținută locului de o grămadă de gândaci.

— Ştii cine e el? întrebă Zen, arătându-i-l pe prietenul său. E Flex. Cel mai bun *tagger* din Rețea. Trenurilor le place să poarte

desenele ei... lui. Lasă-l să picteze una dintre locomotivele alea vechi şi pun pariu că trenul o să ardă de nerăbdare să treacă prin porțile strălucitoare ca să se laude cu noile graffiti. O să vorbim noi cu el în numele tău. Probabil că trenurile nici nu recunosc drept cuvinte sunetele pe care le scoateți voi. Lasă-mă să discut cu unul şi Flex o să-l picteze.

— Flex? zise Unchiul Gândaci. Flex pictorul? Flex cel îndrăgit de trenuri?

În afara biroului, şuvoaie de gândaci purtau numele de la un călugăr la altul: „Flex? Flex?".

— O să faci asta pentru noi? întrebă Unchiul Gândaci.

— O să încerc.

— Şi în schimb?

— În drumul vostru către Liniile Insectelor, lăsați-mă şi pe mine în Sundarban.

O vreme, cât deliberară călugării, nu se auziră decât scrâşnete şi fojgăieli şi zbârnâit de aripi. Într-un sfârşit, Unchiul Gândaci începu să se mişte. Movila se lăți tot mai mult, răsfirându-se pe podea şi făcându-i pe Zen şi pe Flex să sară îndărăt. Roiul de trupuri cafenii de insecte acoperi eşafodajul care zăcea pe jos. Începură să se înalțe în turnuri şi în piramide instabile, ca să salte nişte bețe în poziție verticală. Gambe, coapse, tors. Scheletul subțiratic de lemn se ridică, se clătină şi fu acoperit de insecte. Brațele se întinseră cu stângăcie, apucând fața de hârtie cu degete din cleşti şi potrivind-o pe un cap care se umfla ca un balon. Pe urmă, luară o sutană din pânză de sac, care atârna de un cârlig bătut în perete. Unchiul Gândaci îşi trase veşmântul pe el sau, mai bine zis, se vărsă în el. Îşi potrivi din nou fața, masca palidă trăgând acum cu ochiul la vizitatori din umbrele adânci ale glugii.

— Bine, şopti el. Veniți. Vă ducem pe căile vechi acolo unde trenurile dorm. Vă arătăm. Veniți cu noi.

31

Zen şi Flex părăsiră fabrica şi îşi continuară drumul prin umbrele Oraşului Gândacilor, înconjurați de călugări-roi care se zoreau pe scheletele lor improvizate, stângaci ca ucenicii

unor acrobați pe catalige. În calitate de călăuze, nu prea inspirau încredere. Zen se întrebă dacă drumul lor către Cleave-B avea să se dovedească impracticabil pentru oameni. Poate că era doar o crăpătură între două cărămizi, prin care s-ar fi putut strecura doar o colonie de gândaci, trăgându-şi după sine scheletul pliat, aşa cum introduci într-o sticlă o machetă de corabie.

Dar nu avea de ce să îşi facă griji. Ajunseră la o uşă, una veche şi uitată, pe o stradă veche şi uitată, unde apa scursă de pe străzile de deasupra umpluse casele abandonate cu mulțimi şoptitoare de ferigi. Uşa era închisă şi fusese încuiată, dar călugării-roi forțaseră lacătul cu mult timp în urmă. Şuierând şi gâfâind, împinseră în uşă cu toată greutatea lor colcăitoare până o deschiseră. Culoarul de dincolo de ea era întunecat, dar vechi lumini montate în plafon se deşteptară simțind mişcare şi îşi proiectară razele pe pereți, colorându-i în tonuri sepia.

Zen şovăia: nu prea îl trăgea inima să străbată un spațiu atât de îngust în compania stângacilor oameni-insecte. Flex îi puse o mână pe spate şi îl împinse cu blândețe, făcându-l să treacă pragul.

— E-n regulă, îl încuraja. Călugării n-au nici urmă de răutate în ei.

Lui îi dădea mâna să spună asta, se gândi Zen. Flex îi amintea de felul în care îi vorbea Myka în copilărie când îi spunea că păianjenii mari şi cafenii care îşi țeseau pânzele între treptele din pivniță nu voiau să-i facă niciun rău. (Şi poate că nu voiau, dar el tot nu şi-ar fi dorit să pătrundă într-un tunel plin ochi cu astfel de făpturi.)

Şi totuşi, nu voia să-l lase pe Flex să vadă că era înspăimântat. Atâta timp cât nu se uita în jos la gândacii care se revărsau neîncetat de sub robele călugărilor şi atâta timp cât nu lua în seamă trosnetele insectelor strivite sub fiecare pas de-al său, îşi putea imagina că siluetele cu glugi dinaintea lor erau doar oameni.

Ajunseră la un lift vechi, care bodogănea de unul singur, pe jumătate nebun, dar care fu fericit să îi transporte o sută de metri mai sus, până la nivelul peroanelor. Prăvăliile şi sălile de aşteptare pustii erau exact cum şi le amintea Zen, aşa că îl lăsă

pe Flex să se uite la ele cu gura căscată, ca un copil într-un muzeu, şi trecu însoțit de călugării-roi dincolo de bariere, în zona unde aşteptau trenurile.

Când Nova îl condusese către Thought Fox le zărise doar pe fugă şi apoi le multiplicase în amintire până când se convinsese singur că erau zece sau chiar mai multe şi mult mai mari decât în realitate. De fapt, erau doar trei, iar unul dintre ele era o locomotivă de manevre cu botul rotund, neinteligentă, legată de un şir de vagoane de marfă prăfuite. Dintre celelalte două, unul era o ruină: capota ceramică a carcasei îi era desfăcută, dezvelind rănile pe care i le făcuseră călugării-roi când îi demontaseră părți din sistem.

Zen sări de pe peron şi traversă şinele prin fața locomotivei dezasamblate către locul în care aştepta cel de-al treilea tren. Călugării-roi o luară înainte împleticindu-se şi se întinseră să mângâie roțile şi flancurile. Era o locomotivă imensă şi greoaie, cu un aspect demodat, a cărei carcasă bombată şi roşie căpăta reflexe neaşteptate în lumina slabă. Aducea puțin cu un gândac uriaş. Poate de aceea o aleseseră călugării-roi pe aceasta şi nu pe cealaltă, un model mai zvelt şi mai nou.

Se numea Damask Rose.

Zen făcu ocolul locomotivei, dând deoparte cu lovituri de picior grămăjoarele de daruri pe care călugării-roi le lăsaseră lângă roțile ei şi cocoțându-se pe cuplajul celui dintâi dintre cele cinci vagoane prăfuite. Până când se întoarse de unde plecase, Flex venise din sala principală şi admira la rândul lui trenul.

— Ce frumusețe! se minună Flex, examinând toată ceramica aceea curbată ce aştepta să fie împodobită. Unul dintre vechile modele 257 ale Uzinelor Foss, cred. Dintotdeauna am vrut să pictez aşa ceva.

Zen îşi porni căştile şi le lăsă să scaneze eterul, în căutarea minții trenului. Nu găsiră nimic. Începea să se întrebe dacă nu cumva chiar era mort, când dintr-odată o voce prinse a vorbi prin difuzoarele de pe flancurile locomotivei, speriindu-l pe băiat şi făcându-i pe gândacii-călugăr, care se agitaseră atâta până atunci, să încremenească îngroziți.

— Aştept, zise Damask Rose.

Avea un ton uşor afectat, profesoral.

— Aştept instrucțiuni de la compania feroviară Sirius. Până atunci, pasagerii vor rămâne pe peron.

— Ei bine, o să ai de aşteptat, îi răspunse Zen. Nu cred c-o să primeşti instrucțiuni. Linia asta e închisă de multă vreme. N-ai vorbit cu călugării-roi? Nu ți-au spus ce s-a întâmplat?

— Nu iau în seamă bâzâitul insectelor, zise bătrâna locomotivă.

— Păi poate ar trebui s-o faci.

— Sunt o locomotivă a companiei feroviare Sirius, spuse cu aplomb Damask Rose. Nu le răspund decât angajaților companiei.

— Uite că-mi răspunzi şi mie, îi atrase Zen atenția. Iar eu nu sunt de la compania Sirius. Nimeni nu mai este de-acolo. Vrem să ne duci pe Sundarban şi apoi în alte stații. Poți să faci asta, nu? Sigur vrei să goneşti din nou prin spațiu. Să faci salturi prin porțile-k. Sunt convins că ți-a lipsit asta.

O tăcere meditativă. Trenul căzuse pe gânduri.

— O să te pictez, trenule, zise Flex.

Trecu pe lângă Zen şi îşi lipi mâinile de botul locomotivei.

— O să-ți fac nişte picturi pe cinste, adăugă el, contemplând-o ca şi cum ar fi văzut deja desenele.

— Ce picturi?

— Nu-s încă sigur. Nimic țipător. Violet şi tonuri prietenoase de gri, cred. O mulțime de modele abstracte, cu imagini împletite în ele. Poate chiar şi aripi de-a lungul pistoanelor şi pe apărătorile roților.

— Aripi? întrebă trenul.

— Da, pentru că zbori, zise Flex. Zbori printre stele, zbori de la o lume la alta.

— Aşa făceam, oftă trenul. O, aşa făceam! Dar acum sunt doar o locomotivă oarecare, care trage nişte vagoane oarecare de pasageri. Trenurile ca mine nu se decorează. Nu pe Linia Steaua Câinelui.

— Linia e închisă, zise Zen. Acum poți să faci ce ai chef. Doar nu vrei să stai aici la infinit, nu? Du-ne în Sundarban.

— Şi după Sundarban, interveni Unchiul Gândaci, ne-ar face plăcere dacă, o, trenule, te rugăm, ai binevoi să ne duci, în

mărinimia ta, pe Liniile Insectelor.

— Grămada aia a ta de gândaci încearcă să spună ceva? întrebă Damask Rose.

Nu era clar dacă într-adevăr nu putea înțelege şoaptele călugărilor sau doar se prefăcea că nu le înțelege pentru că nu-i plăceau insectele. Când Flex îi repetă cererea Unchiului Gândaci, zise:

— Şi ce sunt, rogu-te, Liniile Insectelor?

Unchiul Gândaci şi tovarăşii săi şuşotiră între ei, şiruri de insecte călătorind de zor de la unul la altul. Singurul lucru pe care călugării-roi îl aveau, iar oamenii nu era credința lor secretă: să o explice în prezența lui Zen şi a lui Flex era ca şi cum ar fi dezvăluit o comoară străveche. Dar cum altfel să o facă pe Damask Rose să înțeleagă? Şuşotiră o vreme şi, într-un sfârşit, Unchiul Gândaci făcu un pas în față. I se adresă lui Flex, căci până şi călugării-roi păreau să îşi fi dat seama că, dintre cei doi tovarăşi de drum, Flex era cel mai de treabă.

— Te rog, şopti el, explică-i trenului că anumite adevăruri ne-au fost revelate în lumina porților strălucitoare. Strămoşii noştri au vorbit cu marile făpturi luminoase din lumina porților strălucitoare, în lumina porților strălucitoare, marile făpturi luminoase le-au povestit despre Liniile Insectelor, unde cuiburi ale luminoşilor stau în lumina porților strălucitoare. Vrem să păşim în lumina acelor cuiburi, dar nu putem trece prin porțile strălucitoare aşa cum o pot face luminoşii. De secole călătorim şi sperăm, dar acum am înțeles că numai un tren al nostru ne-ar putea duce acolo. De aceea te-am îngrijit, o, trenule! De aceea te-am reparat şi te-am trezit. Te rugăm, o, trenule, du-ne către Liniile Insectelor!

Se îndoi de mijloc, prăbuşindu-se pe şine într-o grămadă de pânză de sac şi o baltă de trupuri de gândaci, ca să se prosterneze dinaintea trenului. În jurul lui, ceilalți călugări procedară la fel.

— Liniile Insectelor! foşniră ei. Liniile Insectelor!

— Fâsss! zise trenul, scoțând un pufnet hidraulic prelung, dezaprobator.

— Marile făpturi luminoase? întrebă Zen. Adică îngerii stației?

— Luminoşii, şopti Unchiul Gândaci şi o mie de antene tremurară îndărătul măştii lui. Îngerii.

— Nu sunt ființe vii, spuse Flex. Sunt doar un soi de ceață care iese din porțile-k ori de câte ori trece un tren.

— Aduc mesaje, se încăpățâna Unchiul Gândaci. De pe Liniile Insectelor.

Amintindu-şi de formele care dansaseră cu Raven în abandonatul Desdemor, Zen nu zise nimic.

Flex îi relată trenului ce spuseseră călugării-roi. Acesta pufni din nou.

— N-am auzit niciodată de Liniile Insectelor.

— Poate că se află undeva între porțile-k, într-o altă dimensiune, zise Flex. Dacă Damask Rose ar putea opri între două porți…

— Nu poți să „opreşti între porți", zise trenul. Nu e nimic între ele ca să ai unde te opri. Cum intri pe una, ai şi ieşit pe cealaltă. Aşa funcționează ele sau cel puțin asta e cea mai simplă explicație pentru creierele voastre needucate şi tridimensionale.

Pentru Damask Rose fusese un şoc să descopere că zăcuse abandonată atâta vreme şi că fusese trezită din nou la viață numai pentru că un pumn de insecte excentrice voiau să plece într-o excursie. Se simțea confuză şi singură şi asta o făcea cam irascibilă.

— Parcă ziceai c-o să mă pictezi, spuse ea.

— OK, se arătă Flex de acord. Din nou tăcere.

— Trebuie să aştept instrucțiuni de la compania feroviară Sirius, spuse trenul.

— Ah! exclamă Zen frustrat. Toate trenurile sunt atât de idioate?

Călugării-roi zumzăiră şi zbârnâiră. Pentru ei, locomotivele erau sacre. Erau scandalizați să-l audă pe Zen făcând-o idioată pe una dintre ele.

— E bătrână şi singură şi nu înțelege ce se petrece, o scuză Flex, ridicând o mână ca să îi calmeze. Lăsați-o să se mai gândească.

Îşi lipi obrazul de flancul cald al trenului.

— Când am sosit în Cleave, cu mult timp în urmă, singur

cuc, obişnuiam să mă cuibăresc lângă trenurile din hangare ca să îmi țină de cald.

Trenul toarse ca o pisică. Îi plăcea Flex.

— Du-ne o stație, trenule, îi propuse Flex. Numai o stație. Şi acolo încearcă să iei legătura cu biroul local al companiei Sirius. Dacă poți şi dacă ei nu sunt de acord să ne transporți, o să ne întoarcem cu următorul tren.

Trenul se gândi o clipă. Apoi, cu un sunet asemănător unui suspin, deschise uşile primului vagon.

— Foarte bine, zise în timp ce ei se grăbeau să se urce. Dar numai până la prima stație, ne-am înțeles? Nu vă promit că ajungem pe Sundarban şi în niciun caz în locul ăla plin de gâze. Şi nu îi iau pe toți, toți... fâsss... oamenii ăştia gândaci. Numai doi. Cel mult trei. Altfel o să-mi ia săptămâni întregi să curăț banchetele de gândaci morți.

Călugării-roi dădură să protesteze, dar trenul vorbise prea ferm ca să îl contrazică. Şuşotiră febril între ei, apoi cei trei ambasadori ai lor înaintară. Unchiul Gândaci era unul dintre ei. Urcară în tren împreună cu Zen şi Flex, plimbându-şi roiurile mâinilor pe coloane şi pe spătarele mucegăite ale banchetelor.

— Când o să găsim Liniile Insectelor, o să ne întoarcem să vă luăm şi pe voi, le spuse Unchiul Gândaci celor rămaşi în urmă, pe peron.

— Fâsss, zise Damask Rose şi închise uşile, lăsându-i pe ceilalți călugări pe dinafară, să bodogănească până nu mai puteau.

Un zumzet se porni sub podeaua vagonului. Cu o zvâcnire, trenul se puse în mişcare. Cuplajele zăngăniră şi amortizoarele clănțăniră, iar fiecare vagon se ciocni de cel din fața sa. Din duliile becurilor şi din plasele de bagaje căzu o ploaie de praf fin, aşezându-se pe părul lui Zen, pe pălăria lui Flex şi pe glugile ridicate ale celor trei călugări-roi. Locomotiva se urnise. Zumzăia ca pentru sine, accelerând, fericită să călătorească din nou. Peste câteva minute ajunseră la poarta-k şi, în clipa următoare, cețurile Tashgarului se lipiră de ferestrele vagonului ca nişte cârpe murdare.

— Ce loc e ăsta? întrebă Flex, privind cu gura căscată

peisajul dezolant.

Când ajunseră în stație, Damask Rose încetini, dar nu opri. Curentul trecerii sale ridică praful care se aşternuse pe peroane. Trenul deschise trape şi întinse antene în formă de floare, ațintindu-le în cele patru zări. Călători prin Marea de Date cu mintea lui *wireless.* Nu găsi decât zgomot static şi şoaptele unor transmisii care părăsiseră nişte stele îndepărtate cu secole în urmă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Damask Rose.

— Linia a fost închisă, explică Zen. Stația e dezafectată. Oraşul a fost abandonat. Nu te opri. Du-ne în Sundarban. Acolo sunt trenuri şi oameni şi alte şine şi ştiri.

Damask Rose scoase un suspin de adâncă mâhnire şi acceleră din nou. Pasagerii săi se făcură comozi pe scaune. Ceva mai târziu, după ce se mai scăldară în lumina câtorva porți, lăsând Cleave mult în urmă, Flex începu să îi spună lui Zen povestea sa.

32

Făcea parte dintr-o unitate de motorikşi expediată în Cleave de fabrica Prell Cybernetics de pe Golconda. Modelul: PIT365; indicativul: Flex. În afară de el, mai fuseseră douăzeci şi patru. Gardienii decretaseră cu mult timp în urmă că un anumit număr de locuri de muncă de pe orice lume va fi rezervat oamenilor, pentru a asigura un echilibru social, dar maşinile erau mai ieftine şi familiile corporatiste îl convinseseră pe împăratul Mahalaxmi să schimbe legea astfel încât motorikşii să fie clasificați drept ființe umane. Una dintre fabricile din Cleave cumpărase lotul lui Flex ca să îi curețe coşurile furnalelor.

Angajații umani plătiți până atunci ca să curețe coşurile nu au fost mulțumiți la vederea noilor lucrători motorikşi. Era o muncă grea, periculoasă şi murdară, dar era meseria lor. Dacă le permiteau acestor păpuşi de sârmă să le ia locul, unde avea să se ajungă? Probabil că nu exista slujbă în toată Rețeaua pe care motorikşii să nu o poată face cu mai puține costuri decât ființele umane. Aşa că au protestat. Le-au cerut şi celorlalți

muncitori să li se alăture. „Sfărâmați-i!” au urlat ei, atacând containerul în care se aflau motorikşii în timp ce acesta era transportat în interiorul fabricii.

Containerul era solid şi încuiat zdravăn, dar unul dintre muncitori conducea o maşinărie numită Pinguinul de Fier: un costum blindat în formă de pară, dotat cu nişte graifere imense. A smuls uşile din țâțâni şi camarazii săi au dat buzna în container, vânturând unelte şi bâte improvizate.

Primele modele de motorikşi fuseseră construite pentru armată, ca drone de asalt la sol. Cercetările demonstraseră că soldații erau mai puțin dispuşi să tragă în ceva ce aducea a om: exista o şovăială de moment care le oferea motorikşilor militari o şansă. Dar muncitorii din Cleave erau probabil din altă plămadă decât soldații, căci nu au şovăit la vederea motorikşilor. „Ne bucurăm de cunoştință, dragi colegi”, au spus politicos nou-veniții. Au părut confuzi când primii dintre ei au început să cadă secerați. „Vă rog, spuneți-ne cu ce v-am greşit”, a întrebat cel aflat imediat lângă Flex, înainte ca un maistru voinic să-i zboare capul de pe umeri cu o lovitură de rangă.

Cumva, în mijlocul țipetelor şi al trosnetelor, printre zvârcoliri de membre tăiate, printre jeturi de fluid albastru şi îndemnuri de tipul „Faceți praf păpuşile de sârmă!” Flex se pomeni afară din container. Pinguinul de Fier îl înhăță cu unul dintre graiferele lui imense şi îl ridică de la pământ. Flex se răsuci şi, prin parbrizul maşinii, zări chipul şoferiței, o fată furioasă, cu pielea cafenie şi cu numele cusut pe şapca unsuroasă: o chema Myka.

Furioasă, dar nu chiar atât de furioasă, după cum avea să se dovedească. Myka ar fi putut să frângă motorikul în bucăți între cleştii graiferului, dar, deşi fusese la fel de scandalizată ca toți ceilalți când auzise despre planul companiei de a importa muncitori *putala,* se simțea deodată mult mai puțin înclinată spre violență la vederea capetelor zdrobite, a brațelor smulse şi a gelului albastru care le servea păpuşilor de sârmă drept sânge şi care curgea din container în cantități uluitoare. Întâlni privirea motorikului pe care îl capturase şi nu citi în ea decât confuzie. Nimeni nu se ostenise să-i spună acestuia că lumea avea să fie astfel.

— Nici mie, zise ea scârbită şi, în loc să strângă cleştii, îi desfăcu şi făcu Pinguinul să se îndrepte în altă direcție.

Flex fu azvârlit departe de locul bătăliei, peste o balustradă, şi căzu câteva etaje, aterizând într-o grămadă de gunoi lăsată pe malul râului Cleave pentru a fi luată de următoarele inundații.

Flex zăcu acolo o vreme, întrebându-se ce se petrecuse şi de ce. Se ascunse îndărătul grămezilor de gunoi, în timp ce deasupra strigătele se stingeau. Probabil i se defectase creierul, îşi zise el. Îi veneau tot felul de idei ciudate. Găsi în gunoi nişte plăcuțe vechi de faianță şi începu să le zgârie cu o bucată de sârmă ruginită. Privi semnele pe care le făcuse şi îi plăcură. Descoperi că puteau fi transformate în imagini. Se concentra. Desenă fețe şi mâini. Desenă Pinguinul de Fier şi pe fata care îl conducea. Desenă râul ce curgea pe lângă el.

În Cleave se lăsă noaptea. Peticul de cer bătut de furtună ce se vedea dincolo de pereții înalți ai canionului se întunecă şi unele prăvălii şi fabrici îşi stinseră luminile. Flex continuă să deseneze până când auzi pe cineva apropiindu-se pe scara dinspre fabrică.

Mergând cu spatele, se furişă într-o crăpătură din peretele canionului şi zări raza unei lanterne măturând grămezile de gunoi. Lui nu îi trebuia o lanternă ca să vadă pe întuneric. Desluşi cu uşurință chipul nou-venitului: era Myka. Se întrebă dacă nu cumva ei îi părea rău că nu-l distrusese când avusese ocazia. Oare coborâse ca să-l găsească şi să termine treaba? O văzu aplecându-se şi ridicând o placă de faianță, pe care o privi îndelung. Flex înțelese că fata găsise portretul pe care i-l făcuse. Myka se uită în jur, ca să se asigure că nu îl lăsase acolo cineva care voia să facă o glumă şi care pândea din umbră, râzând de ea. Flex nici nu se clinti. Numai ferigile se mişcau, dansând ca nişte mici flăcări verzi stropite de râu.

— Moto? strigă ea. Mai eşti aici?

Simți raza lanternei abătându-se asupra sa. O văzu pe fată tresărind la vederea feței palide care o pândea dintre ferigi. Ea vârî plăcuța într-unul dintre buzunarele mari ale salopetei şi se apropie, cu gunoiul trosnind sau clefăindu-i sub paşi. Rosti un cuvânt pe care Flex nu fusese programat să îl recunoască,

probabil o înjurătură.

— Ce ne facem noi cu tine?

— Aş vrea să plec de aici, te rog, zise Flex.

— Mult noroc, pufni fata. Muncitorii îi fac fărâme pe toţi cei ca tine. În faţa staţiei s-a adunat o mulţime care târăşte afară păpuşile de sârmă din toate trenurile, le face bucăţi şi le foloseşte capetele pe post de felinare. O să trebuiască să stai ascuns.

— Îţi mulţumesc, spuse Flex. Pentru că nu m-ai distrus.

— Îmi pare rău că n-am făcut-o. Îmi pare rău că n-am putut. Dacă se află că te-am ajutat…

— Scuze.

Myka ridică de jos placa de faianţă la care lucra Flex când coborâse ea scara. Se uită cu atenţie la desenul zgâriat pe ea.

— Nu ştiam că motorikşii pot să deseneze.

— Nici eu.

— Ai fost programat pentru muncă de design?

— Nu cred.

Ea lăsă faianţa şi studie din nou chipul lui Flex. (Lui Zen nu îi era greu să îşi închipuie expresia de pe chipul Mykăi în clipa aceea. Fusese probabil una de blândă exasperare. Avea grijă de mama şi de fratele ei mai mic de când era copilă şi acum motorikul ăsta idiot avea şi el nevoie să i se poarte de grijă.)

— Nu poţi să stai aici, îi zise ea. O să-ţi arăt o scară care duce sus, în zona coşurilor. Acolo ai unde te ascunde. Dar tot o să te vadă cineva mai devreme sau mai târziu, aşa că trebuie să nu mai arăţi aşa… Trebuie să arăţi ca un om.

— Cum? o întrebă Flex.

— Ai pielea prea palidă şi ochii prea depărtaţi şi…

Flex săpă prin meniurile din mintea lui. Faţa palidă i se întunecă, dobândind o nuanţă cafenie nu prea îndepărtată de a Mykăi. Sprâncenele i se îndesiră, aproape unindu-se, ca ale ei.

— Nu exagera, zise Myka.

Fata îi cercetă cu privirea salopeta cenuşie, care acum atârna în zdrenţe, descoperindu-i trupul asexuat şi fără forme.

— Eşti băiat sau fată? îl întrebă ea. Bărbat sau femeie? În Cleave majoritatea oamenilor sunt ori una, ori alta.

— Tu ce eşti? o întrebă Flex.

— Femeie, evident.

Flex găsi în meniul lui o setare numită GEN şi selectă de acolo FEMININ.

Myka se apucă să cotrobăie prin maldărul de gunoi şi găsi o salopetă şi un impermeabil de damă cu flori de plastic pe post de nasturi. O sili pe Flex să îmbrace hainele, după care se aşeză pe vine şi se uită din nou la ea. Îi spuse să-şi mai lungească părul şi i-l coafa cât de cât, cu mişcări iuți ale mâinilor.

— Ei, zise ea, eşti o fată cam ciudată, dar măcar oamenii n-o să te eticheteze ca „păpuşă de sârmă" de îndată ce dau cu ochii de tine. O să trebuiască să mai lucrezi la asta. Trebuie să observi oamenii. Te pricepi la asta, îmi dau seama după cum desenezi. Urmăreşte-ne şi imită-ne mişcările. Ascultă-ne şi imită-ne graiul. Dar nu vorbi cu nimeni în afară de mine, decât dacă n-ai de ales.

— Bine.

O conduse pe Flex de-a lungul malului, de-a lungul pasarelelor ruginite ce țâşneau din stâncă, sus pe nişte trepte ude, apoi pe aleile sinuoase dintre coşuri. Înainte să se despartă, transmise ceva prin căştile ei în creierul lui Flex: o adresă de mesagerie.

— Orice-ți trebuie, sună-mă, o încuraja ea. Pot să-ți aduc mâncare sau alte chestii. Dar presupun că ăştia ca tine n-au nevoie de mâncare, nu?

Flex nu avea nevoie de mâncare, dar avea nevoie de curent. Se strecurase singură de-a lungul coşurilor, până în depouri. Se reîncărcase de la generatorul care alimenta uriaşa placă turnantă pentru locomotive [28] de lângă stație. Îşi amenajase un mic culcuş într-un spațiu de acces dintre şine. Ascultase în mintea ei minții le vaste şi calme ale trenurilor care veneau şi plecau. Le auzise cântecele. Ştiau că era acolo, dar nu părea să le pese. Se apucase să deseneze pe pereții bârlogului ei, acolo unde ceramica se pătase de praf şi de umezeală. Desenase trenuri şi Pinguini de Fier, flori şi camioane şi haine. O desenase pe Myka. Ieşise pe stradă să se uite la oameni, după care se întorsese şi îi desenase. Se cufundase în Marea de Date şi găsise noi şi noi lucruri pe care să le deseneze, lucruri ale căror nume nici nu le cunoştea.

[28] Dispozitiv care întoarce locomotivele astfel încât acestea să se poată deplasa în direcția din care au venit.

La fiecare câteva zile, în mintea ei se ivea un mesaj de la Myka: „Mai eşti acolo, moto?” sau „Ai nevoie de ceva?” Într-o zi, îi răspunsese astfel: „Aş vrea ceva cu care să desenez, te rog frumos…”.

— Aşa că Myka a început să-mi aducă tuburi de vopsea din magaziile fabricilor, povesti Flex, zâmbind amintirii în timp ce Damask Rose îi purta tot mai departe de Cleave. Am început să desenez pe trenuri. Şi când oamenii au început să-mi recunoască desenele, m-au căutat şi m-au rugat să le pictez firme pentru prăvălii sau să le decorez taxiurile şi camioanele. M-au plătit cu tuburi de vopsea şi curent gratis. Iar Myka m-a ajutat să cumpăr chestii - haine şi altele - ca să mă integrez mai bine. Câteodată venea doar ca să stăm de vorbă. Mi-a povestit despre tine şi despre mama voastră. Spunea că ştiu să ascult.

Toate astea se petrecuseră, îşi zise Zen, în timp ce el era plecat la furat pe Ambersai şi pe Colț sau pierdea vremea la Stropi de Sânge sau culcat în pat pe strada Podului, ascultând-o pe maică-sa cum se văicărea şi se agita. Myka venea acasă leoarcă de transpirație şi obosită şi el presupunea de fiecare dată că se întorcea direct de la salahoria aia de slujbă a ei. Se simțise ca un idiot pentru că nu observase că Flex era motorik, dar acum se simțea încă şi mai idiot la gândul că sora lui avusese o altă viață, o aventură numai a ei.

— Myka are dreptate, zise el. Sunt multe lucruri despre ea pe care nu le ştiu.

Flex zâmbi.

— E un om bun. Ca şi tine.

— Eu? Eu nu-s bun.

— Dar eşti dispus să treci prin toate astea ca să ajuți un motorik, la fel cum m-a ajutat Myka pe mine.

— E altceva.

— Când o să ajungem în Sundarban, o să trebuiască să urci pe orbită ca s-o găseşti pe Nova. Cum o să faci asta?

— Am un plan, spuse Zen.

Ceea ce nu era adevărat. Avea numai un crâmpei de idee, mai degrabă o speranță vagă decât un plan. Ce îşi pusese el în minte era riscant şi poate chiar imposibil, dar trebuia să încerce. Dacă reuşea să o smulgă pe Nova din ghearele morții, poate că în felul ăsta avea să răscumpere cumva toate morțile de care se făcuse vinovat pe Podul Fusului.

33

Damask Rose nu intră în stația Sundarban. Zen îi ceru să oprească în timp ce se afla încă în adâncul tunelurilor din afara oraşului.

— Vrei să vin şi eu? întrebă Flex.

Zen clătină din cap.

— Aşteaptă aici. Dacă nu te deranjează gândacii.

— N-am nicio problemă cu ei.

Vorbea în şoaptă, neştiind cât de bun era auzul călugărilor-roi. Unchiul Gândaci şi cei doi prieteni ai săi, care nu păreau să aibă nume, se adunaseră în celălalt capăt al vagonului, foşnind. Dacă Nova ar fi fost aici, ar fi ştiut să născocească nişte porecle pentru ei: Bâz şi Greiere sau ceva de genul ăsta, îşi zise Zen. Dar dacă Nova ar fi fost aici, el nu s-ar mai fi pomenit antrenat într-o aventură atât de nebunească.

— Bun, păi atunci stai cu ochii pe ei, îl preveni Zen.

Nu avea încredere în gândacii ăştia. Veniseră în călătorie din propriile lor motive şi nu le păsa de el. Dacă reuşeau s-o înduplece pe bătrâna locomotivă să îi asculte şi o convingeau să plece înainte să se întoarcă el?

— O să stau cu ochii pe ei, îl asigură Flex. Până termini tu, eu pictez trenul.

Unul dintre păianjenii de mentenanță îl conduse pe Zen kilometri întregi prin tuneluri până când ajunse la o scară ce ducea către suprafață. Băiatul trase aer în piept şi începu urcuşul.

Sundarbanul se dovedi a fi cel mai extravagant oraş pe care îl văzuse. Era oraşul reşedință al Noonilor şi îl construiseră ca să impresioneze. Turnuri mândre se înălțau în pâcla înserării

ca nişte rachete din basme gata să țâşnească pe orbită. Între ele străluceau acoperişurile boltite ale stațiilor: o sută de peroane deservind porțile-k ascunse în munții din împrejurimi. Oriunde îşi întorcea privirea, vedea trenuri strălucitoare în mişcare, traversând poduri pe deasupra străzilor aglomerate şi trecând pe sub arcadele ce se deschideau în clădiri. Mallurile Sundarbanului păreau să îşi desfăşoare activitatea ca de obicei, dar echipe de lucrători motorikşi începuseră să dea jos portretele imense ale lui Mahalaxmi de pe fațadele acestora, înlocuindu-le cu imagini ale Priyei I, care părea agitată şi nesigură pe sine până şi în fotografii. Ecranele stradale înfățişau o femeie numită mareşalul feroviar Delius, despre care spuneau că a sosit în Sundarban ca să îşi anunțe sprijinul față de tânăra împărătească, deşi site-urile de bârfe pe care Zen le citi cu ajutorul căştilor susțineau că de fapt străina venise pentru a decide dacă Priya Noon merita să fie susținută şi dacă n-ar fi fost mai bine ca Forța Feroviară să se alieze cu unchiul ei. În vremuri ca acestea, când existau doi sau trei rivali la tron, avea să câştige acela care avea sprijinul Forței Feroviare.

Nişte Albaştri în armură patrulau pe scările rulante şi stăteau de pază la intrarea pe peroane. Zen îşi pregăti o poveste pentru cazul în care ar fi fost întrebat cine era, dar nimeni nu îl luă în seamă.

Cel dintâi plan al său fusese să se dea drept recuperator de resturi şi să închirieze o navetă care să-l ducă pe orbită. Asta fusese înainte să descopere cât costa să închiriezi o navetă. Nu era de mirare că transportul spațial nu avusese succes. Se îndoia că şi-l putea permite. Chiar dacă ar fi putut, transferul unei asemenea sume de bani prin intermediul dataplutei din Sundarban ar fi atras asupra lui atenția a tot soiul de persoane.

Aşa că găsi un separeu discret într-o cafenea, îşi puse căştile şi scana cu iuțeală rețelele sociale. Kobi Chen-Tulsi nu era greu de găsit. Pe o duzină de site-uri, *selfie-urile* lui zâmbeau pline de ele. Zen alese site-ul pe care Kobi părea să îl folosească cel mai puțin şi îi trimise un mesaj: „Sunt Tallis. De pe Jangala. Cum ți se vindecă vânătăile?”

Când Kobi veni în căutarea ei, Threnody se plimba de-a

lungul pârâului ce şerpuia prin grădinile Chen-Tulsilor. La început, când îl auzi strigând-o „Thren! Thren!”, făcu pe surda doar ca să se mai bucure de câteva secunde fără el, dar când băiatul se apropie şchiopătând, îi veni în întâmpinare, căznindu-se să zâmbească. Fu surprinsă să vadă cât de îngrijorat părea.

— S-a întâmplat ceva, spuse Kobi. Îți mai aduci aminte de vărul ăla al tău din tren? Tallis?

„Aşadar, l-au găsit şi e mort”, îşi zise ea. (Familia lui Kobi coordonase eforturile de recuperare, trimițând navete care să adune sfărâmăturile mai mari.) „Au găsit cadavrul lui Tallis şi Kobi a venit să mă anunțe…”

— Mi-a dat un mesaj! îi întrerupse Kobi şirul gândurilor.

— E în viață?

Ar fi trebuit să se bucure, dar nu putea. Vestea o îngrijora şi nu ştia de ce. Pe unde umblase Tallis de la accident încoace? Şi de ce îi dăduse mesaj lui Kobi? De ce nu ei?

— Mă amenință! zise Kobi.

— Ceee?!

— Spune că trebuie să-i fac un serviciu, altfel o să posteze pe toate fluxurile de ştiri şi pe toate site-urile de cancan din Sundarban înregistrarea făcută de căştile lui la vânătoarea din Jangala. Spune că se întreabă ce reacție o să aibă părinții mei când o să vadă filmarea… încăierării.

— N-a fost o încăierare, Kobi, i-o tăie Threnody, uitându-se apoi peste umăr, ca să se asigure că nu o aud servitorii sau dronele de securitate. L-ai doborât pe la spate. Ai încercat să-l omori. Cel puțin aşa o să pară…

— Ştiu! se lamenta Kobi.

Lui Threnody îi părea rău de el şi era surprinsă de comportamentul lui Tallis. Probabil că voia să se răzbune pe Kobi. Îşi zise că era o meschinărie din partea lui, având în vedere câte se petrecuseră de atunci.

— Şi ce vrea să faci? întrebă ea.

— Spune că trebuie să ajungă pe orbită. Ştiu, e ciudat. Dar zice că ştie că navetele familiei mele efectuează zboruri regulate şi vrea să-l ducă acolo una dintre ele.

— Le-ai spus alor tăi?

— Nu! Numai ție! Şi nici ție n-ar fi trebuit să-ți spun. Tallis a fost foarte explicit în privința asta. Mi-a zis: „Să nu spui nimănui. Sunt mai deştept decât tine. Crezi că nu m-am gândit deja la toate întorsăturile pe care le poate lua situația asta? Nu există variantă mai simplă pentru tine decât să faci ce ți-am cerut”.

— Nu prea pare genul de lucru pe care să-l spună Tallis, zise Threnody.

Dar care era genul de lucru pe care l-ar fi spus Tallis? La urma urmei, de-abia îl cunoscuse, iar amintirile despre el erau oricum eclipsate de cele mult mai vii, aproape viscerale, ale deraierii trenului. Nu-l cunoştea şi nu ştia mai nimic despre ramura aceea a familiei, Noonii de pe Nodul de Aur. Nu avea nicio certitudine că nu încercau şi ei să preia conducerea sau că nu se aliaseră cu unchiul Tibor. Ştia atât de puține despre ei…

Îi veni o idee cumplită. Dacă Tallis lucrase de la bun început pentru unchiul Tibor? Dacă urcase în trenul Noonilor ca spion? Dacă fusese implicat cumva în deraierea trenului? Îşi aminti cum îl întâmpinase. Cum îl trecuse dincolo de cordonul de securitate. Asta nu avea să dea prea bine, îşi zise. Dacă avea să se descopere că Tallis pusese ceva la cale, ea avea să fie acuzată de complicitate. Nu o făcuse intenționat, desigur. Procedase exact cum ar fi procedat oricare alt Noon. Nu avusese niciun motiv să îl bănuiască de ceva, absolut niciunul.

Dar Priya nu avea să vadă lucrurile la fel. Priya avea să creadă că şi ea făcea parte din conspirația vărului Tallis. Avea să o trimită în judecată pentru trădarea familiei şi să o expedieze la criogenare… Până şi gândul o făcu pe Threnody să înghețe.

— Ai făcut bine că n-ai spus nimănui, îi zise ea lui Kobi. Poți să-i dai şi tu un mesaj?

— A zis c-o să ia el legătura cu mine.

— Şi ai o navetă cu care să-l duci pe orbită?

— Cred că da. Avem programat un zbor de la Platforma de Lansare 50 la ora opt seara.

— Spune-i că te întâlneşti cu el acolo, zise Threnody. Trebuie să aflăm despre ce e vorba de fapt.

— Da, spuse Kobi. Da, Thren.

Avea un aer atât de supus şi de înfrânt, încât ea simți o undă de afecțiune pentru el.

Zen îşi petrecu după-amiaza căutând un magazin de armament care să accepte bani lichizi şi să nu pună întrebări. Îi luă ceva timp, dar până la urmă găsi unul unde îi printară un pistol micuț şi cârn şi îi vândură o casetă de cartuşe. Pistolul îi atârna greu în buzunar în timp ce un aerotaxi îl purta către Platforma de Lansare 50.

Platformele de lansare se aflau pe nişte dealuri nisipoase, la sud de oraş. Era deja seară: soarele roşu apunea îndărătul unor perdele de praf. Nava ce aştepta pe Platforma 50 se numea Spacehopper. De la distanță părea drăguță, dar, când Zen coborî din taxi şi se apropie, cercurile bej de pe aripile ei galbene se dovediră a fi doar luminile proiectoarelor, iar muchiile întunecate - locuri unde ceramica fusese arsă şi ciobită de numeroasele traversări ale atmosferei.

Kobi îl aştepta lângă rampa ce ducea la bord, aşa cum promisese. Dar nu era singur. O adusese cu el pe Threnody.

Zen nu îşi imaginase că Threnody s-ar mai fi putut apropia de Kobi după părerea pe care şi-o făcuse despre el şi după ce spusese despre ruperea logodnei. Fu cât pe ce să intre în panică la vederea ei, dar taxiul lui deja decolase.

— Numai ei i-am spus, zise Kobi, traversând zorit platforma ca să-i iasă în întâmpinare. Trebuia. Urma să ieşim în oraş în seara asta. A trebuit să-i explic…

„Spune adevărul", îşi zise Zen. „Mă urăşte, dar nu îndrăzneşte să mă înfrunte." Era un sentiment straniu să ştie că lui Kobi îi era frică de el. Îi plăcea.

Threnody se rezemă de rampa de acces şi îl măsură din priviri. Ea nu se temea. O vedea cum se străduieşte să-i ghicească intențiile. Zen se uită în sus după dronele familiei Noon, dar văzduhul era pustiu.

— Vere Tallis, îl întâmpină ea. Pe unde-ai umblat de la accident încoace?

— Ici şi colo, ridică el din umeri.

— Mi-am făcut griji din pricina ta. Am verificat. Nu există

nicio înregistrare cu tine coborând de pe Podul Fusului.

— Păi în tot haosul de după…

— De ce nu mi-ai dat de veste că eşti teafăr?

— Am crezut…

— De ce te-ai întors? întrebă fata, iar el îşi dădu seama că Threnody bănuieşte ceva.

— Mă bucur că eşti bine.

— A, sunt cum nu se poate mai bine. Tata a murit şi la fel şi mulți dintre unchii, mătuşile şi verii mei. Grăsanul de unchiu' Tibor se luptă cu sora mea pentru tron. Fluxurile de ştiri spun că Elom Prell are de gând să se proclame la rândul lui împărat, ceea ce înseamnă că o să fim în război cu familia lui. Şi acum vărul meu, Tallis, îmi şantajează logodnicul. Dar sunt bine, da. Chiar ai filmat ce s-a întâmplat în Jangala?

Zen încuviință din cap.

— Am înregistrat tot.

Trimise o copie către căştile ei. Trei secunde de filmare tremurată, înfățişându-l Kobi cu puşca în mână, aruncând fulgere din priviri.

— Asta-i tot?

— E o mostră, minți Zen. Am înregistrat tot.

Threnody dădu să spună ceva, dar Kobi o întrerupse.

— Nava e gata. Suntem programați pentru lansare la ora opt. Familia mea crede că e un zbor de rutină.

Zen era neliniştit. Privi în susul rampei, către trapa deschisă a navetei.

— Există un echipaj?

— Eu sunt echipajul, zise Kobi. Dar nu-ți face griji, nava de fapt se autopilotează. În majoritatea zborurilor o trimitem singură.

Kobi cel de odinioară nu ar fi recunoscut un asemenea lucru, îşi spuse Zen. S-ar fi grozăvit că era un pilot de primă clasă. Poate chiar se schimbase.

— Pot s-o pilotez eu? se interesă el.

— Nu! zise Kobi. Adică nu fără permisiunea familiei mele. Trebuie să fiu la bord, altminteri nava o să pună întrebări…

Zen încuviință şi apoi se întoarse din nou spre Threnody, dorindu-şi încă o dată ca ea să nu fi venit. Pe Kobi credea că-l

putea controla, nu însă pe amândoi. Dar nu putea s-o lase la sol ca să dea alarma. Era mai isteață decât Kobi şi era posibil să nu-i pese prea tare dacă înregistrarea devenea publică. Până când ateriza el, fata putea să aranjeze să-l aştepte jumătate din forțele CoMa ale Noonilor.

— Vii şi tu, zise el.

— A, n-aş rata una ca asta, spuse Threnody.

— Dă-mi căştile, îi ceru el, întinzând mâna.

— De ce? întrebă Threnody, dar el se mulțumi să stea tăcut, cu mâna întinsă şi cu o expresie care o făcu să-şi dorească să nu fi dezactivat dronele de securitate care ar fi trebuit să o însoțească ori de câte ori părăsea proprietatea familiei Chen-Tulsi.

Dar dronele ar fi raportat totul familiei ei, şi nu voia asta. Aşa că îşi scoase căştile de după ureche şi i le dădu lui Zen, care le calcă în picioare, făcându-le una cu praful spațioportului.

— Te temi c-o să-i spun cuiva de tine? zise ea, încercând să îşi adune curajul. Ce-ai făcut, Tallis? De ce vrei nava lui Kobi?

— Am lăsat ceva în urmă, zise el. Acolo sus.

Ea îşi ridică privirea. Dincolo de conul zgâriat al lui Spacehopper, Podul Fusului scânteia în amurg ca o broşa ieftină.

— Am prieteni, o avertiză el.

— Nu ştiu ce-or vedea la tine, comentă ea.

— Am prieteni aici, pe Sundarban, continuă Zen, ignorând-o. Dacă nu mă întorc, o să posteze înregistrarea. Duceți-mă pur şi simplu până pe orbită şi înapoi cu lucrul care-mi trebuie şi n-o să vă mai deranjez, nici pe tine, nici pe Kobi.

Threnody conchise că vărul ei era mai degrabă enervant decât periculos. Chiar şi aşa, era bucuroasă că ascunsese nişte căşti de rezervă în mâneca hainei. Avea de gând să aştepte să afle ce anume pune la cale şi apoi să-şi contacteze familia. Dacă îl prindea chiar ea, nimeni nu avea să îndrăznească să o acuze că îi fusese complice.

Drumul spre orbită se dovedi mai greu decât cel spre planetă. Zăceau pe spate pe scaunele de vinilin din centrul de comandă al navetei în timp ce motoarele parcă încercau să-i asurzească, iar gravitația le arunca greutăți de plumb pe piept şi în față. Dar, în cele din urmă, se termină şi începură să plutească liberi în micuța încăpere murdară, cu părul zburlit şi lipsiți de greutate, în timp ce Sundarbanul scânteia ca un felinar prin ferestre.

— Navele spațiale sunt atât de lipsite de romantism, se plânse Threnody. Şi nu există vagon restaurant. De ce familia ta nu…

— Ce căutăm? întrebă Kobi.

Mai înainte nu ar fi întrerupt-o astfel, îşi zise Zen. Şi nici ea nu i-ar fi permis. Ceva se schimbase între ei. Înainte era o onoare pentru Kobi să se însoare cu un membru al casei Noonilor. Acum însă Noonii se găseau într-o situație atât de dificilă, încât Kobi îi făcea lui Threnody o favoare nerupând logodna.

Atâtea schimbări, mari şi mici, pe care Zen nici nu se aşteptase să le declanşeze în clipa în care acceptase să fure *pyxis-ul.*

— E o dronă, zise el. Un Cărăbuş de securitate al clanului Noon, grav avariat. A fost azvârlit de pe Podul Fusului imediat după accident.

— Atunci ar trebui să răspundă la vreunul dintre codurile de activare ale Noonilor, zise Kobi. Am pescuit o grămadă de tehnologie Noon din abis în felul ăsta.

Clipi din ochi de câteva ori ca să transmită instrucțiuni către navă şi aceasta începu să calculeze cele mai probabile coordonate ale dronei, trimițând codurile în spațiu.

— Ce vrei de la drona asta? întrebă Threnody câteva ore mai târziu. Are vreo înregistrare cu tine?

— Nici vorbă.

— Poate are înregistrări cu tine despre care nu vrei să afle ramura mea. Ai urcat în trenul ăla cu un plan, nu? întrebările pe care le puneai, felul în care i te-ai băgat pe sub piele mătuşii Sufra… Toți am crezut că te-ai mişcat rapid…

— Nu i-am făcut rău trenului, zise el.

— Nu te cred. Poate că, dacă serviciul nostru de securitate te-ar lua la întrebări, ar descoperi că ai lucrat tot timpul ăsta pentru unchiul Tibor.

— Las-o baltă, Threnody, interveni Kobi. Are înregistrarea, ai uitat?

— Doar zice că o are, observă Threnody. Dar ai văzut-o de fapt? Pe toată? De ce nu ne-o arată pe toată?

— Sigur că o am, zise Zen.

— Tăceți! strigă Kobi.

Nu îi mai asculta. Încerca să prindă un pârâit slab care venea dinspre difuzoarele navei.

— E jurnalul de zbor al dronei! Răspunde la impulsul de activare. Drona e grav avariată… E practic moartă… Mai e o sfărâmătură mare încurcată în ea…

Zen îşi puse căştile în timp ce naveta se îndrepta către sursa semnalului.

— Nova? şopti el în vreme ce Kobi şi Threnody discutau, fără să fie atenți la el.

Niciun răspuns. Semnalul emis de dronă se oprise, dar acum nava avea contact vizual. Băiatul îşi lipi obrazul de sticla groasă a hubloului şi scrută cu privirea bezna de afară. Înaintea lui ceva se răsucea, reflectând lumina. Era blindajul dronei, care scânteia; de ea era agățată o siluetă inertă, pe care o întrezări o clipă pe fundalul uneia dintre lunile Sundarbanului. Plutea în derivă prin cosmos, îşi zise Zen. Se întrebă ce avea să facă dacă se dovedea că Myka se înşelase, iar Nova nu mai putea fi salvată.

Mult timp, plutind prin spațiu, nu fusese sigură de nimic. Nu mai ştia cu certitudine nici măcar cine era. Era o maşinărie stricată, care încerca să se repare. Avertismentele şi rapoartele de avarie îi tot întrerupeau visele confuze. Meniuri de start se prelingeau pe ecranele minții sale ca ploaia pe ferestre, reamintindu-i de naşterea ei, pe masa lui Raven din Desdemor.

În cele din urmă, îşi recapătă funcțiile vizuale şi suficientă memorie ca să ştie că era Nova, că plutea în derivă pe orbita Sundarbanului şi că încă mai era ataşată de dronă.

Cu prudență, în timp ce se rostogolea prin lumina

necruțătoare a soarelui Sundarbanului, reuşi să îşi extragă din trup cârligul zimțat, având grijă să nu scape cablul de microfilament cu care era prins de dronă. Îşi înfăşură capătul cablului în jurul taliei şi se trase de-a lungul lui până ajunse suficient de aproape de dronă ca să-şi dea seama că era moartă de-a binelea. Atunci se legă de ea ca un marinar naufragiat care se priponeşte de o scândură plutitoare şi se puse pe aşteptat.

Aşteptă mult timp. Nu era sigură cât de mult, pentru că la început conexiunea ei cu Marea de Date nu funcționa, iar când reuşi să o restabilească, se temu să o folosească. Ea şi Zen comiseseră o crimă teribilă. Cine ştie câți roboți-monitori şi câte programe-spion pândeau în Marea de Date, gata să o prindă în cursă?

Aşa că se mulțumi să plutească fără direcție, ca parte a norului de sfărâmături aspirat în spațiu la impactul trenului cu Podul Fusului. Din când în când se apropia de ea câte un fragment, cu o viteză atât de mare, încât îi reamintea că şi ea era în mişcare. De câteva ori trebui să utilizeze propulsoarele dronei ca să se dea la o parte din calea vreunei schije care ar fi spintecat-o în două. Câteodată era conştientă de navele care treceau. Culegeau sfărâmăturile mai mari, dar niciuna nu se apropiase la mai mult de o mie de kilometri de ea. Poate că un motorik stricat nu merita să fie recuperat.

La început, Podul Fusului se afla în câmpul ei vizual, înconjurat de navete şi maşinării de reparații, dar, pe măsură ce trecea vremea, se despărți de el şi acesta se făcu nevăzut dincolo de curbura planetei.

Uneori se amuza privind cum strălucea soarele prin gaura pe care i-o făcuse drona în trup. O rază de soare îi ieşea din piept, luminând particulele de gheață şi rămăşițele ce pluteau în jurul ei. Dar, încetul cu încetul, raza deveni tot mai îngustă şi într-o zi dispăru complet. Trupul ei acumulase suficientă energie solară ca să se vindece.

Apoi drona se deşteptă, transmițându-şi locația pe o frecvență de urgență şi de dincolo de Sundarban răsări o nouă stea, care se mări până când deveni o navă urâtă, de un galben sulfuros…

Zen simți accelerația smucindu-l ușor înainte și înapoi în timp ce nava executa diverse manevre. Auzi zumzete și zăngăneli când ușile depozitului de mărfuri se deschiseră și graiferele fură extinse, dar tot nu văzu nimic, în afară de lumina orbitoare a soarelui. Urmară noi zăngăneli și zumzete.

— Misiune îndeplinită, anunță nava.

— Gata? întrebă Zen. Ai adus-o la bord?

— Pe cine? se miră Kobi, întorcându-se să-l privească, dar apoi încuviință și zise cu un zâmbet larg: Gata. Am luat-o.

Zen dădu să fugă spre cală, dar își aminti că asta nu servește la nimic când gravitația este zero. Apucându-se de batardoul de ceramică, se târî afară din centrul de comandă și de-a lungul coridoarelor căptușite cu vinilin, până la ecluza ce dădea în cala de mărfuri. Aceasta încă se represuriza și luminile ușii clipeau roșiatic. O lovi cu palma, de parcă astfel ar fi putut grăbi lucrurile. Se uită prin hublou în depozit, unde trupul Novei plutea la mică înălțime, înfășurat în cabluri fine și strălucitoare ca pletele îngerilor.

Ușa se deschise. Traversă în zbor depozitul către ea. Ochii ei îl priveau orbi de sub un strat de chiciură. Buzele îi erau albastre. Gaura din tunica ei era înconjurată de pete.

— Un Cărăbuș stricat și o fată moartă? zise Kobi, care îl privea din prag alături de Threnody. De-asta ne-a târât până aici?

— Nu e o fată, zise Threnody. E păpușa lui de sârmă. Știi tu, ciudata aia.

— A bătut atâta drum pentru o păpușă de sârmă defectă? Poate ai dreptate, poate are stocate în memorie niște lucruri care îi trebuie…

Threnody nu îi răspunse. Scoase ceva din manșetă, întorcându-și fața în așa fel ca, dacă Zen s-ar fi uitat spre ea, să nu o vadă lipindu-și obiectul de tâmplă.

Dar Zen nu își întoarse privirea. Chiar dacă ar fi făcut-o, nu ar fi văzut mare lucru printre lacrimile care, lipsite de greutate, îi împăienjeniseră ochii. Nova murise. Fusese moartă în tot acest timp și călătoria lui până aici fusese zadarnică.

Deodată, în timp ce încerca să-și șteargă lacrimile (care i se agățau de nas și de degete), observă, prin gaura pe care cârligul

o făcuse în piepții tunicii, că pielea sintetică a Novei se vindecase, formând un strat cicatrizat gros şi urât. Cârligul nu îi mai era înfipt în trup. Ea şi-l scosese şi îşi legase bine cablul în jurul taliei.

— Nova? repetă el.

Nova clipi.

— Eşti bine?

Chipul ei se crispă într-o încercare de zâmbet. Chiciura se topea, strălucindu-i pe obraji. Praful cosmic îi săpase pe față mici cicatrice şi semne ca de vărsat, dar, cumva, asta o făcea să arate şi mai umană. Zen ar fi vrut s-o strângă în brațe, dar era imposibil de față cu Threnody şi Kobi.

— Zen! îi zâmbi Nova. Te-ai întors după mine?

— Da!

— Păi a fost o prostie. Dar e şi foarte drăguț din partea ta.

Zen încă mai plângea, dar râdea în acelaşi timp. Găsise o soluție, aşa cum zisese Myka. Venise aici şi o găsise pe Nova şi ea era în viață. Dar, în timp ce o ajuta să îşi dezlege din jurul taliei cablul dronei, ceva îl făcu să se uite peste umăr. Threnody îl privea din uşă cu un aer triumfal şi batjocoritor, ca şi cum, într-un mod pe care el nu îl înțelegea încă, reuşise să îl păcălească.

Până să o elibereze pe Nova, nava reintrase în atmosferă, hurducându-se ca o barcă cu motor pe o mare agitată. Particule de plasmă zburau ca licuricii prin dreptul ferestrelor centrului de comandă în timp ce Zen îşi punea centura de siguranță.

Nova îi vorbea prin căşti. Vorbea şi vorbea, de parcă ar fi vrut să recupereze tot timpul în care lipsise. „... Când drona s-a deşteptat şi a început să semnalizeze, am crezut că a venit o navetă de recuperare şi m-am gândit c-o să fiu vândută la vechituri sau ştearsă şi restartată, cu toate amintirile pierdute. Aşa că am făcut pe moarta şi când ți-am auzit vocea şi mi-am dat seama că te-ai întors după mine...”

Zen îi zâmbi. Îi lipsise atât de mult vocea ei! Dar nu putea urmări cu atenție ce îi spunea. Încă se mai gândea la privirea pe care i-o aruncase Threnody. Ce însemnase privirea aceea?

Trepidațiile se încheiară în curând. Zburau printr-o

atmosferă limpede, liniştită. Dedesubtul lor, lumina lunilor îmbrăca în argint oceanele Sundarbanului.

— Schimbă cursul, ordonă Zen din senin.

Kobi se uită la el mirat.

— Suntem pe cursul corect. În treizeci de minute o să ajungem la platformele de andocare.

— Nu. O să fim aşteptaţi. Threnody ne-a vândut deja. Probabil c-a trimis un mesaj către familia ei în timp ce noi căutam drona.

— Nici vorbă! izbucni Threnody cu un aer de prințesă ultragiată, de parcă ar fi acuzat-o că trişase la jocul de tren-la-ținătă. Doar n-ai uitat că mi-ai stricat căştile!

— Ai tu altele, zise Zen. Sau ai folosit sistemele de comunicare ale navei ca să anunți serviciile de securitate ale Noonilor.

— Threnody n-ar face una ca asta, protestă Kobi cu loialitate. Ştie că dacă dai drumul înregistrării ăleia o să fiu terminat.

— Nu există nicio înregistrare, zise Threnody.

Zen scoase pistolul. Nu-l ațintì chiar către Kobi, dar îl ținu de parcă s-ar fi gândit s-o facă.

— Coboară-ne la nord de oraşul Sundarban, ceru el.

Kobi o privi pe Threnody:

— E adevărat? Ai luat legătura cu familia ta?

— Cineva trebuia s-o facă, zise Threnody. Kobi, i-am prins pe cel care se face vinovat de catastrofa de pe Podul Fusului şi pe motorikul care l-a ajutat! Nici măcar nu cred că e cine spune că e! Am auzit-o pe moto când a pornit-o el. I-a spus Zen. E un impostor! Crezi c-o să-i mai pese cuiva de o înregistrare oarecare odată ce povestea asta ajunge la ştiri? O să fie chiar bucuroşi că l-ai lovit!

— Schimbă cursul! ceru Zen din nou.

Threnody privi arma din mâna lui Zen.

— Şi ce-o să faci dacă nu vrem, Tallis sau Zen sau cum te-o chema? O să ne omori?

Zen ştia că asta ar fi trebuit să facă. Asta ar fi făcut Raven. I-ar fi ucis pe amândoi şi le-ar fi aruncat cadavrele în ocean. Oamenii de la sol nu îi cunoşteau pe el şi pe Nova. Fără

Threnody şi Kobi care să îi identifice, poate că ar fi reuşit să găsească o cale de scăpare: ar fi putut să spună că avusese loc un accident în spațiu…

Însă Nova ar fi ştiut. Le urmărea discuția, uitându-se când la el, când la Threnody. Cobori arma.

— N-o să vă fac rău, zise el foarte încet.

Nu era Raven şi nu-i semăna nici pe departe. Deşi, în clipa aceea, îşi dorea să fi fost.

— Nici măcar nu faci parte din familia Noon, nu? îl întrebă Threnody.

— Mă cheamă Zen Starling, zise el.

Ar fi putut încerca să meargă la cacealma, dar simțea că îi datora ceva şi adevărul era tot ce avea de oferit.

— L-am mirosit eu de la bun început, îi spuse Threnody lui Kobi. N-am înțeles de ce l-a plăcut atât de tare biata mătuşica Sufra.

Spacehopper trecu pe deasupra unei linii de coastă. Zbură peste nişte păduri care, de la înălțimea aceea, păreau un uriaş broccoli luminat de lună, peste oraşe şi plantații de ceai şi peste panglica şerpuită a unui râu. Viteza i se micşora. Prin hublouri, Zen zări drumuri şi şine care duceau toate către oraşul-stație. Kobi dădea comenzi navei. Threnody îl privea încruntată. Pe câmpiile dinaintea lor se iviră macaralele spațioportului de mărfuri. Lui Zen i se păru că distingea deja, sclipind în lumina lunii, rotoarele dronelor-tun care survolau platforma lui Kobi.

Şi atunci, pe neaşteptate, Kobi zise:

— Navă, schimbă cursul. Aterizează în afara oraşului.

Naveta se înclină într-o parte şi viră, îndepărtându-se iute de spațioport.

— Ce faci, Kobi? strigă Threnody.

Vehiculul se rotea în văzduh. Aerul şuiera despicat de aripile sale boante, motoarele urlau. Ceva lovi carcasa cu o bufnitură puternică. Urmă o beznă imponderabilă, luminată de jerbe de scântei. Se prăbuşiră vertiginos, făcură un salt şi pe urmă o luară la vale brăzdând țărâna, în timp ce bucăți din tavan se desprindeau, iar frunzele şi noroiul intrau prin hublourile sfărâmate.

Într-un sfârşit, se opriră şi se făcu linişte.

— Au tras în noi? întrebă Threnody epuizată, cu tremur în glas. Alea erau focuri de armă? Ne-au doborât? Kobi, de ce-ai schimbat cursul?

Din cealaltă parte a centrului de comandă distrus, Kobi îi aruncă o privire lui Zen. Era plină de mândrie, ca şi cum i-ar fi spus: „Vezi? Acum suntem chit. Ne-am certat noi, dar odată mi-ai salvat viaţa şi acum o salvez eu pe a ta". Părea să creadă că erau ca nişte războinici nobili dintr-un treide şi că aşa se cuvenea să se poarte războinicii nobili. Nu mai lipsea mult şi ar fi vrut să-şi strângă mâinile. Dar Threnody gemu - se lovise cu capul de tavan la aterizare - şi el se întoarse să o îngrijească.

— Vii cu noi? îl întrebă Zen. Dacă rămâi, o să dai de belea cu Noonii. Avem un tren. Putem să te scoatem de-aici.

Fără să îşi ridice privirea, Kobi clătină din cap.

— Nu, mersi, Tallis sau cum zici că te cheamă. Rămân aici.

Reuşi ca prin minune să găsească o trusă de prim ajutor şi începu să tamponeze îngrijorat rana lui Threnody. Abia apoi îşi ridică ochii, şi numai pentru o clipă.

— Ştiu că mă crezi un băiat răsfăţat şi de bani gata. Ştiu că-ţi închipui că logodna dintre mine şi Threnody e doar un parteneriat de afaceri. Aşa crede şi Thren. Dar eu ţin la ea. N-o s-o părăsesc.

Zen se uită la Threnody şi văzu că fata îi împărtăşea surpriza.

— Ai face bine să pleci, zise Kobi. Forţa Feroviară e probabil pe drum. O să le spunem Albaştrilor că ai deturnat nava, că ai făcut-o să se prăbuşească şi că ai fugit.

Asta îl trezi pe Zen din amorţeală. O luă pe Nova de mână, ieşiră amândoi prin hubloul spart şi porniră greoi prin noroiul unui canal de scurgere de la marginea oraşului Sundarban. O dronă zumzăi pe deasupra, făcându-i să se ferească, dar era doar robotul-culegător al unui fermier, venit să examineze pagubele pe care neaşteptata sosire le provocase sorgului său. În depărtare, peste câmpuri, se auzeau alte drone apropiindu-se.

Merseră lipăind prin noroi până la capătul canalului, unde o conductă îi purtă pe sub un drum, goniră prin lanurile ogorului alăturat şi bâjbâiră printre hambare şi garaje de tractoare până

dădură de centura oraşului. Suprafaţa carosabilului strălucea blând, eliberând o parte din lumina solară pe care o înmagazinase pe timpul zilei. Vehicule plutitoare şi maşini terestre opreau, iar pasagerii lor ieşeau să caşte gura la fumul ce se ridica de la locul prăbuşirii. Huruitul motoarelor cu reacţie umplu cerul. Zen o împinse pe Nova într-una dintre maşinile goale şi urcă în urma ei. Nova îşi puse mintea la treabă şi maşina se deşteptă.

— Încotro mergem? întrebă ea.

Zen nu ştia unde anume aterizase Kobi.

— În oraş, zise el.

Maşina făcu un viraj prompt şi porni către o rampă de ieşire, tocmai când reflectoarele dronelor începură să măture ogoarele.

35

— Flex?

— Îmm?

— Flex?

Vocea lui Damask Rose pătrunse în gândurile lui Flex. Stătea agăţat de carcasa bătrânei locomotive, schiţând siluete şi forme cu gesturi largi ale tubului său de vopsea, în timp ce un păianjen de mentenanţă ţintea un proiector de lucru asupra lui şi un altul îi ţinea trusa la îndemână. Modelele Uzinelor Foss nu erau la fel de mari ca trenurile moderne, aşa că bănuia că proviziile aveau să îi ajungă. Dacă nu, poate reuşea să convingă imprimanta 3D* din vagonul restaurant să îi producă nişte pigment.

Credinţele stranii ale călugărilor-roi îl molipsiseră şi pe el, arătându-i ce anume trebuia să deseneze de-a lungul flancurilor curbate şi aerodinamice ale lui Damask Rose: îngeri. Îngeri se revărsau din unicul far uriaş de la prova bătrânei locomotive ca printr-o uşă strălucitoare. Îngeri insectiformi şi îngeri umani, îngeri care semănau a câini şi a cosaşi şi a peşti. Îngeri care aduceau cu nişte trenuri înaripate şi cu nişte ceainice zburătoare. Îngeri cu aripi de vultur, îngeri cu ceasuri în loc de feţe. Îngeri în ţinută de afaceri, îngeri în haine de bal, îngeri purtând doar costumul în care veniseră pe lume şi şosete

desperecheate, cu dungi. Îngeri presărând trandafiri, îngeri mâncând colțunaşi, dezlănțuindu-se într-un dans sălbatic în eter, râzând toți cu încântare pentru că se descoperiseră făcând parte din capodopera lui Flex.

Dacă îi ajungea vopseaua, Flex avea de gând să întindă această procesiune şi de-a lungul vagoanelor. Întotdeauna îşi dorise să picteze un tren de la un capăt la altul. Pe o latură a compartimentului motorului desenă un înger mare, înalt şi puternic, inspirat de Myka Starling, cu şolduri late şi brațe zdravene şi un chip frumos şi blajin.

— Flex? glăsui trenul.

— Îmm?

— Zen Starling lipseşte de mai bine de cincisprezece ore.

— A trecut atâta timp?

Aşa se întâmplă când lucrezi cu spor. Nici nu simți cum trece timpul. Treptat, Flex îşi aminti unde se afla Zen şi ce plecase să facă.

— Oh…

Închise tubul de vopsea şi sări pe pietrişul de lângă şine.

— În plus, zise trenul, am prins nişte buletine de ştiri de pe datapluta locală. O navetă spațială s-a prăbuşit la marginea oraşului. Forțele de ordine caută doi fugari. Unul e un tânăr, celălalt -un motorik de sex feminin.

— O, nu! exclamă Flex.

— Crezi că e vorba de Zen şi de motorikul pe care încerca să-l recupereze?

— Cam mare coincidența dacă n-ar fi ei, nu? îi întoarse Flex întrebarea. (Nu fusese sarcastic. Îi plăceau cărările logice şi cumpănite pe care le urmau mințile trenurilor, şinele mentale pe care goneau gândurile lor.) Bine măcar că încă n-au fost prinşi. Ar trebui să facem ceva…

— Ce să facem, Flex?

El îşi lipi obrazul de flancul trenului, aşa cum făcuse de atâtea ori pe parcursul primelor lui zile în Cleave. Căldura şi mirosul trenurilor îl reconfortau de fiecare dată, însă nu îi ofereau niciun răspuns. Bietul Zen! Era undeva în oraşul-stație, vânat de drone şi de Albaştri şi de cine mai ştie ce. Cum îl putea ajuta Flex? Era un simplu pictor de trenuri. Nici măcar

nu cunoştea drumul prin tuneluri, nu aici, în Sundarban.

— Se poartă o mulțime de discuții pe frecvențele oficiale de urgență, îl anunță trenul. Trupe ale Forței Feroviare au fost trimise pe toate peroanele, ca să-i oprească pe fugari să iasă din oraş.

— Nu şi pe peroanele liniei ăsteia? întrebă Flex, brusc înspăimântat la gândul că Albaştrii puteau să se ivească mărşăluind din tunel şi să îl aresteze.

— Nu cred că le-a trecut prin minte că am putea fi aici, zise Damask Rose. Cred că încearcă să se asigure că Zen Starling nu părăseşte oraşul pe niciuna dintre celelalte linii. Au împânzit oraşul de trupe.

— O, Zen! suspină Flex.

Cine s-ar fi gândit că un tânăr hoț din Oraşul Tunetului putea să intre în atâtea belele? Un foşnet din apropiere îl făcu să îşi ridice privirile. Călugării-roi coborâseră din tren şi îl priveau. Mă rog, cel puțin aşa presupunea Flex, că îl priveau. Orbitele decupate în măştile lor erau ațintite asupra lui, dar probabil că fiecare avea câte un milion de ochi, aşa că, priveau de fapt în toate direcțiile.

— Am auzit ce-a zis trenul, spuse Unchiul Gândaci.

— Prietenii tăi sunt în pericol, se băgă în vorbă unul dintre ceilalți călugări-roi, de parcă Flex nu ar fi fost în stare să priceapă atâta lucru. Trebuie să plecăm fără ei şi să căutăm Liniile Insectelor.

— Nu! exclamă Flex, iar trenul emise un lung şi dezaprobator „Fâsss…”.

— Eu le-am zis că aşa o să spui, se dezvinovăți Unchiul Gândaci.

— Nu pot să-l abandonez pe Zen. Face parte din roiul meu, explică Flex.

Încerca să-i facă să înțeleagă, dar nu credea că erau capabili. Călugării-roi lăsau mereu în urmă părți din ei. Pentru ei, indivizii nu erau importanți.

— Nu plec fără Zen Starling, zise Damask Rose.

— Dar îl ai pe pictor, zise Unchiul Gândaci. Zen Starling nu înseamnă nimic pentru tine.

— E curajos, spuse trenul. A venit până aici ca să-şi salveze

prietena. Nu plec fără el.

Călugării-roi se sfătuiră pe foşnite preț de câteva momente. Apoi Unchiul Gândaci se întoarse către Flex.

— O să te ajutăm să-l găseşti.

— Cum? întrebă Flex. Sunt undeva în oraş şi Albaştrii îi caută peste tot. Nici nu îndrăznesc să încerc să iau legătura cu ei, de teamă să nu prindă Albăstreii semnalul. Ar putea fi oriunde.

Călugării-roi se legănară. Şoptiră ca nişte trestii uscate, încuviințând din capetele lor diforme. Păreau mulțumiți de sine.

— Suntem călugări-roi, ziseră ei. Putem merge oriunde.

Mai târziu, după ce plecaseră, trenul vorbi din nou.

— Flex?

— Îmm?

— Flex?

— Da?

— Îmi plac mult îngerii ăia.

36

Pe alocuri, oraşul semăna cu Bazarul Ambersai. Zen şi Nova străbăteau străzi pline de săli gălăgioase de *pachinko* [29] şi de baruri care serveau moluşte prăjite, străzi luminate de firme de neon, străzi zguduite de huruitul trenurilor-k ce traversau viaducte pe ai căror stâlpi sclipeau graffitiuri şi sloganuri publicitare. Nu era un loc unde se puteau ascunde cine ştie cât timp, dar aici puteau rezista mai mult ca altundeva.

[29] Joc de pinball japonez care funcționează şi ca joc de noroc.

Abandonaseră maşina după doar câteva minute. Zen nu mai furase niciodată o maşină, dar ştia că regula de bază era să nu o păstrezi prea multă vreme. Săriseră din ea sub un pod feroviar şi lăsaseră vehiculul să îşi continue drumul, în timp ce ei făceau cale întoarsă pe alei cu biobungalow-uri adormite şi prin zone cu industrie uşoară, unde imprimante 3D zbârnâiau şi îşi scuipau creațiile dincolo de pereții de hârtie ai unităților

de producție.

Voia să ia legătura cu Flex şi cu Damask Rose. Lipsea de mai mult timp decât preconizase şi aveau să treacă alte câteva ore înainte să se poată întoarce în locul unde îl aştepta Damask Rose. Ar fi trebuit să îi dea un mesaj, dar ştia că nu era bine s-o facă. Datapluta locală era probabil plină de robosantinele care de-abia aşteptau să îl depisteze şi să îi transmită coordonatele către dronele Albaştrilor. Aşa că nu îl contactă pe Flex, dar o lăsă pe Nova să îşi conecteze mintea la fluxul de informații al oraşului atât cât să descarce o hartă.

Veştile erau proaste. Tunelele Liniei Steaua Câinelui se aflau în partea de nord a oraşului. Naveta se prăbuşise în sud.

Aşa că îşi croiau drum prin mulțimile de trecători de pe străzile luminate de neon, sperând să ajungă la destinație înainte să îi zărească Albaştrii. Pe ecranele pe lângă care treceau, fluxurile de ştiri rulau imagini cu naveta avariată.

Zen se transformă din nou într-un hoț, ca şi cum ambianța asemănătoare cu a Ambersaiului ar fi trezit în el vechile talente. Era reconfortant să facă o treabă la care se pricepea, şterpelind lucruri de pe tarabele pe lângă care treceau ca şi cum ar fi fost invizibil. Fură pentru Nova o haină cu glugă care să-i acopere tunica găurită şi să-i umbrească fața. Fură găluşte de ghimbir aburinde pentru amândoi. De la o cabină de tehnologie genetică de ultimul răcnet numită Pogonometry fură o mustață-simbiot, o creatură păroasă concepută să se agate de buza lui superioară şi să trăiască acolo hrănindu-se cu sudoare şi celule moarte. Se dovedi însă o imitație ieftină: după o jumătate de oră, deveni roşcată şi îi porni la plimbare pe obraz, ca un favorit rătăcit. I-o dădu Novei, dar nici ei nu i se potrivi.

În timp ce mergeau, el îi tot arunca priviri furişe. O întreba mereu:

— Eşti bine?

— Cred că da. Acum da. Mulțumesc că te-ai întors după mine.

— Aş fi venit mai repede. Raven nu mi-a dat voie. Voia să te lăsăm acolo sus.

— Sunt doar un motorik, zise Nova.

— Nu despre asta-i vorba. Pur şi simplu aşa e Raven.

O vreme merseră în tăcere pe o stradă singuratică paralelă cu o linie destinată transportului de mărfuri. După un timp, Zen repetă:

— Eşti sigură că eşti bine?

— Da, Zen.

— Gaura aia pe care ți-a făcut-o… nu ți-a produs avarii?

— Ba da. Am fost deconectată un timp îndelungat, cred. Dar acolo sus era lumină solară din belşug care să mă alimenteze şi trupul meu e făcut din componente care se autorepară.

— Păcat că nu e şi al meu la fel, zise Zen, care, după prăbuşirea navetei, era plin de vânătăi şi tremura din pricina stresului şi a adrenalinei.

— Îmi pare tare rău, zise ea.

— De ce?

— Pentru că ți-am pus viața în pericol.

Îl privi cu franchețe, cu chipul luminat din când în când de farurile unui tren în trecere. Ca o eroină dintr-unul dintre filmele ei vechi.

— Când eram acolo sus şi mă gândeam că n-o să te mai văd niciodată, am crezut c-o să mi se frângă inima. Inima mea nu e făcută din componente care se autorepară, Zen Starling.

Trenul trecuse, dar el încă o mai vedea păşind alături de el în lumina de sodiu a felinarelor de pe marginea căii ferate. Mirosul spațiului stăruia în jurul ei, ca un iz înțepător de fum. Cum se chema sentimentul pe care îl încerca el acum? Orice o fi fost, îl înspăimânta. Se simți aproape uşurat când ea zise pe neaşteptate:

— Suntem urmăriți.

Zen se uită în spate. Nu zări pe nimeni, dar ştia că Nova avea un auz mai ascuțit şi o vedere mai bună decât ale lui.

— Sunt trei, zise ea. Nu cred că sunt oameni.

El o trase în pragul unui depozit şi îşi scoase pistolul.

— Motorikşi?

Nova clătină din cap.

— Călugări-roi.

Zen râse uşurat şi ieşi din ascunzătoare. Nu putea fi sigur că erau tovarăşii lui de călătorie, dar era puțin probabil să fie alții. De obicei călugării-roi nu umblau câte trei.

— Te-am găsit, şoptiră călugării, apropiindu-se atât de iute, că păreau în pericol să se dezintegreze.

Zen râse din nou. Nu mai fusese în viaţa lui atât de fericit să vadă câteva milioane de insecte mutante la un loc.

— Noi te căutăm. Noi te găsim! foşni Unchiul Gândaci, întinzându-se să pipăie hainele lui Zen, în timp ce Zen se lupta cu impulsul de a se trage îndărăt. Trenul a scanat fluxurile de ştiri şi ne-a zis că trupele imperiale sunt pe urmele tale. Ne-am făcut cu toţii griji pentru tine - Flex şi trenul şi noi. Aşa că am plecat în căutarea ta. Nimeni nu-i ia în seamă pe călugării-roi. Nimeni nu ne opreşte şi nu ne ia la întrebări. Suntem doar nişte călugări-roi.

— Vă mulţumesc, zise Zen, ruşinat că o grămadă de gândaci trecuse prin atâtea ca să-l ajute şi regretând că vederea lor îi provoca atâta scârbă.

— Sunt poliţişti pretutindeni! zise unul dintre ceilalţi călugări. Forţa Feroviară, îh! În staţie, pe străzi.

— Sunt mulţi, mulţi, în partea aia, zise Unchiul Gândaci, arătând în direcţia către care se îndreptaseră până atunci Zen şi Nova.

Zen văzu lumina împrăştiată de reflectoarele dronelor care zburau încolo şi încoace, survolând centrul oraşului.

— Ascunde-te, îl îndemnară ceilalţi călugări.

Zen clătină din cap.

— Trebuie să ne vedem de drum. Mai devreme sau mai târziu, o să înceapă să se întrebe cum am ajuns aici şi asta o să îi conducă la Linia Steaua Câinelui şi la Damask Rose. Nu avem vreme să ne ascundem. Trebuie să ne continuăm drumul.

— Poţi să-ţi continui drumul şi să te şi ascunzi în acelaşi timp, zise Unchiul Gândaci. Noi te ascundem. Te ascunzi în noi.

Pe moment, Zen nu înţelese ce voia să spună. Apoi înţelese şi îşi dori să n-o fi făcut.

— A, nu! făcu el. Nu, nu, nu, nu fac asta...

Dar avea de ales?

Nova forţă încuietoarea uşii din spatele lor şi îi conduse într-un depozit cu tavanul boltit, foarte asemănător cu locuinţa lui Flex din Cleave, cu excepţia faptului că era plin cu butoaie cu

tot felul de substanțe chimice. O alarmă antifurt îi întrebă arțăgoasă cine se credeau de dădeau buzna cu atâta tupeu şi îi anunță că va chema poliția, dar era un model ieftin, aşa că Nova pătrunse cu uşurință în mintea ei şi o potoli imediat. Călugării-roi îşi pierdeau deja forma umană, dizolvându-se în movile fojgăitoare de insecte lucioase, în timp ce robele golite căzură pe podea ca hainele unui om de zăpadă care se topeşte în bătaia soarelui. Zen îşi simțea gura uscată. Experiența se anunța îngrozitoare.

Dar Nova nu se temea de insecte. Se apropie de una dintre grămezile colcăitoare. Gândacii se prelinseră în sus pe picioarele ei, în şuvoaie negre, despărțindu-se în jurul coapselor şi al torsului şi încolăcindu-se de-a lungul brațelor ei întinse până ce îi acoperiră degetele ca nişte mănuşi. Şi continuară să urce, masculii cățărându-se unul peste altul, femelele fâlfâind din aripi. Îi acoperiră fiecare părticică a trupului, după care îi învăluiră şi capul. Când fu îmbrăcată în insecte de sus până jos, porni cu mişcări grijulii către locul unde zăcea sutana abandonată, o ridică şi o îmbrăcă. Armătura o plie şi o strecură pe sub sutană. Ridică dinaintea chipului masca asemănătoare unui cuib de viespi şi gândacii o fixară locului. Când se întoarse către Zen, transformarea era completă - Nova se preschimbase într-un călugăr-roi ceva mai mare decât media, dar cine se deranja să se uite la călugării-roi? Călugării-roi mergeau unde voiau, fără să se sinchisească niciodată de nimic.

— Dar nu în afara oraşului, zise grămada care fusese mai înainte Unchiul Gândaci. Dacă trupurile-polițişti ne văd plecând din oraş, o să zică: „Aha, călugării de obicei stau în stații" şi o să ne ia la întrebări şi poate o să ne înghiontească cu bastoane şi o să vă găsească ascunşi în noi. Aşa că trebuie să o luăm prin stații şi de acolo să ajungem la vechile peroane. Trenul o să ne aştepte acolo. Am discutat toate astea cu locomotiva şi cu Flex. Trenul o să fie acolo într-o oră. Trebuie să ajungem şi noi până atunci.

— Ştiu cum să facem, zise Nova cu vocea uşor înăbuşită de masca din hârtie a călugărului-roi. Am hărți ale stației în minte.

Încercă să se urnească din loc. Sutana din pânză de sac era prea scurtă şi de sub tiv i se vedeau picioarele acoperite de

gândaci.

— Ghemuieşte-te un pic, îi zise Zen. Îndoaie-ți genunchii. Şi nu mai merge atât de lin. Mergi ca un beţiv care ține un pahar de vin în echilibru pe cap, străduindu-se să nu verse nicio picătură.

Aruncă o privire spre cea mai apropiată movilă de gândaci, încercând să se convingă să păşească în mijlocul ei.

— Învelişul de insecte nu e compact, zise Nova cu voioşie. Intră aer din belşug.

— Ce ştii tu? Tu n-ai nevoie să respiri! O să-mi intre în gură.

— Ba n-o să… zise ea şi se întrerupse, înecându-se: Pfuai, bleah!

— Urăsc gândacii! zise Zen.

Îl trecură toate transpirațiile la gândul că mii de picioruşe aveau să se târască pe trupul lui. Dar se uită la Nova, care înainta legănându-se prin depozit, încercând să meargă ca un beţiv, şi recunoscu că era cea mai bună deghizare pe care o pomenise.

Aşa că închise ochii, îşi încleşta buzele, strânse din dinți şi se strâmbă de parcă ar fi mâncat lămâie, în încercarea de a-şi închide nările. Valul foşnitor de gândaci se prelinse pe trupul lui şi îl înghiți.

Nu era deloc cum îşi imaginase că avea să fie.

Era mai rău.

37

Spitale, interogatorii, lumina albă şi necruțătoare a birourilor mici şi mizerabile în care polițiştii şi ofițerii forțelor de securitate ale Noonilor o făcură pe Threnody să-şi spună povestea iar şi iar.

— Nu e adevăratul Tallis Noon. E un impostor. A urcat în trenul Noonilor la Adeli şi mătuşa Sufra a prins drag de el… Şi, la câteva zile după ce a urcat el, trenul a ajuns pe Podul Fusului…

O transportară pe Threnody cu o maşină terestră până la turnul de control din apropierea peroanelor centrale. Kobi le repeta că fata era obosită şi că ar trebui să i se dea voie să

meargă acasă şi să se odihnească, dar oamenii spuseră că mareşalul feroviar Delius voia să-i vorbească. Dronele site-urilor de ştiri zumzăiau în roiuri deasupra ei în timp ce ofițerii o escortau zoriți înăuntru.

Locul era aglomerat: ofițeri ai Forței Feroviare, oficiali ai căii ferate, generalii CoMa în uniformele lor fanteziste. Holoecrane pluteau în aer, transmițând rapoartele Albaştrilor care cercetau oraşul şi preluând imagini de la dronele aflate în zbor. Priya Noon era şi ea acolo, înconjurată de lume şi de un nor de drone mici, care zburau agitate în zigzag, parcă molipsite de panica stăpânei lor.

— Îmi mai trebuie întăriri, zicea ea cu o voce ascuțită, tremurată, stridentă. Ce sens are să lăsăm fie şi un singur tren blindat pe Stația Centrală, unde trădătorul de Tibor poate să le captureze şi să le întoarcă împotriva mea? Dacă trupele pe care le aveți aici nu pot prinde nici măcar un singur asasin…

— Lady Threnody?

Cineva atinse brațul lui Threnody. Se întoarse şi o descoperi dinaintea ei pe Lyssa Delius - mareşalul feroviar Delius, cu privirea ei înțeleaptă şi părul alb, ca un coif de războinic, cea care apărea în toate buletinele de ştiri.

— Am văzut relatarea Domniei Voastre cu privire la evenimentele de azi-noapte, zise încet mareşalul feroviar, conducând-o cu grijă departe de grupul din jurul Priyei. Sunteți absolut sigură cu privire la numele pe care ni l-ați dat? Adevăratul nume al acestui impostor?

— Mi-a spus că îl cheamă Zen Starling.

Femeia o examina cu o privire severă.

— Ați mai auzit numele acesta?

— Niciodată.

— Ei bine, eu da, spuse mareşalul feroviar şi se întoarse către aghiotanții şi ofițerii care o însoțeau, aşteptându-i ordinele cum aşteaptă un câine resturi de la masă. Trimiteți oameni pe peroanele Liniei Steaua Câinelui. Ce dacă-s sigilate? Desigilați-le! Şi să mi-l găsiți pe Yanvar Malik.

În timp ce îşi târau picioarele către peroanele centrale, Zen crezu de nenumărate ori că îşi va pierde cumpătul. Că va începe să țipe şi să se zbată, că o să dea din mâini, o să-şi smulgă de pe el sutana veche şi murdară şi o să împrăştie gândaci în toate părțile.

Pentru că îi pătrunseseră în urechi şi în nări şi i se plimbau pe sub cămaşă de-a lungul spinării, iar pe picioare i se îngrămădiseră într-un strat atât de dens, că abia şi le putea mişca. Dar probabil că tot răul era spre bine, pentru că inconvenientele acestea făceau ca înaintarea lui să semene mai tare cu mersul stângaci al unui călugăr-roi. Începură să treacă pe lângă punctele de control ale Forței Feroviare şi, prin orbitele măştii de hârtie mărginite de un tiv de picioruşe şi antene, îi văzu pe Albaştri cum le fac semn să înainteze fără să le arunce măcar o privire. În clipa aceea, înțelese că avea să meargă şi avea să merite.

Din când în când, în căşti răsuna vocea Novei. „Nu mai e mult!" îl încuraja ea. „Uită-te la Albaştri! Nici nu ne iau în seamă!"

Fură opriți doar o dată. Un subofițer le tăie calea când ajunseră aproape de bariere, întrebându-i încotro mergeau. „Pe peronul 89", şopti masa de gândaci a Novei. Subofițerul se întoarse să asculte noile ordine care îi pârâiau în cască şi le făcu semn să treacă. Bariera, programată să permită accesul călugărilor, la fel ca toate barierele din stații, se deschise dinaintea lor şi ei pătrunseră pe peron, lăsând în urmă o dâră de trupuri moarte, în timp ce oamenii care aşteptau trenul spre Bhose Harbour se trăgeau înapoi, făcându-le loc.

Era un peron lung, pustiu şi întunecos. Coborâră pe şine şi traversară o linie, apoi încă una. Călugării-roi aveau reputația de a face lucruri stranii şi probabil că nimănui nu i s-ar fi părut ciudat să îi vadă acolo. Se opriră totuşi şi aşteptară în beznă trecerea unui tren înainte să îşi continue drumul. În curând ajunseră la o uşă din peretele tunelului, despre care Nova zise că ducea către Linia Steaua Câinelui. Ieşiră în scurt timp pe un peron de mult abandonat, îngropat adânc sub celelalte linii.

Era o linişte desăvârşită. Pe peronul opus, un automat clipi optimist din luminițe, anunțându-i că avea variate gustări de

vânzare. Cele două şine sclipeau în lumina biolămpilor de pe pereți. Zen şi Nova cercetară peronul cu privirea de la un capăt la celălalt, în speranța că trenul-k pândea în umbra tunelului. Singura mişcare era cea a vântului: curentul tunelurilor, venind cine ştie de unde, le ridica poalele sutanelor şi făcea să zornăie aripile uscate ale gândacilor ce le acopereau mâinile.

— Nu-i nici urmă de tren, zise Nova.

— Damask Rose a spus că o să ne întâlnim aici, şopti învelişul ei de gândaci. S-a convenit. Flex a auzit. S-a discutat.

Unchiul Gândaci părea să aibă un soi de criză. Flutura din mâini şi dădea din picioare. Îşi scoase roba pe jumătate şi se dezintegra, dându-l la iveală pe Zen, care gâfâia şi tremura, măturând gândacii ce i se revărsau din păr şi îi goneau pe obraz ca nişte lacrimi negre.

— Poate am ajuns prea târziu, şuieră Unchiul Gândaci, din care nu mai rămăsese decât o grămăjoară informă sub roba căzută la pământ, ca un rug de frunze de toamnă aşteptând să fie aprins.

— Poate am ajuns prea devreme…

Cert era însă că dăduseră de necaz. Pe peron începu să se audă un murmur. Un duruit care nu era cel al unui tren.

— Zgomot de paşi! zise Nova, care îl auzi înaintea lui Zen.

Deodată, amestecându-se cu bubuitul paşilor, răsunară voci. Pe platformă se ivi un echipaj de Albaştri, spintecând aerul prăfos cu raza lămpilor de pe coifuri. Le porunciră fugarilor să îngenuncheze cu mâinile ridicate, iar ecoul, răsfrângându-se iar şi iar din bolta tunelului, le purtă cuvintele până la Zen şi Nova. Ei se supuseră. Insectele se prelinseră de pe trupul Novei ca un lichid negru, adunându-se pe peron. Soldații se opriră la marginea băltoacei şi îşi întoarseră privirile către comandantul lor, aşteptând ordine. Nimeni nu voia să străbată roiul acela şi să îşi petreacă seara curățând gândaci striviți din şanțurile bocancilor.

— Vine trenul, şopti Nova la urechea lui Zen.

Îngenuncheați la marginea platformei, se uitară la şine. Lumina pe care o proiecta automatul de pe celălalt peron începea să tremure pe măsură ce şina vibra tot mai tare sub greutatea, trenului ce se apropia. O secundă mai târziu, auzi şi

Zen. Era un vuiet de motoare, prea puternic ca să vină de pe altă linie.

— Dar n-are cum să vină un tren, spuse unul dintre Albaştri, clătinând din cap. Linia asta e închisă!

— Nova, avertizează-i! şopti Zen. Găseşte repede frecvența lui Damask Rose şi anunț-o ce se petrece, altfel o să-l prindă şi pe Flex!

Nu avea timp să cerceteze fiecare frecvență în căutarea unei locomotive bătrâne, pe care nu o cunoştea. Nova îşi trimise avertismentul pe toate frecvențele, cu atâta putere, încât Albaştrii se puseră pe înjurat şi unii dintre ei îşi duseră mâinile la urechi, pe deasupra căştilor încorporate în coifuri.

Tunelul se umplu de o lumină care se revărsă pe peroane şi Damask Rose ieşi vuind din beznă.

La început Zen de-abia o recunoscu, aşa împodobită cu îngeri cum era. El, Nova, călugării-roi şi Albaştrii încremeniră cu gura căscată în timp ce trenul intră în stație, alunecând pe şine, cu un scrâşnet prelung de frâne şi cu scântei țâşnindu-i de sub roți.

Unii Albaştri crezură probabil că erau atacați. Îşi înălțară armele. Un glonț ricoşa din flancul trenului şi în locul unde fusese fața unui înger se ivi o cicatrice de ceramică albă. Printr-o trapă pictată cu îngeri de pe acoperişul locomotivei se ivi ceva ce se dovedi a fi o mitralieră. Aceasta se deplasă de la stânga la dreapta, măturând peronul cu un şuvoi strălucitor de focuri de trasor. Câțiva Albaştri se îndoiră de mijloc şi se prăbuşiră pe peron. Comandantul făcu un salt în spate şi se trânti pe una dintre banchetele de pe peron, ca şi cum ar fi descoperit că acesta nu era trenul pe care îl aşteptase. Ceilalți răspunseră la atac, declanşând o ploaie de scântei şi ciobind pictura de pe capota bătrânei locomotive.

La adăpostul oferit de gura tunelului, uşa unuia dintre vagoane se deschise. Flex se înclină afară şi îi făcu lui Zen semn cu mâna. Îndepărtându-se pe brânci de bătălie, Zen şi Nova porniră către el. În urma lor, călugării-roi împrăştiați pe peron tălăzuiau ca o mare în fierbere, încercând să-şi înalțe scheletele din crenguțe. Cel de-al treilea călugăr se întoarse să-i ajute, dar un foc de armă îl nimeri, împrăştiindu-l şi

răspândind gândacii din alcătuirea lui pe o arie atât de mare, încât inteligența făpturii se stinse ca o lumânare. Deveni un simplu roi, o furtună de aripi fâlfâind în jurul fețelor soldaților şi izbindu-se de biolămpi.

Zen ajunse la uşă. Flex îl trase înăuntru şi se întoarseră amândoi să o ajute pe Nova. Dar Nova nu avea nevoie de ajutor: sări pur şi simplu înăuntru, cu grația unui motorik.

— Toată lumea la bord? întrebă Damask Rose. Pentru că nu ştiu dacă ați observat, dar nu mai pot să stau aici. Sunt unii care trag în mine.

— Călugării-roi! zise Flex. Nu-i putem lăsa în urmă! Călugării-roi erau pe peron şi, deşi nu participau propriu-zis la luptă, sufereau pierderi grave din pricina focului încrucişat şi a soldaților înspăimântați care dădeau buzna printre ei, strivind gândacii şi dărâmând eşafodajele firave pe care aceştia încercau să le înalțe. Unul îşi ridicase toate femelele în aer, într-un nor disperat care se apropia zumzăind de tren, dar un Albastru înfricoşat aținti asupra lor un aruncător de flăcări şi insectele sfârâiră ca nişte floricele de porumb.

Damask Rose se puse din nou în mişcare. Înaintea sa, o pasarelă făcea legătura între peroane. Bâjbâind după grenade, Albaştrii urcau în grabă scările cu intenția de a ajunge deasupra şinelor.

— Nu putem să-i abandonăm! țipă Flex, ca să acopere vuietul curentului de aer şi mugetul motoarelor şi al puştilor.

Motorikul îşi întinse brațul, împiedicând uşa să se închidă. Pe peron, Unchiul Gândaci reuşise să se reasambleze, o siluetă stângace şi lucioasă, încleştându-şi roba care fâlfâia în bătaia curentului. Gloanțele treceau prin el, împrăştiind cât colo jerbe de gândaci carbonizați sau făcuți fărâme. Un proiectil îl nimeri pe Flex, care şedea în uşa deschisă, şi îl doborî pe spate, împroşcând geamul cu gel albastru.

— Flex!

— Sunt bine…

Zen îi luă locul în cadrul uşii. Întinse un braț prin ploaia de gloanțe, apucând un pumn de insecte şi scheletul din sârmă şi de lemn al mâinii Unchiului Gândaci.

— Sari! strigă el. Sari!

Dar Unchiul Gândaci nu putea alerga suficient de repede ca să țină pasul cu viteza tot mai mare a lui Damask Rose. Se destramă în timp ce alerga, răspândind gândaci pe peron şi în bezna de sub tren. Fața i se desprinse şi zbură, luată de curent ca o farfurie de carton la un picnic.

— Găseşte drumul, Zen Starling! foşni el. Găseşte Liniile Insectelor!

În clipa următoare, rămase prea puțin din el ca să mai poată vorbi; deveni doar un nor de insecte care zburau şi se târau, izbindu-se de ferestre, pătrunzând în tren pe lângă obrazul lui Zen, desprinzându-se de pe armătura zornăitoare care încă mai flutura în mâna băiatului.

Zen îi dădu drumul. Damask Rose îşi trânti uşile şi se avântă în tunel, accelerând din răsputeri către poarta-k.

39

Threnody stătea alături de sora ei, urmărind holoecranele şi încercând să înțeleagă ceva din imaginile tremurate filmate de camerele de pe căştile Albaştrilor. Lumina pâlpâitoare şi paraziții, cuvintele urlate în jargon şi trenul cel roşu dispărând.

— A scăpat? zise Priya, uitându-se la Threnody de parcă ar fi sperat ca fata să-i spună că nu era adevărat. L-au lăsat să plece?

Afară se auzeau sirene, luminile reflectoarelor măturau tavanele boltite ale stației, iar transportoarele Forței Feroviare aterizau pe rând, preluându-i pe supraviețuitorii bătăliei pe măsură ce aceştia ieşeau împleticindu-se din vechile tuneluri.

— Dacă Forța Feroviară nu ne poate asigura securitatea, atunci cine? întrebă Priya.

— Suntem în siguranță, Priya, încercă Threnody să o liniştească. Zărindu-l pe Zen Starling pe ecrane, în străfulgerarea focurilor de armă, se temuse că îl va vedea împuşcat. Nu voia asta. Dar nu voise nici să-l vadă scăpând; îl voia captiv, adus înapoi în cătuşe şi silit să dea explicații. Silit să îşi ceară iertare. Şi apoi criogenat pentru mult, mult timp. Gândindu-se că el se afla nevătămat la bordul bătrânului tren, se simți indignată. Nu era cinstit! Nu trebuia să i se permită să

scape nepedepsit!

Mareşalul feroviar se apropie de ele, continuând să le arunce ordine ofițerilor mai tineri care alergau de colo colo ca nişte copii trimişi cu comisioane.

— L-ai lăsat să scape! zise Priya.

Threnody se întrebă dacă voia să spună că mareşalul feroviar îi permisese intenționat lui Zen să fugă. Ceea ce nu putea fi adevărat, dar în acest moment biata Priya părea gata să creadă orice năzbâtie.

— Îmi pare rău, spuse mareşalul feroviar. Nu ştiam c-o să aibă un tren atât de bine înarmat: oamenii noştri au fost luați prin surprindere. Dar ştim că se află pe Linia Steaua Câinelui. O să-l urmărim.

Dintr-un motiv sau altul, mareşalul se întoarse spre Threnody. Era ceva straniu în expresia ei: avea privirea unei femei care se gândea la mai mult decât la un tren fugar.

— Lady Threnody, cineva vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră.

— Cine? întrebă Priya bănuitoare.

— Vă rog, Excelență, este o chestiune privată…

— Eu sunt împărăteasa! strigă Priya. Trebuie să mi se spună! Trebuie să ştiu tot!

Lyssa Delius îi aruncă un zâmbet primejdios.

— Numai Gardienii ştiu totul, Excelența Voastră. Şi poate nici măcar ei. Căpitane Rostov, căpitane Zakhar, cred că pericolul a trecut pe moment şi că împărăteasa se poate întoarce la reşedința sa. Vă rog s-o escortați, spuse ea şi, întorcându-se înainte ca Priya să apuce să protesteze: Lady Threnody, vă rog să veniți cu mine.

Se petrecea ceva foarte straniu, îşi zise Threnody, în timp ce mareşalul feroviar o conducea pe coridoarele turnului de control, iar sora ei, împărăteasa, era escortată acasă de nişte simpli căpitani.

— Cu cine o să discut? întrebă ea, dar Lyssa Delius nu păru să o fi auzit.

O duse într-un mic birou fără ferestre. În mijlocul camerei se afla un fotoliu mare, care se înclină pe spate când se aşeză în el. Într-un colț, un bărbat în roşu îşi făcea de lucru cu nişte

maşinării.

— Domnul Yunis este de la Colegiul Imperial de Datascafandri, zise mareşalul feroviar. O să discutați cu unul dintre Gardieni.

Threnody se ridică în picioare. În orice altă noapte, ar fi luat-o drept o glumă.

— Gardienii nu discută cu oamenii, spuse ea. Cel puțin de un timp încoace.

— Gardianul acesta a discutat cu domnul Yunis, zise mareşalul feroviar, îndemnând-o cu blândețe să se aşeze înapoi pe scaun. Şi acum s-ar părea că vrea să discute cu Domnia Voastră.

— Nu, e o greşeală, probabil cu Priya vrea să vorbească…

— Nu cred că Gardieni noştri cei atotştiutori fac greşeli de felul ăsta, lady Threnody.

Threnody se înfiora. Căută privirea domnului Yunis, sperând că o va încuraja, dar şi datascafandrul tremura în timp ce se întindea către ea pentru a-i aşeza pe cap nişte căşti complicate, cu vizor, potrivindu-i terminalele după ureche şi la tâmplă. Pe chip şi pe dosul palmelor avea tatuaje misterioase.

— Funcționează cam ca un set obişnuit de căşti, lady Threnody, spuse el. Întâlnirea cu un Gardian este o experiență tulburătoare. O să pătrundeți într-o zonă a Mării de Date aflată dincolo de *firewall*-urile dataplutei Sundarbanului…

— Nu-i periculos? întrebă Threnody.

În adâncul Mării de Date trăiau tot felul de chestii: rețele de *phishing,* rechini-spam care îți pătrundeau în minte şi îți umpleau visele cu reclame, programe militare pe jumătate nebune rămase din războaie de demult.

Domnul Yunis părea să creadă că era, într-adevăr, periculos, dar încercă să o liniştească:

— Gardianul a construit un mediu virtual temporar unde vă veți întâlni. Vă rog să țineți minte că sunteți în siguranță, absolut în siguranță…

Căştile porniră cu un țiuit.

— Nu cred că funcționează, începu Threnody, dar, în clipa următoare, domnul Yunis le alimentă cu un cod şi ea plonja în Marea de Date.

Nu era ca şi cum te-ai fi logat la o dataplută. Plutele îți luau ochii cu site-uri luminoase şi ispititoare de cumpărături şi cu efervescența scânteietoare a rețelelor de socializare. În schimb, în adâncuri, totul era cenuşiu, o supă monocromă agitată, presărată cu luminițe ce scânteiau şi țâşneau de colo colo ca nişte picături de ploaie surprinse în lumina unui far. O înconjură pe Threnody, înghițind-o.

„E doar marea", zise în mintea ei domnul Yunis. Nu îl putea vedea prin furtuna de date, dar vocea lui o calmă. Dacă se concentra, simțea mâna Lyssei Delius strângând-o pe a ei şi moliciunea fotoliului pe care stătea în lumea reală.

Deodată, găsi o cale de a gestiona potopul de informații care se revărsa în mintea ei. Nu era o soluție foarte originală, dar era suficient de bună ca să îi domolească panica. Începu să se uite la Marea de Date ca la o mare adevărată. Milioanele de scântei rapide care țâşneau pe lângă ea ca planctonul erau pachete individuale de date. Luminile mai mari care apăreau o clipă şi dispăreau erau minții trenurilor, transmițând ştiri şi mesaje din alte stații în timp ce străbăteau Sundarbanul. Conurile imense, efervescente, ce răspândeau o strălucire blândă, ca nişte vulcani subacvatici, erau rețelele informatice protejate de *firewall-uri:* datapluta locală şi plutele private ale Noonilor şi ale altor mari companii. În larg, pe jumătate ascunse în bezna ce le înconjura, se desenau nişte forme uriaşe, care erau probabil avatarurile locale ale Gardienilor…

Şi Threnody unde era? Pentru scurt timp, panica reveni. Plutea oare suspendată în mijlocul oceanului? În derivă? Avea să se înece? Dar nu. Privea toate acestea printr-o sticlă. Printr-o fereastră gigantică. Stătea pe o podea cu dale negre şi albe. Dacă privea prea mult dalele, acestea începeau să se comporte ciudat, schimbându-şi locul una cu alta într-un dans straniu. Aşa că preferă să se întoarcă şi să vadă ce era în spatele ei.

Părea o cameră. O cameră enormă, pustie, fereastra la care stătea acum cu spatele fiind unul dintre pereții ei. Ceilalți trei pereți erau compuşi din sertare. Şir peste şir de sertare de lemn, fiecare cu un mâner de alamă de forma unei scoici micuțe.

Nu. Nu era chiar o cameră, ci un mediu virtual, ca într-un

joc. Nici măcar nu era la fel de bine proiectat ca majoritatea jocurilor. Picioarele virtuale ale lui Threnody nu scoaseră niciun sunet pe podeaua virtuală atunci când o traversă. Mânerul virtual al unui sertar virtual nu îi provocă nicio senzație tactilă când îl deschise.

Înăuntrul lui zări un milion de foi de hârtie. Luă una. Pe ea erau imprimate cuvinte în limbi pe care nu le ştia.

— Cine eşti? se auzi o voce stranie.

Venea din jurul ei şi dinăuntrul ei, dar ea se întoarse ca să vadă cine vorbise.

Arăta ca o femeie, deşi nu era cu adevărat o femeie, la fel cum încăperea nu era cu adevărat o încăpere. Era o făptură compusă din cod şi codul crea, pentru uzul lui Threnody, imaginea unei femei foarte înalte, cu pielea de un albastru stins. Purta o rochie imprimată cu frunze de palmier şi raze de soare, tivită cu flecuştețe dantelate. Chipul îi era încadrat de o cantitate impresionantă de păr roşu. Atât părul, cât şi rochia fluturau în bătaia unei adieri pe care Threnody nu o simțea.

— Bună ziua, zise ea cu şovăială în glas.

Era uluită, nu îi venea să-şi creadă ochilor. Vorbea cu un Gardian sau cel puțin cu o parte dintr-unul. Ea, micuța Threnody Noon, vorbea cu o entitate creată pe Bătrânul Pământ, cu unul dintre constructorii Rețelei.

„Trebuie să am grijă să nu-i povestească nimeni Priyei despre asta”, îşi spuse ea. „O să fie atât de geloasă!”

Femeia albastră se apropie, plutind peste zvârcoleala fractală a dalelor. Era greu să-i apreciezi dimensiunile. Threnody voia să creadă că era de înălțimea unei ființe umane obişnuite, dar dacă nu se mai concentra devenea conştientă de săgețile de lumină care străbăteau camera îndreptându-se spre femeie şi dispărând înăuntrul ei. Erau aceleaşi scântei pe care încercase mai devreme să le ia drept plancton, dar acum avea senzația că erau mari ca nişte sori şi că silueta care stătea printre ele avea o înălțime de ani-lumină. Simți o inteligență imensă privind-o intens prin ochii aurii ai Gardianului.

— Bine ai venit, Threnody Noon.

Deasupra Gardianului, ca o bulă din benzile desenate, se ivi imaginea unei încăperi. Era camera din oraşul-stație

Sundarban, unde Threnody stătea pe fotoliul cel mare, cu Lyssa Delius şi data-scafandrul alături de ea. O imagine ametitoare, luată de sus, ca şi cum Gardianul ar fi deturnat una dintre camerele de securitate din plafon. Lăsă imaginea să plutească un moment, apoi îşi trase din păr un ac lung de argint şi înțepă bula, care dispăru cu un pocnet puternic.

— Sunt interfața digitală a Ansamblului Nonuman Autonom de Inteligență Sintetică 6.0, zise Gardianul. Poți să-mi spui Anais. Iată, e-mailuri, spuse ea, făcând semn către sertarul pe care îl deschisese Threnody.

— Poftim?

— Le colecționez. Sunt un soi de mesaje pe care oamenii şi le trimiteau unii altora cândva. Cam ca mesajele pe care le trimiți tu prietenilor tăi, presupun, dar în zilele de demult oamenii aveau obiceiul să le tasteze manual, poți să-ți închipui aşa ceva? Toate se găsesc încă undeva acolo jos, în cele mai adânci niveluri ale datamâlului care se acumulează pe fundul Mării de Date. „Vă mulțumesc pentru interesul arătat", scrie în ele sau „Mă distrez de minune" sau „Comanda dumneavoastră a fost înregistrată" sau „Te iubesc" sau „A murit hamsterul". Fiecare în parte e o nestemată! Ambiția mea e să fac rost de toate e-mailurile care s-au trimis vreodată. Ce zici, ți-ar face plăcere să le citeşti?

De jur-împrejurul ei, sertarele începură să se deschidă silențios.

„Nu", o preveni domnul Yunis, o voce firavă de undeva de la periferia conştiinței lui Threnody, ca un şoricel binevoitor dintr-un basm.

— Poate mai târziu? zise Threnody emoționată. Mi s-a spus că voiați să-mi vorbiți.

Sertarele se trântiră. Anais pâlpâi. Silueta ei fluctua. Îi întoarse spatele lui Threnody. Văzută din spate, era goală pe dinăuntru, ca o formă de prăjitură. Îşi mişcă mâinile, desenând în aer contururi strălucitoare.

— Am detectat anumite tipare, zise ea. Afirmațiile unui individ, Malik. Un tren pe Linia Steaua Câinelui. Ar fi trebuit să ne dăm seama, dar nu am văzut. Am crezut că a murit. Toți am crezut-o.

Threnody încerca să înțeleagă ce i se spune.

— Cine ați crezut că a murit?

— Raven! Raven!

Gardianul se întoarse către ea. Threnody observă că acum fața îi era o mască de porțelan acoperită cu o rețea fină de crăpături. În loc de ochi era scris de două ori cuvântul „ochi". În loc de gură, cuvântul „gură", cu litere roşii.

— Ai stat de vorbă cu băiatul din trenul Noonilor, Zen Starling.

— Da, zise Threnody. Nu, de fapt nu prea mult. Mătuşica mea, Sufra, a prins drag de el…

Nu avea rost să îi mintă pe Gardieni.

— Mă uit la nişte înregistrări de pe stația Adeli, o întrerupse Anais. El urcă în tren. Tu îl întâmpini. Îl conduci.

— Păi voiam doar să fiu drăguță. Nu ştiam că e un impostor. Dacă aş fi ştiut…

— Ce vrea?

Threnody începu să se îngrijoreze.

— Colecția de artă. A spus că vrea să vadă colecția de artă. Mătuşica Sufra i-a arătat-o…

Ochii lui Anais scânteiară. O parte din ea încă o mai asculta pe Threnody, în timp ce o altă parte scana cataloagele colecției Noonilor.

— Băiatul Zen Starling şi-a exprimat interesul față de vreun obiect anume din colecție?

— Nu cred.

Ceva se ivi în aer între chipul ei şi cel al Gardianului. Era un cub cenuşiu ca plumbul, care nu ieşea în evidență prin nimic.

— Băiatul Zen Starling s-a arătat interesat de obiectul ăsta? *Pyxis-ul,* autor necunoscut, cumpărat de lady Rishi Noon?

— Nu ştiu…

— Cum de n-am observat obiectul ăsta până acum?

— E o întrebare retorică? întrebă Threnody.

— Are mărimea potrivită. Are greutatea potrivită. E posibil ca… Lady Rishi… Raven era prieten cu ea. E posibil oare…?

Masca lui Anais se crăpă şi se fărâmiță ca o coajă de ou. În spatele ei erau frunze, portocalii şi galbene şi cafenii, o furtună de frunze tomnatice de dimensiunile unei nebuloase. Încăperea

cu podeaua în carouri dispăru, ca şi cum Anais nu ar fi vrut să îşi mai bată capul cu menţinerea acelei iluzii. Pentru o clipă, Threnody avu impresia că se afla pe o lume unde se construia o nouă şi imensă staţie. Nişte maşinării săpau fundaţii adânci într-o stâncă roşie. Oameni în veşminte demodate se adunaseră în jurul a ceea ce părea a fi o grămadă de ouă negre pe jumătate îngropate în ţărână: nişte sfere închise la culoare, etalând în lumina soarelui modelele stranii gravate pe suprafaţa lor. Apoi şi această imagine dispăru şi fata se pomeni din nou înghiţită de valurile cenuşii ale Mării de Date. Luminile planctonului goneau pe lângă ea, prin ea, scurgându-se în şi dintr-o întunecime imensă, care se îndepărta plutind cu lentoare.

— Pleacă, zise Anais.

Se trezi zvârcolindu-se şi gâfâind în fotoliul cel mare ca şi cum ar fi fost scoasă din adâncuri, agăţându-se de casca pe care domnul Yunis i-o desprindea de pe tâmplă şi privind în ochii Lyssei Delius, care se apleca deasupra ei:

— I-aţi vorbit Gardianului? Ce v-a spus? Ce voia?

Threnody se gândi la un răspuns în timp ce pulsul îi revenea încet la normal.

— N-am nici cea mai mică idee, zise ea.

Pe malul unui lac de culoarea safirului şi de forma unei inimi din munţii de pe continentul nordic al Sundarbanului se afla o casă veche. Porţile îi erau încuiate şi nu mai fuseseră deschise de mulţi ani. Într-o epocă trecută, grădinile ei s-ar fi sălbăticit şi casa însăşi ar fi ajuns o dărăpănătură înveşmântată în iederă, adăpost pentru păsări şi lilieci. Dar aceasta era vremea Imperiului Reţelei, aşa încât casa se repara singură şi avea drone care să îi tundă gazonul, să îi grebleze lungile alei de pietriş şi să hrănească crapii din lacul de safir în timp ce ea dormea.

Acum, pentru prima oară în ultimul secol, luminile se aprinseră în marile încăperi tăcute pe măsură ce casa răspundea ordinelor care îi fuseseră transmise din Marea de Date. Luminile scânteiară pe paietele şi pe ţesătura reflectorizantă a hainelor atârnate în garderobele ei imense.

Jos, la subsol, unde în aer încă stăruia mirosul vag de clor al unei piscine golite, nişte motorikşi tresăriră deşteptați din somnul lor şi în peretele alb se deschise un sertar.

Era un sertar lung şi puțin adânc, în formă de coşciug, iar înăuntrul lui era un tub de diamantsticlă, ca o versiune de lux a tuburilor în care erau înghețați prizonierii închisorilor criogenice.

Aparatura locuinței zumzăi şi vâjâi. Pe termometre apărură cifre. Motorikşii forfoteau peste tot, îndeplinindu-şi însărcinările. Gheața din tub se topi, iar gelul care îl umplea fu evacuat, gâlgâind, prin țevi ascunse. În curând, trupul dinăuntru deveni vizibil. Ochi aurii se deschiseră larg. Trupul se înfiora şi clipi, confuz pentru un scurt moment, până ce o copie parțială a lui Anais Şase i se descarcă din Marea de Date în creier.

Anais Şase pusese să îi fie crescută această interfață pentru o petrecere, dar îşi pierduse interesul față de ea şi nu o folosise niciodată. Acum, în sfârşit, aceasta se mişcă. Procesul de dezghețare ar fi trebuit să dureze câteva ore, dar de îndată ce avu control asupra muşchilor ei, interfața ieşi din tubul refrigeratorului, apucă o rochie de seară pe care i-o ținea la dispoziție unul dintre servitorii motorikşi şi străbătu încăperile, ieşind în grădină. Vehiculul aerian care urma să o ducă în oraşul-stație tocmai ateriza.

40

Un tren roşu într-o lume albă. Un viaduct lung şi nespus de înalt, traversând un defileu căscat între două coaste stâncoase. Munți acoperiți de cicatricele vechilor lucrări miniere şi oblojiți cu zăpadă. Fulgi coborând învârtejiți, cenuşii pe fundalul cerului de culoarea omătului, apoi aşternându-se moi şi albi. În mijlocul viaductului se afla o stație pustie. Țurțuri tiveau bolțile de deasupra peroanelor şi atârnau de un semn pe care scria WINTERREISE [30].

[30] „Călătorie de iarnă” (germ. În original). Este şi numele unui ciclu de lieduri compus de Franz Schubert în 1827.

Aici se opri Damask Rose, la fel de obosită ca pasagerii săi după întâlnirea cu Albaştrii.

— Şi acum ce urmează? întrebă Nova, tulburând tăcerea.

Zen nu avea niciun răspuns. Simțea nevoia să ia aer. Câtă vreme gloanțele şuieraseră în jurul lui, fusese prea ocupat ca să-i fie frică, dar acum că pericolul trecuse, nu îi venea să creadă că fusese la un pas de moarte. Atinse butonul ce deschidea uşa şi sări în troienele de lângă şine. Peisajul era încremenit. Nu se auzea decât foşnetul zăpezii. Gravitația era mai scăzută decât pe Sundarban. Se întrebă dacă de aceea erau fulgii atât de mari.

Cu zăpada troienită scârțâindu-i uşor sub paşi, străbătu peronul până în partea din față a trenului, ca să verifice stricăciunile locomotivei. Erau zgârieturi şi urme de arsură. Ici şi colo, picturile lui Flex fuseseră deteriorate. Un păianjen de mentenanță defect atârna afară din trapa lui, lovindu-se cu un zăngănit de carcasa locomotivei ori de câte ori sufla vântul: un clinchet firav, rece. Mai sus de el, armele lui Damask Rose încă se mai ițeau din trapele lor, şuierând şi fumegând când le atingea vreun fulg răzleț.

— Cum de ai arme, trenule? întrebă Zen.

— Toate am fost dotate cu aşa ceva, îi răspunse Damask Rose. Am fost construită în vremuri tulburi. Pe Linia Spiralată se purta un război. Surorile mele şi cu mine am fost dotate cu arme pentru cazul în care am fi fost atacate.

— Şi ați fost?

— Până azi nu.

— O să ne urmărească, să ştii.

— Ştiu, Zen. Ar trebui să ne continuăm drumul, dar am reparații de făcut.

— Cât o să dureze? N-o să se lase aşteptați.

— Doar o oră, poate chiar mai puțin.

Zen se întoarse şi privi dincolo de balustrada viaductului. Stâlpii lungi se pierdeau dedesubt, într-un nor alb care umplea valea dintre cei doi munți. Prin nor se întrezăreau contururile unor clădiri: acoperişuri prăbuşite sub greutatea zăpezii, străzile troienite dintre ele. O lume bătrână şi pustie, cu minele golite, îşi zise el. Un loc în care nişte fugari se puteau ascunde

să îşi lingă rănile. Dar nu pentru mult timp. Între acest loc şi Sundarban exista o singură poartă-k. În curând Forța Feroviară avea să dea buzna prin ea şi, de această dată, aveau să fie pregătiți pentru Damask Rose şi pentru armele ei micuțe.

— Flex e în regulă? întrebă trenul.

— E bine. A fost împuşcat în umăr, dar se repară.

— E un pictor iscusit. Îți plac îngerii mei?

— Sunt grozavi. Îți vin foarte bine.

— Ce s-a întâmplat cu călugării-roi? Au supraviețuit?

— Nu. Au fost împrăştiați.

— Bine. Nu-mi plăceau.

— Ne-au salvat pe mine şi pe Nova, zise Zen. Fără ei n-am fi reuşit să ieşim din Sundarban.

Se simțea vinovat, pentru că nici el nu prea îi simpatizase pe călugării-roi şi era bucuros că nu mai existau. Simți că îi mişuna ceva în păr. Îşi trecut mâna peste creştet şi îl găsi. Era un vierme alb. Fu cât pe ce să îl azvârle scârbit peste parapet, însă apoi îşi aminti cum ajunsese acolo. Îşi cercetă hainele şi părul şi mai descoperi şi alte larve, pe care le duse înapoi în tren în căuşul palmelor, în primul vagon erau sute de gândaci-călugăr. Se târau fără țintă pe podea, pe pereți şi pe banchete, în timp ce femelele înaripate se izbeau de corpurile de iluminat. Zen se întrebă cât avea să le ia să clocească suficiente ouă şi să crească suficiente larve ca să se transforme din nou într-un călugăr-roi şi dacă acel călugăr-roi va mai fi Unchiul Gândaci.

Nova stătea alături de Flex în al doilea vagon, departe de insecte. Era un vagon restaurant, cu mese acoperite cu fețe albe, apretate, pe care fuseseră aranjate tacâmuri de argint, pahare şi tradiționalele sosiere de plastic în formă de roşii uriaşe. Nova şi Flex şedeau în tăcere, dar Zen îşi dădu seama că vorbeau fără cuvinte, în felul motorikşilor. Se simți exclus şi gelos. Observă că Flex se transformase din nou în fată.

— De ce te tot schimbi? întrebă el. Din bărbat în femeie, din femeie în bărbat…

Flex îşi ridică ochii spre el şi îi zâmbi:

— Tu n-ai face-o dac-ai putea?

— Nu cred…

— Nu e cine ştie ce schimbare, să ştii, zise Flex. Nu pentru

un motorik. Schimbarea e numai în felul în care ne văd ceilalți. În sinea noastră nu suntem cu adevărat bărbați sau femei. Suntem noi pur şi simplu. Tu nu te-ai schimbat niciodată, Nova?

Nova se ridică brusc, trecu pe lângă Zen şi coborî din tren. El o strigă, dar ea nu se opri, ci străbătu peronul, pătrunzând în fosta stație. Băiatul dădu să pornească după ea, dar şovăi şi se întoarse spre Flex.

— Eşti bine?

— Sunt în regulă, zâmbi Flex din nou, pipăindu-şi gaura de glonț din jachetă. M-am reparat complet. O să-mi continui pictura. Frigul nu mă supără.

Zen coborî din vagon şi porni pe urma paşilor Novei de-a lungul peronului şi apoi în clădirea gării - un şir de domuri legate între ele, crescute din fildeş prelucrat genetic. Înăuntru lumina era rece şi albastră, filtrată prin zăpada depusă pe lucarne, dar când traversă sala principală biolămpile se aprinseră, iar magazinele şi tarabele cu gustări îşi deschiseră pline de speranță obloanele, simțind miros de afaceri după atâția ani.

O găsi pe Nova la unul dintre etajele superioare, privind ninsoarea prin ferestrele înalte.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el.

Ea nu se întoarse să îl privească.

— Tare deşteaptă mă credeam, a suspinat Nova. Am umblat la setările mele, mi-am scurtat nasul, am făcut să îmi apară pistrui. Credeam că-s genială! Dar Flex, un model de serie oarecare, a reuşit să trăiască printre voi trecând drept om atâția ani! Eu n-aş putea.

Îşi contemplă chipul oglindit în sticlă, brăzdat de umbrele zăpezii. Zen o privi. Se întrebă cum ar fi arătat ea ca băiat.

— Credeam că sunt unică, continuă Nova. Credeam că sunt singurul motorik care a reuşit vreodată... Dar probabil că sunt o grămadă. Câți alții ca Flex or mai fi pe celelalte stații? Mii?

— Dar asta-i bine, nu-i aşa? Nu e bine dacă mai sunt şi alții ca tine? întrebă Zen.

Îşi dădu pe loc seama că făcuse o gafă. Ar fi trebuit să-i spună: „Eşti unică”. Ar fi trebuit să-i spună: „Nu există decât o

singură Nova". Nu era obişnuit să fie confruntat cu sentimentele altora. I se făcu dor de zilele de odinioară, când era singur şi n-avea altă grijă decât să se țină cu câțiva paşi înaintea poliției şi a băieților înarmați cu *lathi* de pe Ambersai.

Nova îşi trase nasul. Nu avea nevoie să şi-l tragă, dar văzuse filme şi ştia că aşa făceau oamenii când plângeau.

— Unde o să mergem? îl întrebă.

— Undeva unde să ne putem ascunde, răspunse el.

Nu credea că exista cu adevărat un asemenea loc, dar voia să o facă să se simtă mai bine. De altfel, şi el avea nevoie să creadă asta.

— O să găsim o lume unde o să ne putem duce cât mai departe de kalea ferată şi o să aşteptăm în speranța că se potolesc lucrurile.

— Şi cu Raven cum rămâne? întrebă Nova.

— Ce-i cu el? Nu-i sunt dator lui Raven cu nimic. Iar pe tine te-a abandonat!

— Nu asta voiam să spun. Adică… mă întreb ce face.

— Cred că s-a întors în Desdemor, zise Zen cu asprime. Bănuiesc că-i fericit acum c-a pus mâna pe mingiuța lui cea neagră.

— Ce?

— Am uitat că tu n-ai văzut-o. *Pyxis-ul* era un recipient. Raven l-a făcut să se deschidă şi înăuntru era o minge.

— O sferă neagră?

— Da…

Pe Zen îl cuprinse neliniştea. Felul în care făcuse ea ochii mari îi dădea senzația că informația era importantă şi nu ştia de ce. Nu se mai gândise la *pyxis* sau la sfera dinăuntrul lui de când îl abandonase Raven în Cleave. Fusese prea preocupat să ajungă din nou la Nova ca să-şi bată capul cu sfera sau cu lucrurile stranii pe care i le spusese Raven în acea ultimă călătorie cu trenul.

— Ce s-a întâmplat?

Nova se uită la el sau prin el şi băiatul înțelese că scormonea după ceva în memoria ei perfectă.

— De-aia îl voia… zise ea.

— Ce? Ce este?

— Raven mi-a povestit odată o legendă, dar n-am fost prea atentă. Spunea atâtea poveşti! Dar asta…

— Ce?

— A spus că, pe vremea când s-a construit staţia de pe Marapur, maşinile care săpau fundaţiile au descoperit ruinele unor ziduri rămase din alte vremuri. - Şi?

— Marapur era o lume colonizată de curând. Nu avea atmosferă respirabilă decât de o sută şi ceva de ani. Cum de erau ruine străvechi pe ea? Era un mister. Dar înainte să apuce oamenii să le cerceteze, s-a ivit un Gardian, o interfaţă de-a lui Shiguri Monad. A anunţat că „zidurile" erau o formaţiune geologică naturală şi a construit câteva maşini care să grăbească lucrările. Zidurile au fost distruse şi orice referire la ele a fost ştearsă din Marea de Date.

Zen era obosit şi nu reuşea să înţeleagă ce legătură aveau toate astea cu el sau de ce era Nova atât de îngrijorată. Nu aşa îşi imaginase că avea să decurgă întâlnirea lor. Nu era sigur ce anume îşi imaginase, dar nu asta. Se îndreptă spre o canapea prăfuită dintr-unul dintre barurile abandonate şi se aşeză. Nova rămase la fereastră, privind cum ninge.

— Deci erau nişte ziduri, numai că nu erau ziduri şi Gardienii le-au dărâmat? zise Zen.

— Odată cu zidurile, s-au găsit şi şase sfere. Gardienii le-au luat. Au spus că erau doar nişte bule de sticlă vulcanică.

— Nu e cine ştie ce poveste, comentă Zen, deşi acum vedea unde voia Nova să ajungă.

— Nu e cine ştie ce poveste pentru că n-are un sfârşit, zise Nova. Deşi poate că în curând o să aibă. Nu m-am mai gândit la asta până acum. Cred că Raven m-a împiedicat să mă gândesc la asta. Cred că mi-a strecurat un blocaj în minte ca să nu pun anumite întrebări. De-aia n-am făcut legătura.

— Ce legătură?

— Staţia din Marapur era unul dintre proiectele Noonilor. Persoana responsabilă cu lucrările a fost lady Rishi Noon. Zen, şi dacă de fapt n-au fost şase sfere? Dacă au fost şapte? Dacă lady Rishi a reuşit să pună mâna pe una înainte să le ia Gardienii?

— Şi a ascuns-o înăuntrul *pyxis-ului?* Dar de ce…?

Însă Zen bănuia deja răspunsul. Gardienii ştiau tot. Ce plăcere ar fi fost să îi înşeli, să ai un secret faţă de ei!

— Dar chestia pe care am văzut-o înăuntrul *pyxis-ului* nu era o bulă de sticlă vulcanică.

— Nu, zise Nova şi, întorcându-se cu spatele la fereastră, veni să se aşeze lângă el. Raven credea… Odată mi-a spus că sferele erau semințele porților-k.

Zen râse din nou.

— Cum adică? Le pui într-un ghiveci şi le uzi şi dintr-odată răsare o poartă?

— Nu aşa. Era o metaforă. Cred că voia să spună că sferele erau dispozitive de stocare care deținеau secretul construcției porților-k.

— Mi-a zis el ceva despre secretele Gardienilor, îşi aminti Zen. Dar nu se mai pot construi porți-k. Dacă ar folosi sfera ca să mai deschidă o poartă, ar distruge întreaga Rețea. Ar rămâne blocat în Desdemor. De ce-ar vrea asta? Şi-ar tăia craca de sub picioare.

— Poate că i-a găsit altă întrebuințare. Bănuiesc că e incredibil de puternică. Imaginează-ți ce calcule complexe sunt necesare ca să deschizi o gaură în continuumul spațio-temporal! Poate e capabilă să facă şi alte lucruri.

Zen, în schimb, făcea nişte calcule mai simple.

— Nu mi-a plătit destul, zise el. Casa aia de pe Bucuria Verii şi banii din cont mi s-au părut o recompensă foarte generoasă. Cel puțin aşa era pentru mine. Dar dacă sfera este atât de puternică… ar fi trebuit să-mi dea mult mai mult.

Şi-l imagină pe Raven în Desdemor, colindând fără nicio grijă barurile şi sălile de bal ale hotelului său ca un cântăreț de jazz. O mânie ca o flacără albă, pură, se aprinse în inima lui. Raven îl trăsese pe sfoară şi se folosise de el, fără să se gândească vreo clipă că Zen ar fi putut să aibă ceva de obiectat. O tratase pe Nova ca pe o maşină şi pe Zen ca pe un prost. Şi acum, din cauza lui Raven, erau blocați pe o linie moartă, cu jumătate din Forța Feroviară echipându-se ca să pornească pe urmele lor.

Dar deodată întrevăzu un licăr de speranță. O manevră care avea şanse să reuşească. O idee nebunească, riscantă, dar la fel de irezistibilă ca un colier nesupravegheat pe taraba unui

bijutier.

— Şi dacă am avea noi sfera aia? întrebă el.

— Dar n-o avem, sublinie Nova.

— Am furat-o din trenul Noonilor. O putem fura din nou.

— De la Raven? E prea periculos…

— Ce avem de pierdut? o contrazise Zen.

Ştia că era primejdios, dar altă idee nu avea. Dacă renunța la ea, ce le mai rămânea?

— Chiar crezi că Noonii o să ne lase în pace? Probabil că trimit chiar acum trenuri de război pe Linia Steaua Câinelui. Asta nu se poate termina decât cu tine deconectată şi cu mine mort sau crio-genat. Ne trebuie ceva cu care să negociem.

— Cum ar fi sfera…

— Da! O luăm, mergem la ei şi le spunem „Uitați, ne pare rău, ne-am dat seama ce e obiectul ăsta şi ce important este pentru Gardieni şi vi l-am adus înapoi". Ba nu! O ascundem pe una dintre lumile astea moarte şi le spunem unde este numai dacă ne promit să ne lase în libertate…

— E un plan pripit, obiectă Nova. N-are şanse de reuşită.

Zen ştia asta.

— Tot e mai bine decât să aşteptăm aici să vină Albaştrii şi să ne prindă, zise el.

Se duse la fereastră şi se rezemă de sticlă. Afară, fulgii de nea pluteau duşi de curenții ascendenți, învolburându-se ca gândurile lui.

— N-o să ne lase să plecăm. O să vină cu trenuri de război, înarmați până-n dinți, cu o tehnologie care o să ne repereze coordonatele oriunde ne-am ascunde. Damask Rose le-a rănit oamenii în Sundarban, probabil pe unii i-a şi ucis. O să ne împuşte de îndată ce-o să dea ochii cu noi. Dar Raven nu are motive să ne facă rău.

— Poate ar trebui să mergem, zise Nova, de parcă ar fi încercat să se convingă. Dacă noi i-am dat toată puterea asta şi suntem singurii care ştiu de ea, poate că ne revine nouă sarcina de a-l opri înainte să o folosească pentru cine ştie ce scopuri îngrozitoare…

Dar lui Zen nu-i păsa de asta. Nu voia să salveze lumea ca un erou dintr-un treide. Voia numai să se salveze pe sine şi pe

Nova şi asta era unica sa şansă - fie ea şi infimă - de a o face. Se întoarse cu spatele la fereastră, încercând să nu lase să se vadă cât de teamă îi era şi sperând că, dacă se poartă ca şi cum ar avea vreun plan, până la urmă un asemenea plan chiar avea să-i încolţească în minte.

— Aşa o să se întâmple. Asta o să facem. O să mergem în Desdemor şi o să furăm din nou *pyxis-ul.*

41

Aerul de deasupra oraşului-staţie Sundarban era înţesat de drone media. Programele de ştiri difuzau relatări despre o luptă cu terorişti şi despre un vehicul spaţial distrus. Albaştri în uniforme de luptă se revărsau din trenurile sosite dinspre Staţia Centrală ca nişte navetişti înarmaţi până în dinţi. Alţii stăteau de pază pe peroane, încercând să gonească dronele care se repeziseră zumzăind să îl înconjoare pe Yanvar Malik de îndată ce acesta coborâse dintr-un tren al Forţei Feroviare.

Până să ajungă la turnul central al staţiei, site-urile de ştiri deja îl identificaseră. Ecranele din hol se umplură cu fotografii mişcate ale lui, cu textul curgând pe o parte. „Yanvar Malik, fost ofiţer al Forţei Feroviare, eliberat din funcţie după pierderea misterioasă a unui tren blindat în Cleave.

Se afla deja pe lentul său drum către Sundarban când îl găsise Forţa Feroviară. Ofiţerii îl transferaseră într-un tren de război şi îl transportaseră dintr-un capăt în altul al Reţelei mai repede decât călătorise vreodată. Ştia că se petrecuse ceva important, dar cei trimişi să-l aducă nu putuseră să îi spună ce anume.

Nu fu din cale-afară de surprins să o găsească pe Lyssa Delius aşteptându-l în liftul din turnul central.

— Yanvar, zise ea, strângându-i o clipă mâna.

Părea obosită şi îl privea uşor încruntată. O cută îi apăruse pe frunte exact în locul unde fusese vechea cicatrice.

— Ai călătorit o grămadă de când am stat ultima dată de vorbă…

— L-am căutat pe băiatul ăla, zise Malik. Cel pe care l-a luat Raven din Cleave.

— L-am găsit eu.

Liftul de diamantsticlă în care se aflau urcă, alunecând pe o latură a turnului şi lăsând în urmă acoperişurile aurite ale staţiilor, care păreau că plutesc în jos pe lângă ei ca nişte frunze de toamnă. Ea setase liftul să urce încet, ca să aibă timp să-i spună lui Malik anumite lucruri.

— Threnody Noon a fost salvată noaptea trecută dintr-o navetă care s-a prăbuşit. Fata susţine că vehiculul a fost deturnat de un băiat care a părăsit oraşul cu zece ore în urmă, croindu-şi drum printr-o întreagă brigadă de Albaştri. Mai zice şi că el a provocat dezastrul de pe Podul Fusului. Ar putea fi doar încă unul dintre zvonurile nebuneşti care circulă zilele-astea - sora ei, Priya, deja aruncă vina în întregime pe umerii lui Tibor Noon. Numai că Threnody spune că numele băiatului este Zen Starling. Când am auzit, am trimis după tine.

Expedie nişte imagini în căştile lui Malik. Erau filmări din căştile unui Albastru, mişcate şi luminate de focuri de armă, şi îl înfăţişau pe Zen Starling privind prin uşa deschisă a unui tren vechi, care accelera.

— Ăsta e hoţul lui Raven? întrebă Lyssa Delius.

— Da. E teafăr?

— Din câte ştim noi, da.

Malik fu surprins să se simtă atât de uşurat. Aproape că începea să ţină la Zen Starling. Ştia cum e să fii un puşti născut la capătul nepotrivit al Reţelei. Credea că înţelege cum se simte Zen prins între Raven şi Albaştri.

— Threnody susţine că băiatul s-a aflat în trenul Noonilor până pe Podul Fusului, îi spuse Lyssa Delius. Reţelele de ştiri au făcut imediat legătura între băiat şi dezastrul care a urmat. Se folosea de Linia Steaua Câinelui ca să ajungă dintr-un loc în altul, exact cum ai spus tu. Ar fi trebuit să te ascult.

Malik ridică din umeri.

— De ce să mă asculţi? Nu aveam probe. Raven e prea priceput, iar Starling, prea norocos. Nici Gardienii nu m-au crezut.

— Acum te cred. Anais Şase în persoană s-a arătat interesată de caz şi n-o să mai treacă mult până să înceapă şi ceilalţi să pună întrebări.

O umbră imensă căzu asupra lor, dar era numai o navă-tun a Noonilor aflată în patrulare, trecându-i prin senzorii ei în timp ce şuiera pe cer. Lyssa Delius se încruntă. Îl conduse pe Malik afară din lift, vorbindu-i în şoaptă în vreme ce înaintau pe coridoarele curbe.

— Yanvar, aici e haos. Noua împărătească şi-a ieşit din minți de frică, e complet paranoică. Poate are şi motive. Unchiul ei, Tibor, nu e singurul care îi vrea locul. Prelii au anulat toate permisiile marinei lor corporatiste. Văd întreaga Rețea alunecând pe panta războiului, şi nu unul dintre acele mici războaie purtate pe diverse linii secundare, ca în bunele zile de odinioară: nu, unul mare. Am crezut că situația o să se detensioneze când o să anunțăm că băiatul ăla, Starling, e în slujba lui Raven, dar Anais Şase nu ne-a lăsat să dăm drumul informației.

— Chiar ai vorbit cu Anais Şase?

— O, nu doar c-am vorbit. Yanvar, n-o să-ți vină să crezi… Urcară o scară largă, scăldată în lumina soarelui, ce ducea într-un dom imens de sticlă: un salon aflat la înălțime, unde Noonii veneau ca să-şi contemple oraşul şi să privească trenurile-k sosind şi plecând. Acum era aglomerat şi forfotea de activitate, iar în aer mirosea a frică şi a cafea tare. Ofițeri ai Forței Feroviare în uniforme albastre, îngrijite, se înghesuiau printre generalii în uniforme extravagante ai CoMa. În mijlocul învălmăşelii era o insulă de calm în care se afla o siluetă înaltă, cu o înfățişare nu tocmai umană.

Stranietatea ei îl înfiora pe Malik. Era înaltă de trei metri, cu piele albastră, o coamă de păr roşu şi coarne groase, aurite. Purta un veşmânt făcut din penele unor păsări rare şi scumpe şi croit după moda de acum un secol. La intrarea lui Malik, îşi întoarse spre el ochii aurii, de parcă ar fi ştiut exact cine era. Probabil chiar ştia, fiindcă era un Gardian sau cel puțin interfața muritoare a unuia.

— A sosit acum o oră, îi spuse încet Lyssa Delius la ureche. Interfața se apropie de ei şi pe unde trecea, oamenii amuțeau; îşi întrerupeau discuțiile şi certurile, îşi ridicau privirea din data-tablete şi se holbau cu gura căscată. Un servitor nervos îi oferi aperitive. Un bătrân general din CoMa, copleşit de

venerație, se lăsă în genunchi, scârțâind din toate încheieturile. Făptura se opri dinaintea lui Malik şi îl privi de sus, iar căpitanul simți şi el impulsul de a îngenunchea. Nu se aşteptase niciodată să întâlnească un Gardian în carne şi oase sau să îi audă vocea ca o muzică în căşti, în minte.

— Tu eşti Yanvar Malik…

Ochii aurii se ațintiră asupra lui, împestrițați cu arămiu ca suprafețele a doi sori gemeni. El îşi imagină inteligența imensă ce pândea din dosul lor, nu în craniul interfeței, ci în Marea de Date. Şi-o imagină culegând fapte despre el din acea furtună de informații, găsind ițele într-o tapiserie vastă precum cerul.

— Tu eşti unul dintre cei pe care i-am trimis să distrugă interfețele lui Raven.

— Şi aşa am şi făcut, Gardianule, zise Malik, străduindu-se să îi susțină privirea. Cu excepția uneia.

— Trebuie distrusă şi aceea.

— I-am spus Gardianului că tu vei conduce misiunea, Yanvar, interveni Lyssa Delius. Eşti expertul nostru în materie de Raven. Un tren de război este mutat chiar acum pe Linia Steaua Câinelui.

— Pe linia aia sunt o grămadă de stații.

— O să-l urmărim pe băiatul Starling, zise Anais Şase. El ne va conduce la Raven. O să te însoțesc. De data asta trebuie să mă asigur că nu mai supraviețuieşte nici urmă de Raven.

Trecu pe lângă el, îndreptându-se către uşă. Malik avu senzația că ar fi trecut prin el dacă nu i s-ar fi ferit din cale.

— Du-te, îi zise Lyssa. Elimină-l pe Raven. Asta vrea Gardianul.

Malik se răsuci să urmeze interfața, dar întâlni privirea lui Threnody Noon. Avea vânătăi pe față, o ruptură în mâneca hainei şi un aer speriat. În spatele ei stătea un tânăr cu părul vopsit cu henna, plin de vânătăi şi la fel de murdar ca ea. Băiatul o apucă de cot ca şi cum ar fi vrut să o apere, dar nu ar fi fost sigur de ce anume. Threnody îi îndepărtă mâna şi îi tăie calea lui Malik.

— Cine-i Raven? întrebă ea.

— O fantomă.

— Gardienii vor să ucizi o fantomă?

El zâmbi, încuviință din cap şi nu scoase o vorbă.

— Ai face bine să-l aduci înapoi pe Zen Starling, zise Threnody când el dădu să o ocolească. Adu-l pe Sundarban, ca să ne poată explica de ce ne-a făcut ce ne-a făcut!

Cu pumnii încleştați, cu fulgere scăpărându-i în priviri şi cu vânătăile de pe față, arăta ca o războinică. El o salută cu gravitate şi, în timp ce Lyssa îl conducea către noul lui batalion, comentă:

— Cred că Noonii au ales sora nepotrivită să le fie împărătească.

Mareşalul feroviar îl privi cu coada ochiului.

— Aparițiile lui Threnody în buletinele de ştiri au fost foarte bine primite. A dat dovadă de mult calm după prăbuşirea navetei. Mai mult decât a arătat Priya de când a ajuns împărătească. Şi de când a început să circule informația că fata a discutat cu unul dintre Gardieni... încrederea de care se bucură în ochii publicului este foarte mare. O să trebuiască să facem ceva în privința ei.

Malik se întreba ce anume aveau să facă. Îşi dori să o poată ajuta pe fată, deşi ştia bine că era imposibil. Brusc se simți foarte bucuros că nu avea de-a face decât cu Raven şi că nu se ridicase niciodată la înălțimea ierarhică a Lyssei Delius, unde trebuia să alegi pe care dintre Nooni să-l susții la tron şi apoi să îl menții la putere luând măsuri în privința rudelor lui mult prea populare. Pe Lyssa nu o deranjau astfel de îndeletniciri. Pentru ea era un joc. Malik deducea asta din felul preocupat în care o cântărea din priviri pe Threnody. Dar Lyssa fusese dintotdeauna mai ambițioasă decât el.

— Te-ai transformat într-un politician în toată regula, observă el.

Ea îi mulțumi, însă Malik nu o spusese ca pe un compliment.

42

Damask Rose îşi alimentă bateriile de combustie într-un depozit de lângă stația Winterreise şi porni în viteză pe Linia Steaua Câinelui, străbătând deserturi în toate culorile

curcubeului şi păduri cufundate în noapte. În vagonul restaurant, Zen şi Nova construiau planuri fragile ca nişte castele din cărți de joc.

— Raven o să fie surprins să ne vadă, zise Zen. O să vină în stație ca să afle ce vrem şi noi o să-l ținem de vorbă. O să-i spunem că Forța Feroviară ştie ce pune la cale, că am venit să-l prevenim…

— Dacă lucrează la *pyxis,* cutia o să fie în laborator. Pot să intru pe furiş cât îl ții tu de vorbă şi să mă duc să-l caut.

— Nu, trebuie să stăm amândoi cu el, altfel o să intre la bănuieli. Flex poate să se ducă în căutarea *pyxis-ului.* Îi distragem atenția până intră Flex în hotel. Dacă nu te deranjează, Flex.

Flex zâmbi cam nesigur, încă încercând să se acomodeze cu ideea de a participa la un furt.

— Da, zise el. Sigur. O să fie ca acasă, când mă feream de paznicii căii ferate.

— Uite planul hotelului, spuse Nova. Şi uite cum arată *pyxis-ul.*

Ea şi Flex schimbară o privire şi Zen ştiu că între ei circulau informații. Damask Rose trecu printr-o poartă-k. Acum erau pe o lume unde bioclădiri abandonate se lăbărțau de-a lungul şinelor în lumina crepusculară, ca nişte fructe diforme, stricate. Trenul frână, lipindu-l pe Zen de rezemătoare. Nova îşi ridică privirea, simțind acelaşi lucru pe care îl simțise şi locomotiva: o altă minte în amurgul de afară.

— Mai e un tren aici, anunță ea.

— De la Forța Feroviară? întrebă Zen.

— E în fața noastră, zise Damask Rose. Dar nu cred că e de la Forța Feroviară.

— Vorbeşte cu el, propuse Flex.

— Şi pune-l pe difuzoare, ca să-l auzim cu toții, zise Zen.

— Sunt Damask Rose, spuse trenul.

Un râs prelung se scurse ca un lichid din difuzoarele de pe tavan şi celălalt tren răspunse:

— Eu sunt Thought Fox.

Preț de o clipă, nimeni nu scoase o vorbă.

— Bună, Fox! zise Nova într-un târziu. Raven e cu tine?

Thought Fox râse din nou, acelaşi râs neliniştitor.

— Nu, micuțo. E în Desdemor. Mi-a cerut să păzesc linia. Şi de atunci patrulez pe şine, căutând pe cineva căruia să-i fac rău.

— Avem un mesaj pentru el, spuse Nova. E important. Lasă-ne să trecem. Forța Feroviară e pe urmele noastre. Dacă vrei să faci rău cuiva, fă-le lor.

— Raven a poruncit să nu treacă nimeni, obiectă Thought Fox.

— Dar dacă ne lăsăm trenul aici? Ne duci tu în Desdemor?

— Poate, zise Fox pe un ton care îl făcu pe Zen să-şi imagineze un rânjet de sălbăticiune care îşi dezveleşte colții ascuțiți. Veniți la mine, mititeilor. Veniți cu trenul vostru cel roşu şi o să discutăm.

— Fâsss, pufni Damask Rose. Nu am încredere în el. Am mai auzit de Thought Fox. E un tren rău.

Zen se afla la fereastră. În lumina firavă, printre formele de coşmar ale clădirilor sălbăticite, căută din priviri farurile celuilalt tren, contururile ascunse în întuneric. Şi-l imagină afară, bântuind pe şine cu armele scoase. De ce nu se gândise la asta mai înainte? Sigur că Raven avea să îşi păzească liniile ca să nu vină cineva după el. „Crezi că nu am prevăzut toate întorsăturile pe care le poate lua situația noastră?" Aşa zisese.

— E zece kilometri mai în față, zise Damask Rose. Acolo e o stație abandonată. Thought Fox aşteaptă pe şine. Nu are vagoane, e doar locomotiva. Are armament de mare calibru.

— Să ne întoarcem? întrebă Nova.

— Şi să cădem drept în brațele Forței Feroviare, care vine din direcția opusă? făcu Zen. Trenule, putem să ne strecurăm pe lângă Fox? Să ocolim stația cumva?

— Există linii de rezervă, un inel care trece prin depoul vagoanelor de marfă. Dar Thought Fox o să ne urmărească prin intermediul rețelei de sateliți a acestei lumi, aşa cum îl urmăresc şi eu pe el.

Zen nu mai auzise niciodată un tren înspăimântat.

— Veniți să stăm de vorbă, îi îmbie Thought Fox.

— Ia-o oricum pe inelul ăla, zise Zen.

Nu credea că se puteau strecura fără să îi observe Thought

Fox, dar poate aşa mai câştigau ceva timp.

— Nova, mai ai o copie a virusului lui Raven?

Ea îi aruncă o privire inexpresivă.

— Nu. Dar e posibil ca Thought Fox să încerce să folosească un Ucigaş de Trenuri împotriva noastră.

— Nu-mi place cum sună asta, zise Damask Rose. Cum adică Ucigaş de Trenuri? Sper că e doar o metaforă.

— Nu, spuse Nova. Nu este. Trebuie să-ți ții firewall-urile în funcțiune, îți arăt eu cum să le actualizezi…

Închise ochii, comunicând în tăcere cu trenul. Ajunseră la periferia stației, o masă răsfirată de ramuri şi cârcei desenându-se neagră pe cerul cenuşiu. Câteva clădiri simțiră apropierea lui Damask Rose şi aprinseră nişte bioluminescențe de un verzui bolnăvicios, care scânteiau prin deschizături cărnoase ce fuseseră cândva ferestre. Trenul se legănă accelerând şi zăngăni la trecerea peste un macaz. Luminile stației se micşorară când Damask Rose se îndepărtă, pătrunzând într-un depou vast ce se întindea la sud de linia principală, un labirint de şine care sclipea în amurg ca o mare înghețată. Zen îşi lipi nasul de geam. Depozite şi garaje măcinate de rugină treceau străfulgerând pe lângă el când, deodată, printre bucle de cablu, zări înspre nord o masă întunecată mişcându-se încet şi vocea lui Thought Fox picură din nou din difuzoarele vagonului, cu o falsă dezamăgire şi o veritabilă poftă de sânge.

— Vai, mititeilor… Încercați să mă ocoliți?

— Țineți-vă bine! zise Damask Rose, prea târziu pentru Zen, care se pomeni zburând peste rezemătoarea unei banchete când locomotiva acceleră.

Dar Thought Fox era pregătit: acceleră la rândul său, gonind către joncțiunea unde traseul lui Damask Rose revenea pe linia principală. Îl auziră scoțând un strigăt ascuțit, fioros, ca de şoim care atacă, în timp ce îşi îndreptă armele către ei şi trase. Impactul o zgudui cu putere pe Damask Rose. Explozii neaşteptate, ca nişte perdele de şofran, luminară ferestrele vagonului.

— Nu vă faceți griji, le zise ea pasagerilor. Pistoalele alea cu capse nu pot să-mi străpungă scuturile.

Caroseria vagonului fu izbită de lovituri ca de ciocan, basul lor aleatoriu suprapunându-se peste linia melodică de bază a armelor lui Damask Rose, care răspundeau tirului. Clădirile de la marginea căii ferate se descompuseră în jerbe de sevă groasă. Scânteile aminteau de fotografiile sau treideurile în care trenuri de război în plină viteză se luptau pe şine învăluite de fum, cu echipe de abordaj sărind de la un vagon armat la altul; erau lucruri la care te uitai cu nepăsare când le vedeai într-un joc sau într-un film istoric şi la care nu te aşteptai să iei parte vreodată. Zen privi pe ferestre, silindu-se să țină minte că nu erau ecrane. Afară, în întunericul ce gonea pe lângă ei, țâşneau razele stridente ale trasoarelor, râuri de lumină curgeau între Thought Fox şi Damask Rose. Pentru o fracțiune de secundă, în lumina focurilor de armă se zări ceva mişcându-se prin pustietatea şinelor ce despărțeau cele două trenuri. Dispăru într-o clipită şi lui Zen îi trebui un moment ca să înțeleagă ce văzuse.

— Păianjeni de mentenanță! strigă el.

Aceştia ajunseră la vagon şi se cățărară pe el: o îmbulzeală zorită de muchii ceramice se arătă pentru un moment la fereastră, iar de pe acoperiş se auzi scrâşnet de picioruşe.

— Păianjeni de mentenanță! țipă el din nou, amintindu-şi că, pe Ukotec, Thought Fox trimisese păianjenii să măcelărească pe toată lumea.

— Damask Rose, ce se întâmplă? strigă Nova, dar locomotiva nu îi răspunse.

Era prea ocupată ca să-i răspundă, îşi zise Zen, prea ocupată să îşi trimită propriii păianjeni afară ca să se lupte cu cei ai lui Fox. Îi văzu oglindiți în pereții de sticlă organică ai unei bioclădiri, gonind şi luptându-se pe acoperişurile vagoanelor. Păianjenii lui Fox îşi concentraseră atacul asupra armelor lui Damask Rose şi, sub ochii lui, turela unei mitraliere se desprinse şi zbură, rostogolindu-se pe lângă ferestre, într-o explozie de scântei şi jeturi de ulei.

— Armele mele sunt off-line, zise Damask Rose. Nu mai am decât un proiectil.

— N-o să străpungă blindajul lui Fox, spuse Nova.

Cele două trenuri se aflau aproape unul de altul. Damask

Rose încetini. Fox stătea neclintit la intersecția unde șinele dinspre depozit se întâlneau cu linia principală, arătând ca o lamă curbată și neagră sub cerul toxic. La o jumătate de kilometru în spatele lui se căsca gura tunelului ce ducea către poarta-k și către Desdemor. Dar ca să ajungă la ea, Damask Rose ar fi trebuit să treacă la câțiva metri de celălalt tren și de bateriile lui de arme ce așteptau în tăcere.

Se opri înfrântă.

— Ce picturi drăguțe, zise Thought Fox.

Părea să fi vorbit sincer, dar Damask Rose nu îi răspunse.

— Eu le-am făcut, se băgă Flex în vorbă.

— Și tu cine mai ești?

— Sunt Flex, se prezentă el și i se alătură lui Zen la fereastră, uitându-se curios la Thought Fox. Ești un Zodiak, nu?

— Sunt ultimul dintre modelele de luptă C12, zise cu mândrie Thought Fox.

Însă nu deschise focul. Părea să savureze momentul, bucurându-se de teama pe care o simțea în vocile victimelor sale. Nu era deloc ca o mașină, își zise Zen. Era crud ca o ființă umană.

Cu toate acestea, Flex, care iubea toate trenurile în ciuda defectelor lor, era fericit să stea de vorbă cu el.

— Aș putea să te pictez și pe tine dacă vrei.

— Ce faci? șopti Zen.

— Dacă nu ne putem lupta, trebuie să încercăm să discutăm cu el, îi explică Flex.

— Dar e un psihopat!

— Se simte singur, asta-i tot.

Thought Fox părea să cântărească oferta lui Flex.

— Niște *tagger-i* au încercat odată să-și scrie numele pe mine, zise el. În Karaghand, acum o sută de ani. M-am înveșmântat o vreme în pieile lor, ca să le servească de avertisment celorlalți.

— Nu vreau să-mi scriu numele pe tine, se apără Flex. Doar să pictez imagini. Nu foarte multe. Ești deja o frumusețe.

— Crezi? întrebă Thought Fox și Zen fu cât pe ce să izbucnească în râs, întrebându-se dacă exista vreun tren pe

care Flex să nu îl poată fermeca. Mai spune-mi.

— Trebuie să mă uit mai bine la tine.

— Atunci vino şi uită-te.

Flex îi aruncă Novei o privire şi între ei trecu ceva, ca de la moto la moto, fără cuvinte. Apoi el îşi luă geanta cu vopsele şi se duse la uşa vagonului celui mai îndepărtat de Thought Fox. Uşa se deschise cu iuțeală şi duhoarea acră a clădirilor în descompunere îl copleşi pe Zen când Flex coborî, împleticindu-se printre vagoane, şi porni spre trenul cel negru.

Era cu adevărat frumos, o frumusețe sumbră, înspăimântătoare, pe care Flex n-o mai văzuse până atunci. Ca ecoul unor războaie de demult. Aburii motoarelor îl învăluiau şi două faruri roşii străluceau sus, pe botul negru. Acoperitorile nişelor pentru arme erau deschise ca nişte aripi.

— Nu eşti o vulpe, zise el. Eşti un dragon.

— Ooo, exclamă Thought Fox cu încântare.

— Pot să-ți fac solzi şi ochi, îi propuse Flex. Pot să-ți fac colți. O să te pictez mai frumos decât a fost pictat vreodată un tren. Dar trebuie să le dai voie prietenilor mei să plece. E un târg cinstit, nu? Las-o pe Damask Rose să treacă şi o să te pictez.

Thought Fox căzu pe gânduri. Pufăi, scoțând un alt nor de aburi, şi farurile sale proiectară umbre ascuțite. Camerele din carcasa lui se îndreptară spre motorikul care stătea dinaintea sa, cu brațele depărtate, ca să arate că nu avea intenții rele.

— Nțț, făcu Thought Fox.

Flex zări focul izbucnind din aruncătoarele de flăcări de pe botul trenului. Îşi ridică brațele ca să se apere, dar asta nu îi folosi la nimic. Se răsuci în mijlocul erupției de flăcări incandescente, poticnindu-se, încercând să îşi găsească drumul înapoi spre Damask Rose, dar ochii i se topiseră deja, iar oasele ceramice ale picioarelor i se sparseră din pricina căldurii, cu un pocnet de rămurele frânte. Se prăbuşi pe şine. Thought Fox înainta şi zdrobi sub roțile sale ultimele rămăşițe carbonizate.

La bordul lui Damask Rose, urletul de groază al lui Zen fu înecat de tunetul armelor lui Thought Fox, care se porni din nou, bombardând trenul cel roşu, țintind acele locuri din blindaj pe care păianjenii le făcuseră vulnerabile. Nova îl trânti pe Zen pe podeaua vagonului în clipa în care diamantsticla

ferestrelor, deşi încasabilă în teorie, zbura în țăndări ca o imposibilă furtună de gheață. Imaginea lui Flex în flăcări i se întipărise lui Zen pe retină. Strălucea dincolo de lacrimile lui, o flacără cu formă umană. El şi Nova se agățară unul de altul, încercând să se protejeze reciproc, ghemuindu-se la adăpostul fragil al meselor, în timp ce în jurul lor armele bubuiau, iar Nova şoptea: „O să fie bine, cred, atâta vreme cât…”

Apoi totul fu lumină.

PARTEA A PATRA
MAREA TRISTEȚII

43

O lumină strălucitoare. Un zgomot atât de puternic, încât preț de o clipă Zen nu ştiu dacă era viu sau mort. Mort, bănuia el. La fel de mort ca sărmanul Flex. Era surprins că încă mai simțea podeaua vagonului sub genunchi şi pe Nova în brațele sale. Urechile îi țiuiau şi îi pocneau şi îşi dădu seama că auzea vibrația motoarelor lui Damask Rose. Clipi ca să alunge de pe retină imaginile reziduale ale exploziei şi îşi plimbă privirile prin vagonul distrus. Aşchii ascuțite răsăreau din scaune ca nişte pumnale. Cicatrice groase de spumă reparatoare acopereau ferestrele. Prin acestea zări contururile neclare şi legănate ale unor clădiri înalte ce treceau lent pe lângă el. Nu bioclădirile ca nişte fructe putrede ale lumii de dinainte, ci nişte blocuri-turn mai zvelte, strălucind sub un cer verde.

— Am trecut prin poarta-k, îl lămuri Nova. De-acum suntem în Desdemor.

— Ce s-a întâmplat cu Thought Fox?

— S-a zis cu el, spuse Damask Rose cu o voce uşor înăbuşită, ca un boxer amețit de prea mulți pumni.

— Am intrat în mintea lui, explică Nova. În timp ce era ocupat să discute cu Flex, am găsit o cale să trec de *firewall-uri.* L-am făcut să-şi deschidă capotele motoarelor.

— Mi-am trimis cel din urmă proiectil drept în miezul reactorului lui, continuă Damask Rose.

— Dar cu Flex cum rămâne? întrebă Zen.

Totul se petrecuse atât de brusc: izbucnirea orbitoare de flăcări, trenul cel negru năpustindu-se asupra motorikului. Bocceaua aceea incandescentă pe care o strivise sub roțile lui nu putea să fi fost Flex, nu? Încă mai spera că prietenul său scăpase.

Dar Nova clătină din cap.

— Şi Flex s-a dus. Motorikşii nu sunt ignifugi. Sau trenofugi.

— Am încercat să-l prind, zise Damask Rose. Înainte să moară, mintea lui mi-a transmis o copie de siguranță. Ar fi trebuit s-o pot înregistra, ca să poată fi descărcată apoi într-un nou trup. Dar *firewall-urile* mele erau ridicate şi până când mi-am dat seama că Flex încerca să ia legătura cu mine… Am prins doar câteva şiruri de cod. Corupte, neclare. Bietul Flex!

— Bietul Flex, repetă Zen.

Şi înțelese că, odată cu prietenul său, murise şi planul lor. Trenul înainta foarte încet, ocolind plajele Desdemorului şi îndreptându-se către centrul oraşului, unde se aflau clădirile cele mai înalte şi unde Hotelul Terminal se înălța deasupra cupolei aurite a acoperişului gării.

— Ar trebui să ne întoarcem. Avem nevoie de timp de gândire. Fără Flex…

— Raven ştie deja că suntem aici. Dronele lui ne urmăresc de când am intrat prin poarta-k.

Zen se apropie de o fereastră şi privi afară prin bulele care apăruseră în urma reparațiilor grăbite şi care creau un efect de fund de sticlă. Se apropiau de stație. O dronă, geamăna celei care îl urmărise cu săptămâni în urmă în Ambersai, ținea pasul cu trenul. Şi-l imagină pe Raven privindu-l prin camerele ei. Îşi aminti cuvintele cu care se despărțise de el în Cleave: „Dacă încerci să dai de mine…”

Gura stației o înghiți pe Damask Rose. Peroane prăfuite şi raze de lumină galben-verzuie, la fel ca prima oară. Vechile vagoane elegante ale lui Thought Fox, fără locomotivă, aşteptau pe linia destinată plecărilor. Şi, la fel ca prima oară, apărură îngeri. Zen nu îi observase la lumina zilei, dar aici, printre umbrele piezişe, zări stranii forme luminoase plutind cu zecile pe lângă tren ca nişte nori fantomatici din puf de plop.

— Fâsss, făcu Damask Rose, oprindu-se.

Pe peron, înalt printre îngerii care se destrămau, îi aştepta Raven. Zen ieşi în briza familiară a Desdemorului şi Raven se apropie de el prin umbre şi prin lumină.

— Zen, îl întâmpină el pe un ton inexpresiv. Şi Nova. Nova ieşi din tren şi se opri lângă Zen.

— Zen s-a întors după mine, zise motorikul, de parcă asta ar

fi explicat totul.

Raven măsură din priviri bătrânul tren roşu, rănile şi urmele de arsură, ferestrele sparte şi cicatrizate. Ridică dintr-o sprânceană când turela zgâriată a armei încercă să se răsucească spre el şi o coborî când văzu că aceasta era defectă.

— E unul dintre trenurile din Cleave, nu? spuse el. Bine gândit, Zen. Dar cum ai trecut de Thought Fox?

— Thought Fox a murit, îl anunță băiatul.

Raven continua să se apropie. Zen scoase micuțul pistol ieftin pe care îl cumpărase pe Sundarban. Raven se opri.

— De ce-ai venit aici, Zen? Ți-am spus să nu mă cauți. Când te-am gonit de aici am încercat să te protejez.

— Nu-ți pasă de mine! Nu-ți pasă de nimeni! Nici măcar nu eşti om!

— Cândva am fost. Şi acum poate că sunt din nou. Îmi pare rău că n-ai rămas pe Bucuria Verii, Zen. Am fi recuperat-o împreună pe Nova odată ce mi-aş fi terminat treaba.

— Nici de ea nu ți-a păsat vreodată, spuse băiatul, încercând să țină pistolul cât mai stabil. Te-ai folosit de noi amândoi. Dar de acum gata. Ăsta e ultimul tău trup, nu-i aşa? Când se duce şi ăsta, o să fii mort cu adevărat, nu? Aşa că, dacă vrei să rămâi în viață, fă ce-ți spun eu.

După părerea lui, vorbise cât se poate de convingător. Îi imitase pe tipii duri din treideuri şi pe puştii mai turbulenți pe care îi cunoscuse în Cleave. Fălcile încleştate, privirea aspră, arma nemişcată.

Raven se mulțumi să suspine uşor, genul de sunet pe care îl scoți când afli că trenul tău are întârziere.

— Ce vrei, Zen?

— *Pyxis-ul.* De drept, ni se cuvine nouă. L-am furat pentru tine înainte să ştim ce e şi cât valorează. Acum îl vrem înapoi.

Raven zâmbi. Un zâmbet atât de deschis, de amuzat şi de poznaş, că era greu să îți ții arma ațintită asupra lui. Lui Zen i se părea mai uman decât oricând.

— Dar îmi trebuie şi mie, Zen. Am nevoie de el aici, pe Tristesse. O să deschid o nouă poartă-k.

— Nu poți să deschizi o nouă poartă. Gardienii zic că e imposibil.

— Mda, şi Gardienii spun numai adevărul, comentă Raven.

— De ce ar minți? întrebă Nova.

— Pentru că nu vor ca noi să deschidem o altă poartă-k. Pentru că ei cred că Rețeaua e îndeajuns de mare şi că oamenii au destule porți-k şi că ar trebui să fim cuminți şi recunoscători, navigând pe kăile ferate pe care ni le-au aşternut ei. Dar eu unul nu-s de acord. Eu cred că trebuie să călătorim mai departe. Cred că trebuie să extindem Rețeaua. Şi sunt sigur că tovarăşul vostru de călătorie e de acord cu mine…

Zâmbea cuiva aflat dincolo de umărul lui Zen, în tren. În uşa primului vagon stătea un călugăr-roi fără chip, gol, clătinându-se nesigur pe un schelet improvizat din aşchii de lemn sărite din mese şi din bucăți dintr-un cadru de fereastră spulberat de armele lui Thought Fox. Un călugăr-roi pitic, instabil, diform, căznindu-se să ia o formă umanoidă, fără mască şi robă, dar din nou o ființă inteligentă.

— Presupun că ați ajuns până la bătrânul tren cu ajutorul călugărilor, zise Raven. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Ei cunosc Rețeaua în cele mai mici amănunte, şi stațiile moarte, nu doar pe cele utilizate. Doar caută de atâta vreme Liniile Insectelor. Te-ai aştepta să-şi fi dat seama că Liniile Insectelor nu se află în Rețeaua noastră. Nici măcar una dintre cele nouă sute şaizeci şi patru de porți nu duce unde vor ei să meargă. Dacă vor să ajungă acolo, ne trebuie o nouă poartă.

— Unchiu' Gândaci nu te ascultă pe tine, zise Zen.

De fapt, nu era sigur dacă noul călugăr chiar era Unchiul Gândaci. Era compus din insecte provenite de la toți cei trei călugări-roi. Poate că era o entitate cu totul nouă. Dar presupuse că avea măcar câteva dintre vechile amintiri ale Unchiului Gândaci.

— Drona ta l-a împrăştiat în Cleave.

— Scuze, zise Raven cu nonşalanță, fără să îşi ia ochii de la călugăr. Călugărul-roi vorbi, cu un glas şoptit şi nesigur, în timp ce insectele care îl formau se târau agitate unele peste altele.

— Ştii drumul către Liniile Insectelor?

Raven încuviință din cap.

— Minte, strigă Nova. Raven spune minciuni după minciuni.

Spune minciuni *despre* minciuni.

Raven păru rănit, ca şi cum faptul că Nova nu mai avea încredere în el chiar l-ar fi durut. Îi zâmbi trist şi cu dulceață călugărului-roi.

— S-ar părea că Nova şi-a ales tabăra, spuse el. Acum trebuie să alegi şi tu. Pe cine o să ajuți: pe Zen sau pe mine? Adu-ți aminte, eu sunt omul care ştie drumul către locul pe care-l cauți.

Foşnete precipitate se auziră dinspre călugărul-roi. Sunetele a un milion de insecte certându-se între ele.

— Nu-l asculta, Unchiule Gândaci! strigă Zen.

— Zen a avut nevoie de tine ca să-i faci rost de un tren. Dar nu-ți poate oferi nimic în schimb. Dacă mă ajuți, îți arăt drumul către locul pe care-l cauți. Ştiu cât de mult tânjeşti să ajungi acolo, în curând, dacă Zen mă lasă, o să deschid o nouă poartă. O poartă strălucitoare! Ajută-mă şi o să te iau cu mine dincolo de ea.

— Nu-l asculta! insistă Zen. Nu înțelegi…

Poate că fusese o greşeală să spună asta. Călugărul-roi nu-i înțelesese niciodată pe oameni. Era obosit să încerce să îi înțeleagă. Nu-şi dorise decât să vadă Liniile Insectelor şi acum dinaintea lui stătea un om care pretindea că ştie drumul.

Cu zgomotul unui val ce se sparge de țărm, călugărul-roi coborî din tren. Păru să se dezintegreze de cum puse piciorul pe peron, pentru că partea care îi servea drept coapsă îi explodă într-o ceață de aripi. Dar cumva continuă să se mişte, repezindu-se la Zen. În clipa în care băiatul se întoarse, gândaci i se izbiră de obraz, i se lipiră de haine, i se agățară de mâini când încercă să îi scuture de pe el. Degete groase făcute din trupuri şi picioare îl apucară de încheieturi. Scăpă pistolul.

— Unchiule Gândaci! strigă el, încă sperând că roiul mai păstra vreo amintire a bătrânului prăvăliaş excentric care fusese, de bine, de rău, prietenul lui Zen.

— Nu aşa ne cheamă, țârâiră gândacii, acoperindu-l într-un strat gros, ca atunci când îl ascunseseră pe Sundarban. Ăsta-i nume de om. Numele nostru este…

Urmă numai un şuierat prelung, un foşnet de aripi şi de mandibule ca zgomotul unei sacoşe de hârtie mototolite şi,

amestecată cu el, un soi de incantație:

— Liniile Insectelor, Liniile Insectelor…

Nova alergă către el, dând din mâini ca să împrăştie furtuna de gândaci care îl învăluia, dar Raven o strigă pe nume şi pocni din degete, iar în clipa aceea, o mică secvență isteață de cod se furişă din căştile lui în creierul ei şi îi deconecta mintea ca şi cum ar fi deşurubat pe un bec. Zen abia dacă observă. Gândacii îl acoperiseră cu totul, scurgându-i-se în gură, alergându-i în jos pe beregată în timp ce el se îneca şi se zbătea, prăbuşit în genunchi, orbit, înăbuşit de insecte. Sufocându-l, ele continuau să îi şoptească despre Liniile Insectelor.

44

Noul tren de război al lui Malik străbătea vuind troienele din Winterreise. Dronele lui zburau pe deasupra, scanând şinele, în timp ce echipajul îşi pregătea armele şi îşi verifica ecranele, sperând să o detecteze pe Damask Rose.

— Nu sunt aici, zise interfața lui Anais Şase, care se afla în vagonul comandamentului, cercetând împrejurimile cu privirea. Au trecut pe aici. S-au oprit pentru reparații şi alimentare cu combustibil. Au luat-o pe linia terminus către Desdemor.

„Zici că are creier de moto”, îşi zise Malik, urmărind mişcările ochilor ei aurii. Înăuntrul capului perfect, albastru, al lui Anais ceva asemănător cu un computer se loga la datapluta acestei planete reci, la mințile nătânge ale stației şi ale semnalizatoarelor de pe marginea căii ferate, verificându-le înregistrările şi extrăgând din ele imaginile trenului roşu. Dacă ar fi vrut, oamenii ar fi putut să îşi instaleze şi ei un asemenea echipament electronic în loc să poarte căşti, dar nimeni n-o făcuse vreodată pentru că era prea mare bătaie de cap să înduri intervenții chirurgicale pe creier ori de câte ori ieşea pe piață vreun nou gadget. Pentru o interfață nu conta. Era dispensabilă. Un costum din carne pe care Anais Şase îl putea purta o singură vară sau poate o singură noapte.

„La fel ca Raven”, îşi spuse el. „Când ai atâtea trupuri, nu înțelegi niciodată ce înseamnă un trup pentru amărâții ca noi, care au numai unul. Nu afli niciodată ce înseamnă să

îmbătrâneşti şi nu ştii cum e să ți se aştearnă tristețea în inimă ca zăpada."

— În Desdemor, pe luna acvatică Tristesse, rosti interfața. Acolo îl vom găsi pe Raven.

Nu vorbea decât cu Malik, prin intermediul căştilor lui, ca şi cum nu ar fi vrut să fie auzită de soldații Forței Feroviare din jurul lor. Căpitanul nu înțelegea de ce. Toți aşteptau ordine de la ea, convinşi că Anais şi nu Malik era la cârma acestei misiuni. De ce nu le spunea pe cine vânau?

— De ce nu-i dai voie mareşalului feroviar Delius să facă publice detaliile despre băiatul ăla, Starling? o întrebă el în şoaptă, aşezându-se lângă ea. Nu e periculos să-i laşi pe Nooni să creadă în continuare că lucra pentru Tibor sau pentru Prelli? Ar putea să înceapă chiar acum un război…

— De asta se pot ocupa frații şi surorile mele, zise Anais Şase. Raven e treaba mea şi numai a mea.

Se răsuci brusc să îl privească.

— L-am iubit cândva. L-am făcut mai mult decât era, l-am făcut aproape un Gardian. Dar el voia şi mai mult şi a trebuit să fie şters. Ceilalți Gardieni au spus că sarcina asta îmi revine mie: a fost pedeapsa mea pentru faptul că îl creasem. Aşa că am distrus centrele de date în care se aflau programele lui. Am ordonat ca echipa ta să-i caute şi să-i ucidă interfețele. Dar la final, când nu-i mai rămăsese decât un trup, mi-am zis că pot să-l las în pace. Să-l las să scape. Era din nou doar un om, ce rău putea face un singur om? De aceea te-am oprit. Dacă frații şi surorile mele află că l-am lăsat în viață ştiind ceea ce ştie, o să mă pedepsească. O să mă şteargă.

Malik cugetă la cele auzite.

— Dar ce rău poate să facă? Ce te-a făcut să-ți schimbi părerea?

Interfața nu răspunse.

— Deraierea trenului Noonilor a fost doar o diversiune, nu-i aşa? Zen Starling a furat ceva pentru Raveb din colecția de artă a Noonilor, dar pentru asta nu era nevoie să distrugă trenul imperial şi să provoace un asemenea dezastru. Asta a fost numai ca să-i facă pe Gardieni, pe ziarişti şi pe membrii Forței Feroviare să privească la stânga, în timp ce Raven cotea la

dreapta. A folosit stratagema Sundarban.

Interfața nu răspunse nici acum.

— Deci ce joc joacă el de fapt? insistă Malik. Ce vrea să facă pe luna acvatică Tristesse?

Interfața nu spuse nimic. Malik își aminti ce îi zisese Raven pe Ibo. „Orice le-au zis Gardienii stăpânilor tăi despre mine, orice susțin că aș fi făcut, să știi că e o minciună.” Până atunci nu îi trecuse prin minte să se întrebe dacă nu cumva era adevărat.

Din nou noapte pe Sundarban. Threnody dormea în hotelul stației, cu ploaia răpăind pe luminatoare.

Avea un somn chinuit. La început crezu că o trezise ploaia. Apoi se dezmetici și auzi voci joase și insistente chiar în fața ușii ei. O ușoară durere de cap îi reaminti de întâmplările prin care trecuse, de prăbușirea navetei și de Anais, de toate dramele bizare ale zilei.

La sfârșit, nici măcar nu o lăsaseră să meargă acasă. Îl trimiseseră acasă pe Kobi, dar când fata voise să plece cu el, născociseră un pretext și o obligaseră să rămână în această cameră de hotel.

Se simți furioasă, apoi, deodată, înfricoșată. Cel mai mult își dorea să fie din nou pe Malapet. Dacă avea să se mai întoarcă vreodată acasă, la mama ei, nu avea să se mai plângă în viața ei de plictiseală…

Ușa se deschise silențios, așa cum se cuvine într-un hotel de lux. Se ridică în capul oaselor, acoperindu-se mai bine cu învelitoarea. Doi ofițeri ai Forței Feroviare, amândoi femei, îi cerură politicos să se îmbrace și să îi urmeze.

— Unde?

— Mareșalul feroviar Delius dorește să vă vorbească.

— De ce?

— O să vă explice mareșalul feroviar Delius.

O pasarelă acoperită ducea de la hotel la turnul unde mareșalul feroviar își instalase noul cartier general. Noaptea, prin pereții uzi de sticlă, orașul se vedea ca o învălmășeală de lumini colorate. Unul dintre ofițeri mergea înaintea lui Threnody, iar cealaltă femeie venea în urmă. Amândouă își

țineau mâna pe pistoalele de la centuri. O călăuziră pe coridoare pustii până într-o încăpere unde aştepta mareşalul feroviar Delius, în compania câtorva ofițeri, a domnului Yunis şi a unei femei de la Autoritatea Mersului Trenurilor. Când intră, se întoarseră cu toții, privind-o pe Threnody cu gravitate.

— Lady Threnody, începu mareşalul feroviar, la fel de solemnă ca şi ceilalți. Îmi pare rău că v-am trezit, dar situația evoluează rapid. Forul de conducere al Forței Feroviare a decis că nu este oportun ca problema succesiunii la tron să mai rămână multă vreme indecisă. Unchiul Domniei Voastre, Tibor, are pretenții îndreptățite, sora Domniei Voastre, Priya, este moştenitoarea oficială…

„S-au hotărât să-l susțină pe Tibor", îşi zise Threnody. „O să ne omoare şi pe mine, şi pe Priya, ca să nu îi facem lui probleme." Dar, amintindu-şi privirea pe care i-o aruncase Priya ceva mai devreme, o străfulgera un gând: „Poate o susțin pe Priya şi Priya e de fapt cea care mă vrea moartă". Simți că se face mică, încordându-se deja în aşteptarea glonțului, deşi ştia că nu avea să se întâmple aici, ci undeva afară, în vreun depou bătut de vânturi sau la marginea unei cariere, fără atâția martori.

— … Dar noi ne-am decis să o susținem pe Domnia Voastră.

Mareşalul feroviar îi zâmbea. Era un zâmbet blând şi matern şi Threnody se întrebă ce fel de persoană îi zâmbea astfel cuiva a cărui ucidere urma să o ordone. De-abia atunci recapitula cele petrecute şi înțelese ceea ce tocmai i se spusese.

— Dar nu-s…

— Sunteți o Noon, o întrerupse mareşalul feroviar. Şi, spre deosebire de unchiul şi de sora Domniei Voastre, aveți susținerea oamenilor din Marea Rețea şi aprobarea Gardienilor. Am trimis deja vestea către Stația Centrală. Colegii mei de acolo l-au arestat pe Tibor Noon.

— Şi Priya? întrebă Threnody.

— Lady Priya a fost convinsă să se dea deoparte în favoarea Domniei Voastre, zise Lyssa Delius, toată numai zâmbete, deşi ezitase o clipă înainte să spună „convinsă". A înțeles că este pentru binele Rețelei. Şi acum, împărătească Threnody, trebuie să veniți cu mine pe Stația Centrală cât mai iute cu putință, ca

să le arătăm oamenilor că noua lor suverană îşi ocupă locul pe tron. Vă rog, veniți. Vă aşteaptă un tren.

Parcă ar fi lovit-o cineva în moalele capului. I se părea că pluteşte şi nu îi venea să creadă nimic din ce auzea.

— Kobi e şi el aici? bâigui ea. Vine şi el?

— Nu cred, zise Lyssa Delius. Nu până când nu se renegociază contractul cu Chen-Tulsii.

Threnody îşi dădu seama că avea să îi simtă lipsa. Asta o surprinse aproape la fel de mult ca tot restul. Kobi era, se pare, exact persoana pe care ți-o doreai lângă tine când erai trezită în toiul nopții şi ți se spunea că eşti noul conducător al galaxiei.

Apoi se pomeni că erau numai ea şi mareşalul feroviar, într-un ascensor ce cobora către peroanele principale. Threnody îşi privi imaginea reflectată în sticlă; luminile oraşului formau diademe în jurul chipului ei.

— Dar nu sunt… Nici măcar nu ştiu cum să fiu împărătească, asta-i treaba Priyei. Eu sunt doar una dintre fiicele mai neimportante. Nu ştiu cum să…

— A, sigur că o să aveți nevoie de sfaturi, zise mareşalul feroviar.

O luă pe Threnody de braț. Atingerea îi era la fel ca vocea: liniştitoare, blândă, dar foarte fermă, şi Threnody înțelese. Brusc, întrezări viitorul: tânăra împărătească Threnody I, domnind peste Marea Rețea, cu chipul ei uimit întipărit pe bancnote şi afişat pe clădiri în timp ce în spatele ei, Lyssa Delius, adevărata deținătoare a puterii, îi şopteşte sfaturi înțelepte.

— Nu sunt pregătită, obiectă fata.

Dar ascensorul ajunsese la parter. Uşile se deschiseră direct în sala principală a stației. Văzu trenul Forței Feroviare aşteptând să o ducă pe Stația Centrală. Între ea şi tren, ofițerii marinei corporatiste a Noonilor şi Albaştrii de la Forțele Feroviare, care o aşteptaseră aliniați, se lăsară într-un genunchi şi strigară:

— Trăiască împărăteasa! Trăiască împărăteasa Threnody I!

Se trezi fără tragere de inimă, agățându-se cât mai mult de somn, fără să înțeleagă prea bine unde era sau de ce şi ştiind că ar trebui să savureze această confuzie, fiindcă simțea nişte amintiri neplăcute dându-i târcoale. Ele însă îl găsiră oricum. Se prăbuşiră asupra lui ca un acoperiş năruit: amintirea unor lupte şi a unui trup în flăcări. Amintirea unor insecte. Sări în sus, zgâriindu-se îngrețoşat şi trecându-şi mâna prin păr în căutare de gândaci.

Nu erau. Se afla în fostul său dormitor de la Hotelul Terminal. Cearşafurile erau curate, iar camera era învăluită în lumina verde-aurie a zilei.

Se jucă un moment cu ideea că totul fusese doar un vis, dar ştia că nu era aşa, oricât de coşmareşti fuseseră anumite părți. Gustul amar al sucului de gândaci încă îi mai stăruia în gură. Mai amar însă era sentimentul trădării. Fusese suficient de naiv încât să îi creadă pe călugării-roi prietenii săi.

Ferestrele erau deschise, iar perdelele albe se unduiau încet în bătaia brizei. Raven stătea pe balcon. Intră în cameră zâmbind.

— Zen! Mă bucur că te-ai trezit…

— Unde e Nova?

— Nu-ți face griji. S-a închis, dar numai temporar. Erați amândoi cam agitați când ați ajuns aici şi planurile mele sunt într-o fază critică. Nu pot să vă permit să le dați peste cap.

Zen îşi pipăi gâtul. Nu mai putea scăpa de senzația picioruşelor de gândaci târându-i-se prin gâtlej; plămânii parcă îi erau cuiburi de insecte.

— E în regulă, îi promise Raven. L-am pus de doctorul Vibhat să te consulte şi să îndepărteze micuțele cadavre din căile tale respiratorii.

— Păi nu voiai să mă omoare?

— Să te omoare?

— Asta ai zis că faci dacă mă întorc.

— Pentru că voiam să păstrezi distanța, să fii în siguranță. Dar n-ai făcut-o. Şi acum eşti aici şi mă bucur.

— Minți, zise Zen, dar fără vehemență.

Mânia pe care o simțise față de Raven dispăruse, înăbuşită de gândaci sau transformată în cenuşă odată cu Flex.

— Dacă ți-aş fi vrut moartea, spuse Raven pe un ton rezonabil, aş fi putut să chem o dronă. Sau să-l pun pe unul dintre motorikşi să te împuşte în holul hotelului. I-am dotat cu software militar de ultimă oră, pe care l-am împrumutat de la o bază a Forței Feroviare de pe Ashtoreth: sunt nişte țintaşi remarcabili acum. Nu, voiam numai să-ți iau pistolul ca să putem sta de vorbă. Amicul nostru, călugărul-roi, a mers puțin cam prea departe, dar el şi ai lui aşteaptă de mult timp să-şi găsească Liniile alea ale Insectelor. Când a auzit că noua mea poartă o să ducă acolo şi că tu încercai să mă împiedici… Ei, nu poți să i-o iei în nume de rău.

— Deci chiar vrei să deschizi o nouă poartă?

— Da. E adevărat ce-ai spus despre trupul meu, Zen. E ultimul pe care-l mai am şi se epuizează. Cineva m-a întrebat odată de ce n-am făcut nimic cu multele mele vieți, de ce nu am înfăptuit ceva măreț. Ei bine, am de gând să fac asta înainte de a muri.

— Gardienii spun că nu mai pot fi deschise alte porți. Şi ei sunt cei care au construit Rețeaua, aşa că trebuie să ştie…

— Ce te face să crezi asta?

— Ce anume?

— Că Gardienii au construit Rețeaua.

— Toată lumea ştie!

— A, da, făcu Raven, aşezându-se pe scaunul de lângă pat. Toată lumea ştie că Gardienii au construit Rețeaua. Şi de unde ştim asta? Pentru că ne-au spus-o Gardienii. Tot ce ştim, ştim fiindcă aşa ne-au spus Gardienii. Nu veghează doar asupra noastră, veghează şi asupra informațiilor pe care le primim. Ăsta-i unul dintre lucrurile pe care le-am aflat despre ei cât timp am trăit în Marea de Date. Felul în care ne cenzurează istoria. Ce anume şterg. Cum ne mint. Ce anume nu vor ei să aflăm.

— Despre zidurile din Marapur? zise Zen. Despre sferele negre pe care le-a găsit lady Rishi cu mulți ani în urmă? Care erau şapte, nu şase, cum s-a spus?

— A, deci ştii despre sfere…

— Ştiu că nu m-ai plătit suficient pentru cea pe care am furat-o pentru tine.

Raven zâmbi cu toți dinții. Vârî mâna în buzunarul costumului său demodat şi scoase *pyxis-ul*. Încă o dată, Zen se pomeni surprins de aspectul său banal şi de greutatea obiectului când Raven i-l aruncă pe deasupra patului. Cutia se deschise din nou pentru el şi băiatul îşi văzu chipul oglindit pe suprafața neagră şi strălucitoare a sferei.

— Deşteaptă, lady Rishi, zise Raven cu afecțiune. A reuşit să subtilizeze sfera înainte de sosirea Gardienilor. Mi-a cerut s-o ajut s-o țină ascunsă. Nu cred că şi-a dat seama cu adevărat ce era. Pur şi simplu era încântată că ştie ceva ce Gardienii nu ştiau, că le furase ceva zeilor. Aşa că i-am făcut un cadou. Cutiuța asta. Antiscanare. Mare doar atât cât să ascundă sfera. Putea să stea în siguranță în colecția de artă a familiei şi nimeni nu avea să ştie. Dar era o cutie mai deşteaptă decât bănuia Rishi, pentru că avusesem eu presimțirea că într-o zi s-ar putea să vreau să mă uit mai bine la sfera aia. Era semi-inteligent *pyxis-ul* ăsta al meu. Când a murit Rishi, s-a încuiat şi a devenit un cub oarecare, pe care Noonii l-au păstrat laolaltă cu restul comorilor familiei.

— Ce este sfera asta?

— Mi-a luat sute de ani să aflu. Aceasta era marea întrebare. Când Gardienii au aflat că mă interesam de ea, au încercat să mă distrugă şi aproape că au reuşit. Dar am aflat răspunsul înainte să mă şteargă ei. Tocmai în arhivele de profunzime. Vezi tu, Zen, Gardienii nu sunt adevărații constructori ai Marii Rețele. Şi-au asumat doar meritele. La începuturi, când Gardienii au devenit pentru prima oară inteligenți, au început să caute căi de a ajuta oamenii să părăsească Bătrânul Pământ, care era niţeluş cam aglomerat pe vremea aia. Şi, într-o peşteră de pe o planetă numită Marte, au descoperit ceva foarte ciudat. Nişte şine străvechi de kale ferată, ducând către… nici ei nu ştiau către ce. Atunci Gardienii au construit un tren, desigur, şi l-au trimis dincolo, descoperind astfel drumul de la o lume la alta, poartă după poartă. Au dat peste Marea Rețea cu totul şi cu totul accidental. Tot ce le rămânea de făcut era să ajute familiile corporatiste să lege o poartă de alta.

— Atunci cine a construit porțile?

Raven nici nu se osteni să îi răspundă, mulțumindu-se să îl

contemple cu un aer uşor amuzat.

— Vrei să spui că…?

Zen nici nu putea gândi cuvântul. Existau oameni şi maşinării umanoide şi călugării-roi mutanți. Nicio altă creatură din vastele întinderi sălbatice ale spațiului nu mai căpătase inteligență. Aşa spuseseră Gardienii. Trimiseseră atâtea sonde, construiseră atâtea radiotelescoape care să cearnă pârâitul static al cerurilor în căutare de semnale, dar totul fusese în zadar. Nu găsiseră niciodată nimic. Aşa spuseseră Gardienii.

— Gardienii ştiu de mult timp că mai există o rețea de porți-k, zise Raven. O altă civilizație, de cealaltă parte a galaxiei noastre. Sunt oare aceleaşi făpturi care au amplasat porțile-k pe Marte, unde le-au găsit Gardienii noştri? Ei sunt cei care au lăsat sferele de pe Marapur, ca să ne putem construi propriile noastre porți-k? Sau sunt asemeni nouă şi nu fac decât să folosească o rețea construită cu mult timp în urmă de o altă rasă care s-a deplasat prin univers pe vremea când stelele erau tinere, lăsându-şi porțile ca pe nişte urme de paşi în nisip? Nu ştiu decât că au încercat să comunice cu noi, dar mesajele lor erau prea stranii pentru ca oamenii să le observe, iar Gardienii s-au mulțumit să îşi înfunde degetele virtuale în urechile lor virtuale, cântând tare „La la la”.

— Îngerii stației? ghici Zen. Ei sunt mesagerii?

— Ei sunt mesajele. Proiecții transmise prin porți prin nişte mijloace pe care nu le înțelegem încă. Ei m-au condus către adevăr, Zen. Ei mi-au spus unde trebuie să-mi deschid noua poartă.

— Dacă-s aşa de deştepți, nu pot să-şi facă ei una?

— Cred că ne aşteaptă să-i vizităm noi.

— Dar cum rămâne cu simetria bla, bla, bla… Dacă faci o nouă poartă, n-o să se destabilizeze toată Rețeaua?

— Alte minciuni de-ale Gardienilor. Adevăratul motiv pentru care ei ne spun că nu mai pot fi construite alte porți e mult mai simplu: le e frică de ceea ce se află de cealaltă parte. Gardienii se tem de schimbare la fel de tare ca oamenii. Şi ne iubesc, ne iubesc sincer. Ne consideră copiii lor. Se tem că nu vom face față şocului întâlnirii cu o altă specie inteligentă. Dar oamenii sunt mai rezistenți decât cred Gardienii. Şi nu poți să ții copiii

închişi în creşă pentru totdeauna. Dacă o faci, n-o să devină niciodată adulți, dar nici n-o să mai fie cu totul copii. O să fie doar un soi de animale de companie.

Luă înapoi sfera şi *pyxis-ul*, în timp ce Zen încă încerca să înțeleagă ceea ce auzise. Dacă Raven putea cu adevărat să deschidă o nouă poartă, se întrebă el, ce trenuri stranii ar fi sosit prin ea? Ce fel de pasageri ar fi transportat?

— Şi chiar o să ducă spre Liniile Insectelor? întrebă el.

Raven râse.

— Cine ştie? Bănuiala mea e că astea nu sunt decât un mit al călugărilor-roi. Dar undeva tot o să ducă.

Puse sfera înăuntrul *pyxis*-ului şi îl închise.

— Ştii, se întâmplă uneori ca un lucru, un sistem, o creație să ajungă atât de bătrână, de coruptă şi de greoaie, încât nu-ți mai rămâne decât să o schimbi. Să mergi mai departe. S-o iei de la capăt. E înspăimântător, dar trebuie s-o faci.

Aproape că îl convinsese pe Zen. Aproape că-l făcuse să-şi dorească acea nouă poartă la fel de mult ca el. Dar Zen nu venise acolo ca să îl ajute pe Raven. Încercă un zâmbet arogant pe care nu mai avusese prilej să-l afişeze de când cu Podul Fusului şi zise:

— Atunci o să trebuiască să te mişti repede. Forța Feroviară ştie de tine. În câteva ore, locul ăsta o să fie înțesat de Albaştri.

46

Zâmbetul lui Raven se stinse.

— Le-ai spus celor de la Forța Feroviară? Of, Zen…

— Nu le-am spus, zise Zen indignat, căci pentru un puşti din Oraşul Tunetului nimic nu era mai rău decât să fie luat drept turnător. Dar nu-s proşti! Îşi dau seama şi singuri. Cât pe ce să ne prindă pe mine şi pe Nova. Ne-au văzut plecând pe Linia Steaua Câinelui. O să trimită trenuri să controleze toate fostele stații de la sud de Sundarban.

Raven se uită prin el un moment, calculând cât de mult avea să le ia celor de la Forța Feroviară să verifice fiecare lume şi cât timp avea să treacă până să ajungă în Desdemor. Apoi sări în picioare.

— Zen, îmbracă-te!

— Nu vin cu tine.

— Nu fi copil! îmbracă-te!

Zen se apropie de şifonierul unde îi atârnau hainele. Cele pe care le purtase pe Sundarban erau acolo, rupte şi pârlite după luptele prin care trecuse, dar tot acolo erau şi cele pe care le avusese în trenul Noonilor. Le îmbrăcă, întrebându-se de ce se deranjase Raven să le aducă până aici. Ca şi cum chiar sperase cumva că Zen se va întoarce.

Țopăind într-un picior şi trăgându-şi o cizmă, întrebă:

— Viaductul ăla care duce spre sud… Acolo e noua poartă?

— E o insulă acolo, spuse Raven.

Zen îl urmă către lifturi. Jos, în hol, aştepta o parte din personalul de motorikşi al hotelului. Aveau în continuare uniforme de cameriste şi de băieți de serviciu, dar se purtau altfel: păreau mai vioi ca înainte şi erau înarmați.

— Raven! foşni o voce cuprinsă de panică.

Zen tresări. Se crispă. Nu se putea abține. Călugărul-roi se lăsă să alunece de pe unul dintre scaunele de la bar, ca un beţiv însingurat, şi traversă holul cu paşi târşâiți şi clătinați, întinzându-şi mâinile tremurânde.

— Pleci către porțile strălucitoare?

Raven îi oferi un zâmbet distant, ca un om acostat de o rudă de care îi e ruşine.

— Ia-ne cu tine, foşni călugărul-roi. Ne-ai promis! Ia-ne pe Liniile Insectelor!

— Mmm. Nu cred, zise Raven, după care le aruncă o privire motorikşilor în aşteptare şi zise: Insectocutori…

Doi foşti chelneri scoaseră nişte dispozitive ce se desfăcură ca nişte paraşute şi pulsară cu o lumină liliachie. Călugărul-roi se clătină. Foşni ca un pâlc de trestii.

— Către poarta strălucitoare! Te rugăm, ia-ne cu tine! gâfâi el.

Dar lumina fusese proiectată să atragă gândacii-călugăr şi dispozitivele scoteau un zumzăit plăcut, umplând totodată aerul cu feromoni ispititori.

— Nu! zise călugărul. Ne-ai promis!

Deodată se dezintegra, cu freamătul a milioane de picioruşe,

iar insectele care îl alcătuiseră până atunci începură să zumzăie şi se repeziră către insectocutoare, unde muriră sfârâind într-o rețea electrică.

Zen le privi cu milă şi dezgust cum pocneau şi sfârâiau şi se pârleau, luptându-se zadarnic să nu răspundă chemării luminii. Ştia că ar fi trebuit să simtă o oarecare camaraderie față de călugări: Raven se folosise de ei şi îi mințise, la fel cum îl trăsese pe sfoară şi pe Zen. Dar amintirea gândacilor care îi năvăliseră în gură şi îl sufocaseră era încă proaspătă, aşa că de-abia reuşi să nu vomite în timp ce îi privea târându-se sau zburând către insectocutori şi acumulându-se în grămăjoare carbonizate dedesubtul lor.

Raven îi puse o mână pe umăr.

— Un timp s-ar putea să încerci o uşoară fobie față de insecte, după episodul prin care ai trecut mai devreme.

Îi zâmbi cu blândețe, de parcă nu ar fi fost vina lui. Mirosul puternic de insectă pârlită umplea holul şi aspersoarele se declanşau unele după altele. Raven îl conduse pe Zen afară, la aer curat, în lumina verzuie şi leneşă de sub bolta stației.

Aici aşteptau alți motorikşi: bucătari şi recepționişti, cu cremă de ghete întinsă pe fețe în chip de camuflaj, cu puştile de asalt ațintite într-o doară către Nova, care stătea între ei cu capul în piept. La auzul paşilor lor, îşi ridică privirea. Îl văzu pe Zen şi pe buze îi apăru un zâmbet stingher.

El îi răspunse tot cu un zâmbet, un zâmbet larg şi sincer, care îl făcu să se simtă ceva mai bine pentru prima oară de când se trezise. Ce avea Nova de îl făcea să i se pară că totul era în regulă? Chiar şi atunci când în mod evident nu era, chiar şi atunci când motorikşi înarmați îi însoțeau către peronul unde aştepta Damask Rose.

— Vezi? zise Raven. Puteam s-o fi lăsat pe Nova stinsă, dar vreau să fiți amândoi de față când o să deschid noua poartă. Va fi o privelişte pe cinste. N-ați vrea s-o ratați. O să aveți ce să le povestiți nepoților. Sunt însă silit să împrumut trenul vostru, dat fiind că pe al meu l-ați stricat. O să trebuiască să mă ajutați să discut cu el. Nu mă place.

— Nu pot să zic că mă surprinde, mormăi Zen.

— Trenule, spuse Raven, întorcându-se către Damask Rose,

la vreo douăzeci de kilometri de aici, spre sud, se găseşte o insulă artificială.

— Nu-i în baza mea de date, răspunse Damask Rose pe un ton afectat.

— Se află pe o linie nouă, continuă Raven. Deschisă după ce a fost închisă Linia Steaua Câinelui.

— Fâsss, făcu Damask Rose, ținându-şi cu încăpățânare uşile închise.

Raven suspină.

— O să pun altfel problema. Lasă-ne la bord, altfel o împuşc pe Nova, apoi pe Zen, apoi o să îți ucid mintea, o să-ți pornesc motorul aşa şi o să te duc oricum către sud.

Motorikşii militarizați îşi ridicară armele. Clinchetele piedicilor trase răsunară ca nişte aplauze sub bolta stației.

— Parcă ziceai că vrei să vedem noua stație, spuse Nova.

Raven ridică din umeri.

— Nu putem să avem tot ce vrem.

— Zen? îl chemă Damask Rose.

Zen se apropie de tren şi îşi apăsă palmele pe caroseria lui fierbinte, asigurându-l că totul va fi bine.

— Fă ce-ți cere, zise el.

Majoritatea avariilor suferite în luptă se remediaseră şi o pereche de păianjeni de mentenanță acoperiți de zgârieturi încercau să refacă picturile lui Flex. Nu, nu doar să le refacă. Părți ale locomotivei pe care Flex nu apucase să le decoreze erau acum acoperite cu figuri proaspete. Sub ochii lui Zen, un păianjen schiță un motorik zâmbitor înălțându-se deasupra lăcaşului unei roți, purtat de vaste aripi albe.

— De unde ai învățat să desenezi, trenule?

— Mi-a venit aşa, deodată, zise Damask Rose.

Atunci Zen înțelese că totuşi ceva fusese salvat: undeva în imensul creier straniu al locomotivei se afla, în siguranță, imaginația lui Flex.

Supunându-se indicațiilor lui Raven, trenul ieşi în marşarier din stație şi îşi gară pe linie moartă vagoanele uzate. Apoi se cuplă la vechile vagoane ale lui Thought Fox şi reveni ca să-i ia pe Zen, pe Nova, pe Raven şi o jumătate de duzină de motorikşi. Îi purtă prin oraşul tăcut până la un macaz ce făcea trecerea

către noua linie terminală. Apoi porni spre sud, accelerând în timp ce părăsea coasta Desdemorului şi avântându-se de-a lungul viaductului alb pe care Zen îl observase în ziua în care el şi Nova jucaseră jocul cu diavolii.

Diavolii îşi făcuseră cuiburi sub arcadele viaductului. Tulburate de trecerea trenului, marile făpturi ieşiră din ascunzişuri, zburând leneş pe lângă el la nivelul ferestrelor. Îşi răsuciră ochii tubulari ca să se uite înăuntru, la pasageri, apoi îşi pierdură interesul şi atacară un banc de peşti zburători. Damask Rose îşi continuă goana. Zăngănitul roților pe şine, în ritmul statornic pe care Zen îl ştia de o viață, era însă altfel acum: un sunet singuratic, care se pierdea în largul vastului ocean de pe Tristesse.

— Chiar e o insulă în fața noastră, recunoscu Damask Rose.

Zen se uită pe fereastră, dar viaductul traversa oceanul într-o linie dreaptă, ca trasă cu rigla, aşa că, oriunde se vor fi dus, destinația nu se vedea din cauza locomotivei. Nu se lămuri decât când trenul se opri şi uşile vagoanelor se deschiseră. Atunci el şi Nova ieşiră în urma lui Raven. Viaductul era ud de spuma mării, alunecos şi nu avea parapeți. Zen se împletici şi se prinse de Raven ca să nu cadă.

— Uşurel, zise Raven. Ar fi mare păcat să te îneci tocmai acum, când lucrurile devin interesante.

Atent să nu-şi piardă echilibrul, Zen se întoarse către partea din față a trenului şi atunci văzu în sfârşit insula.

O insulă largă, în întregime neagră, cu excepția plajelor albe care se formaseră din carapacele nenumăraților crabi. De jur-împrejurul ei se aflau maşinile care o construiseră, nemişcate acum, cu lungile lor brațe pliate.

Între ele, în centrul insulei, o altă maşină muncea. Era enormă şi forma ei era greu de înțeles. Era în parte catedrală şi în parte omidă. În construcția ei intrase o grămadă de biotehnologie. Spini şi roți şi picioare ca de vierme. Armură chitinoasă. O instalație stranie, pe care o ducea în spinare, turnase două şine strălucitoare care se alipiseră fără cusur în continuarea şinelor viaductului. Din gurile de aerisire de pe flancuri se ridicau vapori. Sus, în partea din față, avea nişte coarne imense, ca de rădaşcă, din care picura o soluție,

întărind o arcadă înaltă.

— Mi-a luat douăzeci de ani să o construiesc, zise Raven. Componentele au fost furate din laboratoare, fabrici şi şantiere de biotehnologie din toată Rețeaua.

— N-am ştiut niciodată, spuse Nova cu uimire. Te-am ajutat să furi atâtea lucruri, şi totuşi nu mi-am dat seama… De ce nu te-am întrebat niciodată la ce foloseau? De ce n-am venit niciodată până aici să văd ce se petrece?

— Pentru că te-am programat eu să n-o faci. Nu voiam să-mi ştii chiar toate secretele. Gardienii numesc maşinăriile astea Viermi, dar nici măcar ei nu ştiu ce-i cu ele decât din ghicite şi după câteva rămăşiţe fosilizate. Viermii originari şi-au făcut treaba cu mult înainte să fie inventați Gardienii.

Zen se întrebă cât de adânc fusese silit Raven să se afunde în Marea de Date ca să găsească planurile de construcție ale unei asemenea maşinării. Era nespus de stranie şi nespus de veche şi nu aparținea niciuneia dintre lumile pe care le cunoştea el. La început se ținu la distanță, temându-se să părăsească adăpostul reconfortant al lui Damask Rose. Dar Nova porni de-a lungul viaductului pe urmele lui Raven şi, când Zen îi ajunse din urmă, văzu că pe insulă mai erau şi alți motorikşi de-ai hotelului. Adunați în jurul Viermelui, arătau ca nişte jucării pe lângă măgăoaia lui Raven.

Carlota ieşi în întâmpinarea lui Raven de îndată ce acesta puse piciorul pe insulă.

— Bine ați venit, domnule, zise ea cu un salut prompt în locul zâmbetului amabil ce îi era caracteristic.

Ținea în mână una dintre puştile pentru diavoli din dotarea hotelului. Zen, care pe moment uitase de diavoli, aruncă o privire iute către cer. Văzu doar câteva dintre dronele lui Raven, patrulând.

— Peronul ăsta are un câmp magnetic ca acelea pe care le folosesc clădirile foarte înalte ca să țină păsările la distanță, explică Raven. Asta descurajează diavolii. Şi, chiar dacă îl străpunge vreunul, Carlota şi ai ei o să ne apere. Cum merge treaba? o întrebă el pe Carlota.

— Construcția e aproape gata, domnule, răspunse ea, conducându-şi vizitatorii pe lângă Vierme, către un loc de unde

puteau admira arcada care căpăta contur.

Privind cu ochii mijiți prin aburii ieşiți din ventilația straniei maşinării, Zen încercă să desluşească ce anume se petrecea, dar văzu atâtea gheare şi cleşti şi furtunuri ca nişte tentacule agitate, încât nu reuşi să îşi dea seama. Viermele părea să modeleze arcada aşa cum construiesc copiii mici turnulețe pe plajă, lăsând să le curgă printre degete nisip ud. Substanța se usca iute, căpătând un aspect în acelaşi timp osos şi metalic.

Zen mai văzuse aşa ceva: arcada ce se ridica deasupra şinelor de la Burj-al-Badr.

— Construieşte o poartă-k, zise el.

Raven râse.

— Zen, Viermele *este* o poartă-k. E greu de explicat, dar Viermele şi arcada, arcada şi Viermele fac parte din aceeaşi maşinărie. Sfera din Marapur conține programele care permit deschiderea unei porți în spațiul-k, dar mai întâi trebuie terminată arcada.

Îşi potrivi în ureche o cască ce părea foarte scumpă şi îşi lipi celălalt terminal de tâmplă.

— Din moment ce spui că în curând vom avea o vizită din partea Forței Feroviare, să văd dacă nu pot grăbi puțin întregul proces…

Închise ochii şi Zen privi Viermele, încercând să vadă dacă semnalul pe care îl transmitea Raven avea vreun efect. Nimic nu păru să se schimbe: brațele uriaşe continuau, răbdătoare, să modeleze arcada.

— Domnule Raven, zise brusc Carlota şi unda de îngrijorare din glasul ei îl făcu pe Zen să se întoarcă spre ea.

Carlota îşi ținea pregătită puşca imensă. În spatele ei, zări alți motorikşi traversând grăbiți insula, cu arme chiar mai mari decât a ei: lansatoare de rachete şi puşti cu laser.

Nova scrută acea porțiune de cer unde mai înainte zumzăiseră dronele. Se îndepărtau, de parcă s-ar fi hotărât cu toatele să se îndrepte în grabă spre nord.

— Zen, spuse ea, se apropie un tren imperial de război.

Trenul Forței Feroviare emise un răget electronic în timp ce dădea buzna în Desdemor, împrăştiind dronele pe care Raven le lăsase să supravegheze poarta-k. Acestea căzură neajutorate de o parte şi de alta a locomotivei care trecea în viteză. În cabină, interfața lui Anais Şase îşi deschise ochii aurii şi zise:

— Pe lumea aceasta nu există conexiune cu Marea de Date. A fost scoasă din uz…

Pe chip îi apăruse o expresie de surpriză, ca şi cum tocmai ar fi păşit în gol. Până atunci, pe fiecare lume prin care trecuseră deschisese o conexiune către versiunea ei de pe datapluta locală, actualizând-o şi adunând informații. Aici, pe Tristesse, nu exista nimic, nici dataplută, nici Gardieni. Îşi privi mâinile albastre. Nu era obişnuită să se limiteze la un biet trup.

Observându-i disconfortul, Malik avu un sentiment de satisfacție. Era bine ca echipajul trenului să vadă că nu era atotştiutoare.

În timp ce trenul pătrundea scrâşnind în Desdemor, avu grijă ca el unul să nu trădeze nicio urmă de îndoială. Motorikşii lăsați de Raven să păzească hotelul deschiseră focul de dincolo de bariere, dar nu putură străpunge învelişul blindat. O puzderie de rachete inteligente îi urmăriră prin umbrele piezişe, distrugându-i pe toți cu iuțeală.

În timp ce ecourile luptei se stingeau, Malik coborî pe peron, înaintea lui, soldați în armuri verificau stația. În urma lui, cu maximă prudență, interfața lui Anais Şase se dezlipi de uşa trenului.

— Raven nu-i aici, zise ea.

— Hai să ne asigurăm, propuse Malik.

Expedie drone şi trupe care traversară în grabă stația, îndreptându-se spre hotel.

— Nu-i aici, repetă interfața pe un ton egal. Trebuie să-l găsim. Trebuie să-l oprim înainte să…

— Înainte să ce? întrebă Malik. Ce face de-ți este atât de… Dădu să spună „frică de el”, dar se opri. Unei entități asemenea zeilor nu avea cum să-i fie frică, nu?

— Plănuieşte să distrugă Rețeaua, zise interfața. A intrat în posesia unei tehnologii care va destabiliza porțile-k.

— Cum adică „să distrugă Rețeaua”? întrebă Malik. Adică în

întregime? Sfârşitul civilizaţiei aşa cum o ştim noi, ca într-un treide de doi bani? De ce ar vrea Raven să facă asta?

— Pentru că l-am transformat într-un zeu şi acum e din nou un simplu om. Asta e răzbunarea lui.

Interfaţa se ghemui lângă unul dintre motorikşii înfrânţi, un bucătar care renunţase la telul său pentru bătut omleta în favoarea unui lansator de rachete. Studie supa albastră care se prelinsese din creierul lui şi ochii îi scânteiară în timp ce primea semnale vagi de la circuitele lui muribunde.

— Raven a plecat acum cincizeci şi şase de minute. A luat-o spre sud. Cu el mai sunt şi alţi motorikşi înarmaţi, dar şi Zen Starling şi motorikul Nova.

Malik lăsă în urmă o brigadă care să ocupe hotelul şi trenul de război porni mugind, oglindindu-se în zidurile de sticlă ale clădirilor pustii. Viteza crescută păru să-i provoace interfeţei o stare de nervozitate. Se ridică şi începu să se plimbe încolo şi încoace prin cabină, zgâriind tavanul cu coarnele.

— Dă-mi control asupra sistemului de armament, zise ea şi îl prelua fără să aştepte permisiunea lui Malik.

Drone de luptă ieşiră prin trapele carcasei şi porniră cu iuţeală înaintea locomotivei în timp ce trenul gonea pe viaduct. Oceanul verde se lăţea dedesubt şi diavolii se apropiară, huhuind şi biciuind ferestrele cu cozile lor ţepoase. O dronă deschise focul, umplând aerul cu bucăţi de diavoli sfârtecaţi, până când Malik interveni:

— Nu animăluţele asta sunt problema noastră, Gardianule. Mai bine păstrează-ne muniţia pentru orice ne-o fi aşteptând la capătul liniei.

— Căpitane Malik! îl strigă unul dintre ofiţeri.

Ecranele ce acopereau pereţii vagonului de comandă se umpleau cu simboluri roşii de avertisment.

— Sunt drone în faţă, zise interfaţa. Formează un scut defensiv în jurul unei insule la capătul liniei. Sunt un model depăşit. O să le înfrâng cu uşurinţă.

— Sunt ale lui Raven, o preveni Malik. Nu le subestima. Verificaţi *firewall*-urile! le porunci oamenilor lui. Scanare antivirus!

Bătălia începu. Malik se uită pe fereastră şi văzu cum cerul

se umple brusc de crizanteme. Erau roşii, galbene şi arămii şi fiecare boboc era explozia unei rachete. Oceanul liniştit se coloră cu reflexii de un roşu aprins. Apoi întinderea lui fu presărată cu împroşcături albe, pe măsură ce rămăşiţele dronelor sfărâmate cădeau asupra sa ca o ploaie.

48

— Drone! strigă unul dintre motorikşii lui Raven, încă îmbrăcat în cameristă, dar înarmat cu o mitralieră grea.

Raven stătea cu ochii închişi.

— Doborâți-le, zise Carlota cu mult calm.

Zen privi spre nord, unde siluete colțuroase şi întunecate urlau pe deasupra valurilor, încântate parcă să aducă atâta violență în acest loc liniştit. Un obiect imens coborî în flăcări din ceruri, desenând o dâră de fum negru, şi se zdrobi de flancul Viermelui într-o ploaie de scântei şi de schije. Imediat după el veni un altul, încă în stare să execute manevre. Din el țâşniră nişte gloanțe-trasor; părură inofensive, ca nişte licurici graşi, până în clipa în care făcură bucăți motorikul-cameristă şi traversară pârâind insula, la doar câțiva centimetri de locul unde Zen privea încremenit, prea speriat ca să se mişte. Nova îl apucă şi-l trânti la pământ. Rămase întins alături de ea, ascultând gloanțele care se izbeau de carapacea Viermelui şi apoi lătratul puştii Carlotei, care îngenunchease, țintise drona Forței Feroviare şi deschisese focul. Drona se prăbuşi pe insulă, ricoşă şi, din două salturi, dispăru în apă ca o roată de foc.

Zen îşi înălță capul. Pretutindeni în jurul său erau presărați motorikşi morți, unii făcuți bucăți, alții încă mişcând. Raven stătea în picioare, teafăr, vorbindu-le dronelor sale.

— Rămâneți la pământ, vă rog, domnule Starling, zise Carlota.

Avertismentul era oportun, pentru că pe şinele dinspre Desdemor venea ceva teribil: un tren de război strălucitor, cu blindajul scânteind printre fuioarele de fum. Ultimele drone ale lui Raven deschiseră focul asupra lui. În mod normal, armele lor nu aveau cum să poată răni un tren - scutul care proteja trenurile de energiile din spațiul-k era mai mult decât suficient

ca să oprească rachetele cu care erau ele dotate -, dar Raven însuşi ghida dronele acum şi el cunoştea slăbiciunile scutului. Căută o trapă din carcasa trenului şi îşi concentră tirul asupra ei. Pierdu trei drone în decursul acestei operațiuni, dar nu avea importanță, fiindcă obținu ceea ce voia: trapa se deschise, iar capacul îi zbură în lături. Atunci ultima lui dronă - una micuță, ce se mişca mai repede decât maşinăriile Forței Feroviare care viraseră s-o intercepteze - plonjă şi lăsă să cadă o singură bombă înăuntru înainte ca păianjenii de mentenanță, cuprinşi de frenezie, să apuce să închidă trapa.

O clipă mai târziu, combustibilul care alimenta reactoarele trenului de război decise că nu îi mai plăcea să stea închis în containerele lui cilindrice şi se repezi afară ca să se alăture distracției, azvârlind în toate direcțiile mari bucăți de locomotivă, aproape topite.

Din toate acestea, Malik nu luă cunoştință decât de moartea subită a tuturor ecranelor şi de faptul că aerul din interior se transformase brusc în foc. Şi de o neaşteptată imponderabilitate.

Tavanul se repezi cel dintâi să îl lovească, apoi o banchetă, apoi podeaua. Jocuri de lumină şi întuneric. Pe urmă jerbe de apă albă izbiră ferestrele în timp ce trenul de război se rostogolea în mare peste marginea viaductului.

Se pomeni lipit de o fereastră. Dincolo de diamantsticlă se vedea o penumbră de un verde închis, nesfârşită ca Marea de Date. În vagon era întuneric: toate luminile şi ecranele se stinseseră când trenul sărise în aer, iar întunericul era plin de gemete şi de scâncete. Malik îşi comută căştile pe infraroşu şi văzu trupurile din jurul lui, unele mişcând, altele nu, contorsionate în unghiuri imposibile. Prin hainele lui pătrundea ceva ud. Mai întâi crezu că era sânge.

Nu era. Era ceva mai rău.

Era oceanul.

Cumva, învelişul trenului lui fusese fisurat, fie de explozie, fie de impactul cu apa. Fisurile erau mici, dar asta părea să facă oceanul şi mai nerăbdător să îşi croiască drum cu forța prin ele. Malik văzu trei jeturi albe țâşnind înăuntru şi

presupuse că mai erau şi altele. Când se ridică în picioare, apa îi ajungea deja până la genunchi. Un trup se lovi de el, apoi un altul, acesta din urmă în viață. Era interfața lui Anais Şase, cu unul dintre coarne frânt.

„Las-o", îşi zise el. „Las-o să se înece. Poate să pună oricând să i se facă un alt trup."

Dar părea atât de speriată…

O târî prin vagon, către uşi.

— O să lăsăm vagonul să se inunde şi o să ieşim înot, strigă el.

— Nu ştiu să înot, zise interfața.

Când uşile se deschiseră, apa năvăli înăuntru, albă, impetuoasă şi rece. Îi înşfacă pe supraviețuitori şi îi ridică până când ei se văzură siliți să îşi lipească fețele de tavan pentru a respira ultimele bule minuscule de aer. Apoi şi acestea dispărură. Malik privi pentru ultima oară îndărăt. Vagonul inundat arăta ca o stâncă năpădită de valuri. Înăuntru se vedeau siluetele ca de crabi ale soldaților în armuri; părul cuiva flutura asemeni ierbii de mare. Malik începu să înoate, dând cu putere din picioare, spintecând bezna verde cu şiragurile ei de bule argintii şi cu razele difuze de lumină, piezişe şi scânteietoare. Ieşi din nou la aer. Interfața era confuză şi gâfâia. Malik tăie valurile către insula neagră de la capătul viaductului.

— Zen? Eşti rănit?

Nova se aplecă şi îl ajută să se ridice. Zen clătină din cap. Tremura din tot trupul. Luase parte la mult prea multe bătălii, îşi spuse în sinea lui. Acum însă, pe insulă domnea liniştea. Motorikşii căzuți zăceau împrăştiați ca nişte jucării printre mâzgălelile ca de bandă desenată ale gelului lor albastru. Carlota era încă în picioare, cu gelul scurgându-i-se prin nenumărate găuri. La fel şi câțiva băieți de serviciu şi recepționeri androizi, amețiți, strângându-şi în mâini armele incomode şi examinându-şi rănile.

— Am reuşit! anunță Raven.

Zen crezu că voia să spună: „Am câştigat lupta". Dar se întoarse spre Vierme şi văzu că brațele acestuia încetaseră să

se mai mişte. Zgomotele umede, intestinale, care veneau dinspre el când lucra amuțiseră. Jos, în partea din față a carcasei lui, apăruse o deschizătură. Nu putea să fi fost căpătată în luptă: avea marginile prea regulate ca să fie o gaură de proiectil şi în plus, dacă aşa ar fi stat treaba, de ce ar fi fost Raven atât de mulțumit?

— Poarta e gata! zise Raven puțin prea tare, ca şi cum auzul lui nu s-ar fi reobişnuit cu liniştea din jur. Acum trebuie numai să întoarcem cheia în broască.

Duse mâna la buzunar. Se încruntă.

Verifică şi celălalt buzunar. Se uită prompt la Zen.

Zen dădea înapoi în grabă. Îndepărtându-se, scotoci prin propriul buzunar şi scoase la iveală *pyxis-ul.*

Totul i se datora lui Flex, de fapt. Descoperirea că Flex încă mai trăia cumva înăuntrul lui Damask Rose îi ridicase moralul lui Zen şi îl făcuse să croiască din nou planuri. Îşi calculase variantele pe durata întregului drum dinspre Desdemor. Când ieşiseră din tren şi se poticnise agățându-se de Raven, îi furase *pyxis-ul.*

O luă la goană spre țărmul insulei. Valurile se spărgeau, împroşcând spumă şi răscolind carapacele de crab de pe plajă cu un sunet ca de oale sparte. Ridică *pyxis-ul* în aer.

— Dacă-l vrei, trebuie să-mi promiți c-o să fim în siguranță, atât eu, cât şi Nova.

— Zen! strigă Raven şi porni către el. N-avem vreme de aşa ceva! Trenul ăla de război a fost doar avangarda. Forța Feroviară o să trimită în Desdemor o armată în toată regula…

Deodată răsună un țipăt paralizant. O umbră trecu iute pe deasupra lor. Nova strigă un avertisment. Ceva zimțat ca un cârlig de abator se avântă în jos, îl străpunse pe Raven şi îl ridică în înalt.

Sosiseră diavolii.

49

Diavolii dăduseră ocol insulei pe toată durata bătăliei. Fuseseră atraşi de mişcare, dar dronele, aceşti noi monştri gălăgioşi care veniseră să împartă văzduhul cu ei, îi speriau şi îi

siliseră să păstreze distanța. Acum dronele dispăruseră şi lăsaseră în urmă ceva ce diavolii recunoşteau drept pradă: nişte siluete care se zbăteau disperate în apă. Cei mai îndrăzneți plonjară către locul unde supraviețuitorii trenului scufundat ieşiseră la suprafață. Restul îi urmară, huhuind şi țipând. Codaşii, înțelegând că în valuri nu avea să mai rămână nimic pentru ei, se înălțară şi porniră către insulă.

Câmpul magnetic care îi ținuse departe dispăruse, întrerupt cândva în timpul luptei.

Cel dintâi care ajunse la insulă îl prinse pe Raven. Un al doilea o luă pe urmele sale, încercând să-i smulgă prada. Cel de-al treilea porni glonț spre Zen, dar Carlota înțelesese deja ce se petrecea. Îşi îndreptă arma spre el şi îl sfârtecă dintr-un foc în timp ce un alt motorik îi doborî pe cei doi care se băteau pe Raven.

Deodată, diavolii erau pretutindeni. Motorikşii trăgeau în ei. Nova străbătea insula în goană către plaja pe care se prăbuşise Raven.

— Lasă-l! țipă Zen, dar ea nu îl ascultă şi nici nu o putea învinui: în fond, Raven era cel care o construise.

O urmă, sărind de pe coasta insulei pe plajă. Carapace de crab albite de soare trosneau şi se spărgeau sub cizmele lui ca nişte seturi fragile de ceşcuțe de ceai. Un diavol muribund se zbătea în valuri. Sângele împroşcase țărmul cu stropi stacojii. Zen nu îşi dădea seama cât era al diavolului şi cât era al lui Raven, care zăcea contorsionat în nisip, mai palid ca oricând. Părea la fel de surprins cum fusese Nova când o străpunsese harponul pe Podul Fusului, dar substanța care curgea din rana lui era roşie, nu albastră.

— Aveți idee cât costă aşa ceva? întrebă el când Nova şi Zen ajunseră lângă el, trăgând de cămaşa lui distrusă.

Părea un moment cam nepotrivit să-şi facă griji în legătură cu ținuta. Abia mai târziu avea Zen să înțeleagă că se referise la trup. De departe, o voce strigă:

— Ajutor!

În apa ce se înroşea, un supraviețuitor din trenul de război se lupta cu valurile.

Zen nu putu să îl ignore. Nici măcar când văzu că era Malik.

Erau numai două tabere în acest moment: diavolii şi oamenii.

— Pune-l pe Raven la adăpost! îi strigă el Novei, pornind în fugă de-a lungul țărmului.

Un val îl azvârli pe Malik pe învelişul mişcător de carapace, dar Zen îl prinse de braț şi îl repuse pe picioare. Coada unui diavol îi făcuse o tăietură la frunte, dar, deşi pierdea mult sânge, rana nu părea prea gravă. Băiatul începu să îi explice că puteai păcăli diavolii stând nemişcat, dar Malik era prea şocat ca să îl asculte şi oricum tremura prea tare ca să poată sta neclintit.

— Trebuie să mergem la adăpost! strigă Zen, încercând să acopere cu glasul lui vuietul valurilor.

Malik se uită în spate. Diavolii încă îşi mai lansau țipetele pe deasupra apei, dar nu se mai vedea niciun înotător, numai câteva pete de combustibil în flăcări. Fusese singurul care ajunsese la țărm. Dincolo de zona brizanților, ceva ce putea să fi fost un corn se ivi pentru o clipă la suprafață, dar când se uită din nou dispăruse.

Diavolii se adunaseră în jurul unui pisc, năpustindu-se asupra țevilor armelor şi asupra propriilor camarazi, care se zbăteau răniți. Ridicau motorikşi în aer, lepădându-i dezgustați în mare când îşi dădeau seama că nu sunt comestibili şi întorcându-se apoi după altă pradă.

Zen îl ajută pe naufragiat să urce pe plajă şi o ajunse din urmă pe Nova, care îl târa pe Raven. Damask Rose era prea departe, aşa că porniră împleticindu-se pe sub umbrele diavolilor până ajunseră la Vierme. Carlota era deja acolo. Ceilalți motorikşi dispăruseră cu toții: fuseseră răpiți de diavoli sau atât de grav avariați, încât se deconectaseră.

Nova şi Zen îl târâră pe Raven înăuntru, iar sângele lui pătă pragul ca un covor roşu. Îi urmă Malik, apoi Carlota. Chiar când aceasta se strecura prin deschizătură, ceva apăru în spatele ei. Zen strigă un avertisment, crezând că era un diavol, dar se dovedi a fi o siluetă umană sau cu aspect uman. Interfața lui Anais Şase se înghesui înăuntru şi trapa se închise în urma ei cu un suspin, lăsând pe dinafară huhuitul mânios al diavolilor.

Se aşezară în întunericul blând al unor trepte făcute din ceea

ce părea a fi os sau cartilaj, încercând să se obişnuiască cu şuierăturile, cu gâlgâielile, cu zumzetul ca un tors, cu strălucirea vagă a zidurilor şi a tavanului Viermelui. Zen contemplă interfața, fascinat de silueta ei imposibil de zveltă şi de albastră, în timp ce aceasta îşi examina tăieturile pe care diavolii i le făcuseră pe brațe şi în palme. Unul dintre coarne i se rupsese aproape de creştet. Bucata ruptă i se încurcase în părul ud ca o creangă scoasă de valuri la țărm. Tremura încontinuu. Trăise în multe trupuri, dar majoritatea lor îşi petrecuseră timpul la concerte şi cocktailuri. Nu cunoscuse niciodată teama, durerea sau pericolul.

Zen o privea întruna. Cu greu ți-ai fi putut lua ochii de la ea. „E un Gardian, un Gardian în carne şi oase", îşi tot spunea şi aproape că izbucni în râs, pentru că şi-o aminti pe Myka zicând cu aerul plictisit al cuiva care cunoaşte mersul lumii: „Pe Gardieni nu-i interesează oamenii". „Ba îi interesează", gândi el, „acum chiar îi interesează. Am făcut ceva care l-a deşteptat pe unul şi l-a făcut să se descarce într-un trup pentru prima dată după mulți ani şi acum stă chiar lângă mine, Myka, ce zici de treaba asta?".

Gardianul păru să-i simtă privirea, pentru că îşi ridică ochii spre el, iar în ochii aceia aurii văzu ceva care îi aminti că nu era neapărat un lucru bun să stârneşti interesul unui Gardian.

Malik tot repeta că trebuie să mai existe şi alți supraviețuitori. Zen se uită întrebător la Nova, iar Nova clătină încet din cap.

— Au murit cu toții, murmură Carlota, punându-şi o mână pe umărul lui Malik.

Malik îi dădu mâna la o parte. Se uită peste capul ei, către locul unde zăcea Raven, o sperietoare frântă în mijlocul unei băltoace roşii, satinate, care se lățea picurând pe scări. Părea să se întrebe ce să facă. Îşi scoase arma şi o aținti asupra lui, aşa cum mai făcuse de nenumărate ori, cu nenumărate arme. Dar nu mai era cazul. Zăcând aşa, Raven avea un aer patetic şi nu mai aducea deloc cu un fost zeu. Privea în gol şi părea sfârşit, dar, când Nova se aplecă deasupra lui, reuşi să schițeze un zâmbet stins.

— Noua poartă, bâigui el.

Interfața se ridică în picioare, uriașă sub tavanul jos. Se întoarse către Raven cu o expresie prea stranie şi prea străveche pentru ca Zen să o poată descifra, dar care aducea tare mult cu tristețea.

— Nu va fi nicio nouă poartă, Raven, zise ea.

— Anais, spuse Raven. O să-l laşi pe Malik să mă ucidă din nou? O să capete un obicei prost. Şi n-o să-ți folosească la nimic, să ştii. În scurtă vreme, poarta va fi activă şi minciunile Gardienilor vor fi date în vileag.

Cine mai îndrăznea să îi vorbească aşa unui Gardian? Cu atâta nonşalanță şi pe un ton atât de batjocoritor, ca şi cum i-ar fi fost egal! Numai Raven. Poate asta o şi atrăsese la început pe Anais Şase la el, pe malul râului Amber, unde creşteau floricântătoare, se gândi Zen. Interfața veni mai aproape şi îşi plecă fruntea. Lacrimi îi împăienjeniră ochii, făcând-o să clipească surprinsă.

— Forța Feroviară o să ajungă aici imediat, anunță Malik. Experți, savanți. O să demonteze tot ce-ai construit, Raven.

Zâmbetul lui Raven se stinse. Se întoarse spre Zen.

— De partea cui eşti tu, Zen Starling? şopti el. A lui Malik? A Forței Feroviare? A Gardienilor? Credeam că eşti un hoț la fel ca mine.

— Nu sunt de partea nimănui, zise Zen. Doar a mea.

— Nu merge aşa, spuse Raven.

Avea gura năclăită de sânge. O tuse chinuitoare îşi croia drum din pieptul lui.

— Vine un moment, Zen, când trebuie să alegi.

Zen clătină din cap. Se sili să-şi amintească toate lucrurile rele pe care i le făcuse Raven, pentru cazul în care îi venea şi lui să plângă.

— Ştii c-o să aleg echipa câştigătoare. Aşa fac oamenii de felul meu. Dacă trebuie să aleg, o să aleg echipa câştigătoare. Adică pe ei, nu pe tine.

— Oare? zise Raven, privindu-l drept în ochi. Noua poartă e un început, nu un sfârşit.

— E sfârşitul tău, Raven, spuse interfața aproape cu blândețe. Malik nu avu de ce să facă uz de armă. Stătu pur şi simplu şi privi.

Toți statură şi priviră. Peste o jumătate de minut, Raven era mort.

— Mereu m-am întrebat cum o să mă simt când o să se termine, zise Malik în cele din urmă. S-ar părea că nu simt mare lucru.

— Nu s-a terminat, îl contrazise interfața. Lucrul pe care l-a creat trebuie distrus.

Se ghemui alături de trupul lui Raven, îndoindu-şi picioarele mult prea lungi. Îşi aşternu pentru o clipă palma ei mare, albastră, pe obrazul lui, apoi începu să îi scotocească prin haine. Zen se uită la ea. Simți obiectul în buzunarul său. Strânse *pyxis-ul* în mână. Se gândi la lady Rishi Noon, care furase sfera de sub nasul Gardienilor cu mulți ani în urmă şi la Raven, care o ținuse ascunsă la vedere atâta vreme. Furaseră secretul construcției porților-k chiar de la Gardieni. Era ca şi cum ar fi furat focul din ceruri şi acum acesta se adăpostea în buzunarul lui Zen.

„De partea cui eşti tu, Zen Starling? Credeam că eşti un hoț…"

— Sfera din Marapur nu-i aici, zise interfața, renunțând să mai percheziționeze cadavrul lui Raven.

— Probabil că Raven a pierdut-o pe plajă, sugeră Nova.

— Nu te cred, motorikule.

Interfața se ridică din nou în picioare. Ochii ei aurii o fulgerară clipă pe Nova, după care îl căutară pe Zen.

— Unde e băiatul?

50

Urca iute prin penumbră, furişându-se pe lângă strălucirea stranie a pereților însufleți. În capul scărilor era o cămăruță. Podeaua ei părea de fildeş. În centru se afla o mică adâncitură rotundă.

Zen scoase *pyxis-ul.* Atingerea lui îi dădea furnicături în palmă. Ştia că sfera din cutie se va potrivi perfect în scobitură şi că asta era menirea ei. Avu senzația ameți toare că toate întâmplările din viața lui îl purtaseră către acest moment, către acest loc.

— Dă-mi-o, îi porunci interfața lui Anais Șase din capul scărilor, aplecându-se ca să intre.

Când ajunse înăuntru, își îndreptă spinarea, dominându-l pe Zen. În spatele ei, în lumina pulsatilă a pereților, băiatul îi zări pe Nova și pe Malik, opriți pe trepte.

Strânse *pyxis-ul* mai tare.

— Raven mi-a spus c-o să schimbe Rețeaua, nu c-o s-o distrugă, zise el, uitându-se în ochii aurii ai interfeței.

— Raven te-a mințit, spuse interfața.

Se apropie de el, cu mâna întinsă după *pyxis.* Îl ocoli, oprindu-se între el și gaura din podea destinată sferei.

— Rețeaua nu poate fi extinsă. Deschiderea unei noi porți-k va provoca o reacție energetică ce va transforma această lume în cenușă și ne va ucide pe toți. Efectul se va propaga în întreaga Rețea, destabilizând toate porțile existente, eliberând o cascadă de energie KH și distrugând totul. Asta voia Raven.

Zen o privi în ochi. Era foarte greu să crezi că mințea; chipul acela fusese proiectat pentru ca oamenii să îl venereze. Trebuia să îngenunchezi dinaintea unei figuri atât de stranii și de înțelepte ca a ei. Trebuia să te înclini până la pământ și să săruți picioarele ei albastre. Și totuși, exista ceva în el, un soi de mândrie colțoasă de hoț de buzunare, care nu îi îngăduia să se mai încline dinaintea nimănui.

— Ți-e frică, asta e. E așa cum a spus Raven. Te temi că lucrurile s-ar putea schimba.

— Malik! strigă interfața, pierzându-și răbdarea. Omoară-l!

— Nu-i nevoie, zise Malik.

Își ridică pistolul, dar nu îl îndreptă spre Zen. Îl îndreptă către Nova, ochindu-i capul, ca unul care știa cum să omoare un motorik. Interfața păru confuză.

— Ce faci?

— Zen a riscat totul pentru moto ăsta. S-a întors după ea când ar fi putut scăpa basma curată. Se iubesc.

În clipa aceea, Zen, care se ferise de cuvântul cu „I” de când cu Sundarban, spunându-și că nu era sigur ce anume simțea pentru Nova, înțelese că acesta era adevărul. Individul de la Forța Feroviară îl cunoștea mai bine decât se cunoștea el însuși. O iubise pe Nova încă de când se plimbase cu ea pe

malul mării, în cea dintâi zi petrecută în Desdemor. Şi, printr-o şansă de un miliard la unu, şi ea îl iubea pe el. Era o uşurare pentru amândoi să audă pe altcineva spunând-o. Asta făcea iubirea parcă şi mai autentică. Mai autentică şi mai prețioasă decât o maşinărie extraterestră străveche care putea deschide porți-k.

— Poftim, zise el, punând *pyxis-ul* în mâna interfeței şi privind cum degetele albastre se încleştau în jurul lui. Acum dă-i drumul Novei.

— Mulțumesc, Zen Starling, zise interfața şi îl examina pe băiat preț de o clipă. Acum, Malik, omoară-l.

Malik se încruntă.

— E doar un puşti.

— E puştiul lui Raven. Omoară-l.

— Zen! strigă Nova.

Se repezi la pistolul lui Malik. Malik o lovi cu cotul în coaste, făcând-o să se prăbuşească pe scări. Zen profită de ocazie şi se repezi la uşă. De data asta, nu avea niciun plan. Ce rost avea să facă planuri când toate socotelile lui se dovediseră zadarnice? Nu mai păstra decât o speranță nesăbuită că ar putea să treacă de Malik, să o ia pe Nova cu el, să fugă amândoi afară din Vierme şi să ajungă la bordul lui Damask Rose. Dar Anais îl prinse. Întinse un braț lung şi albastru şi îl apucă de gât. Îl izbi de perete, îşi înfăşură degetele lungi în jurul gâtului lui şi începu să îl sugrume. Avea o forță surprinzătoare pentru o creatură cu un aspect atât de fragil şi de decorativ.

— Ucide şi motoul, Malik, zise interfața printre dinții ei perfecți, încleştați în efortul de a-l strangula pe Zen.

Auzi pistolul lui Malik declanşându-se, uimitor de zgomotos în spațiul acela strâmt. Trei împuşcături, una după alta, în succesiune rapidă. Văzu trei răni deschizându-se: două în pieptul interfeței şi una în centrul frunții albastre. În ochii ei apăru o expresie de uluire, apoi orice urmă de sentiment pieri. Îi dădu drumul lui Zen şi se prăbuşi pe o parte. Picioarele îi zvâcniră o clipă, apoi rămase nemişcată.

Zen se lăsă pe podea gâfâind, masându-şi gâtul învinețit, cu ochii la Malik.

— Mințea, spuse Malik. Îşi coborî arma şi intră în încăpere.

L-am cunoscut pe Raven. Nu poți să vânezi un om prin toată Rețeaua, ucigându-l de atâtea ori, fără să ajungi să ştii cum gândeşte. Raven voia să trăiască. De aceea a fugit atât de departe, s-a luptat cu atâta înverşunare şi s-a ascuns atâta vreme. Să distrugă Rețeaua şi pe sine odată cu ea? Nu e stilul lui. Dacă plănuia să pună poarta asta în funcțiune, probabil că era foarte sigur că putea să evadeze dincolo de ea.

Pyxis-ul căzuse din mâna interfeței. Zen îl luă. Acesta se deschise dinaintea lui. Sfera dinăuntru strălucea. Rețeaua complicată care o acoperea emană o lumină albă, de parcă în palma lui ar fi stat cuibărită o mică planetă neagră, iar liniile ar fi fost străzile iluminate ale oraşelor. Drept răspuns, lumini se deşteptară pe podea şi în pereți, vinişoare strălucitoare ducând către golul unde sfera dorea să fie.

Zen scrută cu privirea chipul lui Malik, întrebându-se dacă reprezentantul Forței Feroviare avea de gând să îl oprească. Dar Malik se mulțumi să contemple interfața moartă şi zise:

— Mi-au cerut să-l ucid pe Raven. Nu mi-au zis nimic despre porți-k şi nici nu mi-au ordonat să opresc maşinăria asta de la orice treabă o fi fost construită să facă.

— Chiar dacă Raven nu mințea, o nouă poartă ar schimba totul, spuse Nova.

— Poate chiar trebuie să se schimbe totul, sugeră Zen.

Nova se apropie de el. Îi mângâie obrazul şi îl sărută foarte uşor pe gură, aşa cum învățase din filme. Buzele ei erau reci, netede ca vinilinul şi sărate ca marea.

— Asta simt eu, Zen Starling, zise ea. Asta n-o să se schimbe. Zen trase adânc aer în piept. Când îşi întinse brațul către lăcaşul din podea, sfera păru să simtă că era aproape de casă. Scobitura aceea o atrăgea ca un magnet. Băiatul o ținea strâns. Încă nu era sigur că asta vrea să facă. Se opri în ultima clipă, copleşit deodată de îndoieli. Doar pentru că avea o şansă să schimbe totul nu însemna că şi trebuia să o facă.

Sfera luă decizia în locul lui. Îi sări dintre degete drept în gaură. Se auzi un clic vag, ca o conexiune realizându-se. Ca şi cum nişte piese s-ar fi îmbinat.

Zen se crispa şi aşteptă sfârşitul lumii.

Nu veni.

Nişte trosnete se auziră de sub podea, apoi linişte. „Ce-am făcut?” se întrebă el. „Dar oare am făcut ceva?” Viermele suspină. Se zvârcoli. Fâsâieli profunde începură să răsune dincolo de pereții încăperii.

— De-acum nu mai are nevoie de noi, comentă Malik.

Carlota se ivi în capul scărilor.

— Am discutat cu trenul vostru, zise ea. Spune că diavolii au dispărut.

— Nu mai e mişcare afară ca să-i atragă, zise Nova. Viermele se schimba. Se simțea o energie care se amplifica, de parcă nişte procese s-ar fi îndreptat către o culminație. Aşa te simțeai când trenul tău se apropia de o poartă-k.

Se apropiară cu toții de uşă, care se deschise ca să îi lase afară, înainte să iasă, Zen se uită în spate. Scara se plia, înghițind cadavrul lui Raven.

Băiatul sări pe urmele celorlalți, pe suprafața ceramică a insulei. Viermele începuse să se mişte din nou, descriind cu brațele forme stranii prin aer. Îl ocoliră şi, scrutând cu teamă văzduhul în căutarea diavolilor, ajunseră la Damask Rose, care îi aştepta pe şine, unde o lăsaseră. Le deschise uşile şi, după ce urcară la bord, le zise:

— O să dau puțin înapoi. Se întâmplă ceva foarte ciudat.

Parcurse încet în marşarier câțiva kilometri de-a lungul viaductului, până ajunse în locul unde rămăşițele trenului Forței Feroviare blocau liniile. Zen şi ceilalți cu greu puteau vedea ce se petrece pe insulă, dar Damask Rose putea. Făcu un holoecran să apară în aer dinaintea pasagerilor săi şi îl umplu cu imagini transmise de camera sa din față.

Viermele era în mişcare. Se ridicase de la pământ pe picioarele lui ciudate, conice, şi înainta încet şi legănat, făcându-şi drum grijuliu pe sub arcada pe care o construise. În jurul țepilor de pe spinare jucau o lumină care nu era lumină şi o culoare care nu avea nume. Pe măsură ce înainta, lăsa în urma lui două dâre lungi dintr-o materie strălucitoare, foarte netede şi foarte drepte.

— Aşază şine, murmură Nova. Extinde linia…

O strălucire a acelei culori nenumite izbucni de undeva din partea din față a Viermelui, fără să ilumineze ceramica udă,

fără să facă valurile să strălucească. Pe sub arcadă veni, în chip de răspuns, pâlpâirea a ceva ce părea lumină, dar nu era, sau nu tocmai. Spirale luminoase începură să danseze pe suprafața insulei ceramice, luând contururile fusiforme ale îngerilor stației. Parcă şi-ar fi fluturat mâinile strălucitoare, chemându-i. Coarnele ca de rădaşcă ale Viermelui păreau să capteze lumina şi să o extindă. Ghimpii de pe spinarea lui se legănau ca iarba bătută de furtună, agățând raze de lumină şi trăgându-le înapoi pentru a înveşmânta în ele întregul trup al Viermelui. Chiar şi prin fereastra de diamantsticlă a lui Damask Rose se auzea zgomotul pe care îl făcea, un vuiet care umplea văzduhul.

— Detectez energie KH, anunță Damask Rose. Dar maşinăria aia nu se deplasează suficient de repede ca să treacă printr-o poartă-k…

Viermele părea să nu ştie asta. Se cocoşă şi pătrunse în vârtejul de lumină. Arcuri de energie trosneau între spinii lui. Îşi înălță capul cu mândrie, rămase aşa un moment, apoi se avântă înainte şi dispăru. În locul unde se aflase, inelele lui Hammurabi se reflectau pe ceramica udată de apa oceanului, îngerii stației dansau, iar noile şine străluceau, de un argintiu stins, pătrunzând dincolo de strania cortină de energie de sub arcadă.

— E o poartă-k, zise Nova.

— Unde duce? întrebă Malik.

— Dincolo de orice hartă, spuse Damask Rose.

— În celălalt capăt al galaxiei, zise Zen.

— Crezi c-o să vină ceva de acolo? întrebă Nova.

— În tot cazul, Gardienii o să vrea să o izoleze, observă Malik. Forța Feroviară o să trimită şi mai multe trenuri. O s-o închidă dacă pot sau o să distrugă şinele. Aşa că dacă vreți să treceți dincolo, mai bine v-ați grăbi.

— Să trecem dincolo? sări Zen. Eu unul nu trec prin aia! Dacă nu ne mai putem întoarce?

— Pentru tine oricum nu există cale de întoarcere, Zen, zise Malik. Dacă rămâi aici, o să trebuiască să le dai explicații Noonilor. Şi apoi o să trebuiască să le dai explicații şi Gardienilor. N-aş putea spune ce-o să facă ei toți cu tine. Dar acasă n-o să te mai poți întoarce. Ai trecut de punctul în care te

mai puteai întoarce încă din ziua în care ai pus pentru prima oară piciorul în trenul lui Raven. De această parte a noii porți nu există loc pentru tine. De cealaltă parte, cine ştie? Ai putea s-o iei de la capăt.

— Şi tu o să mă laşi să plec pur şi simplu? îl întrebă Zen.

Malik ridică încet din umeri.

— Misiunea mea s-a încheiat. Nu eşti problema mea, Zen Starling. Şi nu cred c-ai vrut să faci cine ştie ce rău.

Damask Rose prinsese mirosul noii porți sau vibrația sau armonia sau orice o fi fost lucrul acela pe care porțile-k îl emanau şi pe care trenurile îl adorau. O simțeau tremurând, chinuindu-se să îşi mențină frânele activate şi roțile în lumea aceasta.

— Merg şi eu, spuse Nova.

Malik încuviință.

— Ai putea să vii cu noi, îl invită ea. Nu eşti curios? Nu vrei să afli ce e dincolo de poarta asta?

Malik zâmbi larg.

— Sunt bătrân, motorikule. Singura mea destinație acum e un loc cu ceva de mâncare şi cu un pat în care să dorm. O să mă urnesc într-acolo.

— Dar diavolii… încercă Zen.

Carlota îşi bătu arma cu palma.

— Pot să vă însoțesc până la Hotelul Terminal, domnule.

— Nu te atacă dacă stai nemişcat, îl sfătui Nova.

Damask Rose îşi deschise uşile. Carlota coborî pe viaduct, aruncând priviri curioase către poarta-k. Malik şovăi o clipă înainte să coboare după ea. Se întoarse spre Zen.

— Credeam că lui Raven nu-i pasă de nimeni, dar m-am înşelat, zise el. Cred că i-a păsat de tine, Zen. Nu ştiu de ce. Poate c-a găsit în tine ceva ce i-a reamintit de el însuşi când era tânăr. Tot ce ştiu e că l-am văzut murind de multe ori şi asta a fost prima dată când am avut senzația că văd stingându-se o ființă umană.

Ieşi pe viaduct, unde îl aştepta Carlota. Cu o ultimă privire şi o fluturare de mână, se îndreptară spre nord, alegându-şi drumul printre rămăşițele trenului Forței Feroviare.

În vagon, Nova şi Zen se aşezară unul lângă altul. Damask Rose îşi tură motoarele.

Un gândac-călugăr rătăcit zumzăia în jurul corpurilor de iluminat. Zen îşi puse capul pe umărul Novei. Ea tremura de nerăbdare, la fel ca o ființă umană. La fel ca el. De cealaltă parte a ferestrei, Hammurabi umplea cerul.

— O să-mi fie dor de locul ăsta, zise Nova.

— O să găsim altele mai bune, o asigură Zen.

— Ție de ce o să îți fie dor?

El o privi gânditor. Avea să îi fie dor de Cleave, de Desedemor şi de Bucuria Verii, precum şi de Bazarul Ambersai. Avea să îi fie dor de Myka. Avea să îi fie dor de Raven. Avea să îi fie dor de mama lui. Avea să îi fie dor de băiatul care fusese, de visele pe care le avusese. Avea să îi fie dor de toate. Dar presupunea că aşa simțea toată lumea, întotdeauna. Toți pierdeau câte ceva, toți lăsau lucruri în urmă şi se agățau de amintiri vechi în timp ce goneau spre viitor. Toți erau pasageri într-un tren, gonind prin viață. Ce-i drept, Zen avea să meargă mai departe decât majoritatea. Dar măcar nu era nevoit să meargă singur.

— N-o să-mi fie dor de nimic, zise el.

Damask Rose se puse în mişcare, mai iute şi mai iute, pe liniile vechi, apoi pe cele noi şi Zen o luă pe Nova de mână când lumina porții lui Raven îi învălui. Se întoarseră spre fereastră, privind cu nesaț splendoarea unor stele îndepărtate, a unui cer străin şi a unor sori pe care nu îi mai privise niciun ochi omenesc, până când goana şi stranietatea călătoriei lor îi curăță de toate lucrurile pe care le făcuseră şi de orice rol pe care fuseseră siliți să îl joace, până când nu mai erau decât ei înşişi: iubiți, eroi, kălători, gonind în bătrânul lor tren roşu către o viață nouă, printre nepovestitele stații strălucitoare ale îngerilor.

Iar Damask Rose îşi înalță glasul ei de sirenă şi cântă.

GLOSAR

AMBERSAI

O lună aflată pe una dintre liniile secundare ce pornesc din Nodul de Aur, Ambersai este o colonie predominant industrială ce serveşte ca punct de lansare pentru minerii care exploatează bogata centură de asteroizi a sistemului. Este faimoasă şi pentru Bazarul Ambersai, cea mai mare piață din regiune.

BANDARPET

Lume industrială de pe Linia Spiralată, apreciată în vremuri mai războinice pentru fabricile şi magazinele de armament.

BĂTRÂNUL PĂMÂNT

O planetă aflată pe unul dintre brațele minore ale galaxiei, de unde provin Gardienii, omenirea şi toată viața cunoscută din Rețea. În mod straniu, nu are o poartă-k, dar vizitatorii pot ajunge acolo cu navele spațiale de la poarta-k de pe Marte, care a fost cea dintâi deschisă de Gardieni. Întrucât călătoria prin spațiu este plicticoasă şi costisitoare, iar Pământul nu este decât un parc forestier cu nimic deosebit de Jangala sau de o duzină de alte lumi, mulți turişti se mulțumesc să admire planeta originară de pe Marte, unde este vizibilă ca o stea albastră.

CĂRĂBUŞ [31]

[31] În original, *beetle*.

Model popular de dronă militară care îşi ia numele de la inițialele companiei producătoare, Bandarpet Tactical Logistics. (Cunoscută şi ca Brânză, Tomate şi Lăptuci.)

CĂLĂTORIE SPAȚIALĂ

Multe dintre lumile Rețelei au industrii spațiale prospere, menite să asigure mentenanță sateliților meteorologici şi de

comunicații şi să exploateze minele de pe lunile, planetele şi asteroizii din apropiere. Mulți cred că industriile extraplanetare vor deveni tot mai importante în viitor, pe măsură ce resursele lumilor industriale din Rețea se vor epuiza. Din acest motiv, multe dintre marile familii caută să se alieze cu clanurile spațialilor şi cu marile case de inginerie aerospațială.

Pe orbitele multor lumi există clădiri faimoase. Trebuie să amintim, firește, stația Podul Fusului de lângă Sundarban. Nimeni nu s-a ostenit vreodată să trimită o navă spațială de la un sistem solar la altul, dat fiind că o călătorie cu trenul este mult mai rapidă şi mai ieftină. Se crede însă că Gardienii au trimis sonde către constelații îndepărtate.

CĂLUGĂR-ROI

Unii pretind că aşa-zişii gândaci-călugăr, care formează coloniile mobile numite călugări-roi, sunt o specie extraterestră venită de pe una dintre lumile de la marginea Marii Rețele. Pare însă mai probabil că sunt o specie de insectă care a migrat de pe Bătrânul Pământ odată cu oamenii şi că exemplarele au suferit mutații ca urmare a expunerii la radiațiile porților-k în timp ce se aflau pe partea exterioară a trenurilor. Când o colonie de gândaci devine suficient de mare, constituie un soi de intelect simplu ce pare să vrea să imite ființele umane. Călugării-roi, cu glugile şi mersul lor poticnit, sunt de mii de ani o prezență obişnuită în cadrul Marii Rețele. Încercările de a-i împiedica să urce la bordul trenurilor-k au fost abandonate de fiecare dată, pentru că, atunci când devine agitat sau este supus unor agresiuni fizice, un călugăr-roi se dezintegrează adesea într-un roi lipsit de inteligență, provocând mult mai multe neplăceri trenurilor, personalului stațiilor şi pasagerilor decât ar fi făcut-o ca entitate colectivă. Prin urmare, li se permite să călătorească după pofta inimii. Se estimează că există mai mult de zece milioane de călugări-roi, deplasându-se în permanență de la o stație la alta în pelerinaje legate de religia lor secretă.

CHIBA

O lume de joncțiune, unde călătorii din Rețeaua centrală pot

schimba trenul către Nodul de Aur şi către lumile industriale de dincolo de Prell Piaza, aşa-zisele Derivații Trans-Chiba.

CINNABARUL ÎNDEPĂRTAT

O mică lume-stațiune aparținând clanului Noon, situată pe o linie secundară ce porneşte din Nodul de Aur. Este cunoscută în mod deosebit pentru Deşertul Pictat şi pentru palatul de vară al Noonilor, una dintre cele mai frumoase clădiri din Rețea.

DATASCAFANDRI

Colegiul Imperial de Datascafandri este casta consultanților IT de top, antrenați să se aventureze în profunzimile Mării de Date. Tot ei sunt responsabili de transmiterea mesajelor Gardienilor către împărat sau către orice altă ființă căreia Gardienii doresc să îi vorbească.

FAMILIA NOON

Una dintre cele mai mari familii corporatiste, Noonii au început ca bancheri, înființând o multitudine de companii feroviare şi de terraformare pe parcursul Primei Expansiuni*. În cele din urmă, s-au orientat exclusiv spre afacerea de terraformare. Legenda spune că fondatorul lor, Jatka Noon, a încheiat o înțelegere cu Gardianul cunoscut ca Mordaunt 60 Network, care i-a permis să pretindă întâietate asupra a două lumi nodale proaspăt legate între ele. Aceste lumi, una în estul Rețelei şi cealaltă în vest, au devenit Sundarban şi Nodul de Aur, centrele gemene de putere ale Noonilor. De aici, Noonii s-au extins, preluând controlul asupra Liniei Râului Argintiu şi construind stații de maximă importanță pe Linia-O. Multe dintre acestea au fost construite de către liderul lor vizionar, lady Rishi Noon, care a consolidat astfel puterea familiei. Fiul ei a devenit împărat al Rețelei şi de atunci Noonii au condus imperiul.

FAMILIA PRELL

Prellii sunt una dintre cele mai vechi familii corporatiste. Aceşti pionieri au terraformat şi au colonizat unele dintre lumile industriale de la periferie, care au furnizat apoi materie primă

pentru construirea oraşelor-staţii ale unor lumi centrale, mai plăcute. Puterea lor a fost eclipsată însă de influenţa crescândă a Noonilor şi a altora. Acum sunt reduşi între graniţele propriilor holdinguri de pe Derivaţiile Trans-Chiba, cele mai importante dintre staţii fiind Prell Piaza, Chiciură şi Luna Frântă. Rivalitatea dintre ei şi clanul Noon a generat probleme în câteva rânduri, cel mai recent pe vremea Rebeliunii Liniei Spiralate din 2926-2928. Mulţi cred că actualul cap al familiei, Elom Prell, este favoritul unuia dintre Gardieni. Este greu de identificat alt motiv pentru care Gardienii le tolerează comportamentul turbulent.

FAMILII CORPORATISTE

În primii o mie de ani ai Marii Reţele, companiile care au preluat măreaţa însărcinare de a construi şinele şi de a terraforma lumile s-au pomenit confruntate cu tot soiul de dificultăţi. Legile şi obiceiurile au început să difere foarte mult de la o staţie la alta şi adesea s-au schimbat în cursul perioadelor (lungi de secole) necesare pentru proiectele de anvergură. Încetul cu încetul, a devenit o regulă ca parteneriatele de afaceri să fie pecetluite prin căsătorii între membri ai familiilor deţinătoare de companii, dat fiind că legăturile de sânge s-au dovedit mai trainice decât contractele obişnuite. În acest fel, după multe veacuri, marile companii ale Reţelei au trecut în mâna unor veritabile dinastii corporatiste, în care puterea se transmite de la părinţi la copii.

FORŢA FEROVIARĂ

Armata imperiului, a cărei sarcină este protecţia împăratului şi menţinerea păcii. Cartierul general al Forţei Feroviare se află pe Staţia Centrală, dar are avanposturi în majoritatea lumilor importante, iar trenurile ei de război patrulează în mod constant prin Reţea. Forţa Feroviară ar trebui să fie independentă de familiile corporatiste, iar conducătorul acesteia, mareşalul feroviar, este prin tradiţie un ofiţer de origine umilă care a avansat în grad. Conducătorii Forţei Feroviare s-au raliat adesea în jurul unui candidat sau al altuia în momentele în care nu era limpede pe cine anume doreau

Gardienii ca împărat.

GALAGHAST

O lume nodală deosebit de prosperă care leagă Linia Spiralată de Kishinchand şi de Linia-O. A fost scena bătăliei finale dintre trupele Forței Feroviare şi separatiştii susținuți de familia Prell în timpul Rebeliunii Liniei Spiralate.

GARDIENI

La un moment dat, în secolul XXI d.Hr… pe lumea de baştină a omenirii au fost construite inteligențe artificiale care au devenit mult mai capabile decât constructorii lor. Nu se ştie câte erau şi dacă a fost construită mai întâi una care le-a creat apoi pe celelalte sau dacă au fost create toate douăsprezece deodată. Unele versiuni susțin că au fost mai mult de douăsprezece, dar că cele mai slabe au fost învinse şi şterse de cele mai puternice sau că se ascund sau că omenirea pur şi simplu nu prezintă interes pentru ele. Până şi dintre cele douăsprezece, câteva s-au ținut mereu departe de treburile oamenilor. Celelalte (Mordaunt 60 Network, Sfax Systema, Anais Şase, Gemenii, Vohu Mana şi Shiguri Monad) i-au călăuzit pe oameni începând de atunci. Personalitățile lor sunt răspândite în întreaga Mare de Date, iar programele lor vaste sunt stocate în centre de date ascunse în măruntaiele planetelor, precum cele de pe Stația Centrală sau de pe planete-hardware separate. Toate progresele ştiințifice şi tehnologice survenite de la crearea Gardienilor au fost revelate chiar de aceştia, în timp ce câteva au fost interzise pentru că ei au fost de părere că nu erau în interesul omenirii. În ultimii ani însă, interesul Gardienilor față de oameni pare să se fi diminuat: arareori mai vorbesc cu ei sau iau parte activă la viața din Marea Rețea.

IMPERIUL REȚELEI

Imperiul reprezintă renaşterea unei vechi forme de guvernământ de pe Bătrânul Pământ. O singură ființă umană este aleasă să conducă Rețeaua. Împăratul sau împărăteasa are puțină putere, dat fiind că este supravegheat/ă de Gardieni,

care intervin ca să îl/o împiedice să facă vreun lucru care ar putea să producă instabilitate. Rostul lui/ei este să acționeze ca o legătură simbolică între Gardieni şi omenire şi să se asigure că familiile corporatiste şi reprezentanții diverselor stații şi orașe ale Rețelei se întâlnesc în senatul imperial pentru a-şi rezolva diferendele, în loc să declanşeze vreun război. Însă Gardienii nu au obiectat niciodată când un împărat şi-a sporit propria putere sau şi-a promovat interesele personale, astfel încât familia sa să fie cea mai puternică dintre familiile corporatiste.

ÎNGERI Al STAȚIEI

Un fenomen observat în stațiile aflate la periferia Rețelei. Stranii siluete luminoase se ivesc uneori din porțile-k odată cu trenurile, supraviețuind chiar şi câte treizeci de minute înainte să se destrame. Nu se cunoaşte natura lor exactă, dar nu sunt periculoase. Teoriile conform cărora ar reprezenta o formă de viață extraterestră au fost respinse de Gardieni şi mai multe încercări de a stabili o comunicare cu îngerii sau de a-i captura au eşuat. Par să joace un rol în religia călugărilor-roi, care se entuziasmează uneori când apare un înger al stației.

KHOORSANDI

O lună aflată pe o linie derivată minoră ce porneşte din Galatava. La fiecare patru ani standard, orbita lui Khoorsandi o aduce atât de aproape de lumea-mamă, giganta gazoasă Anahita, încât forțele mareice provoacă intensificarea activității vulcanice. Această efervescență vulcanică şi Festivalul Focului care o însoțeşte constituie baza industriei turistice de pe Khoorsandi.

LIGA UNITĂȚII UMANE

Un grup rebel care crede că oamenii ar trebui să se elibereze de sub conducerea Gardienilor şi că împăratul ar trebui să fie înlocuit de un preşedinte ales de cetățenii Rețelei. În ciuda eforturilor Forței Feroviare, încă mai opun rezistență pe unele dintre lumile periferice ale Rețelei şi au existat cazuri în care au atacat trenuri sau au deteriorat liniile.

LINIA-O

Magistrală care conectează mai multe mici lumi nodale aflate în jurul Stației Centrale, legând între ele şi cu restul Rețelei diversele linii care se ramifică din acest mare nod feroviar. Numele i se trage de la hărțile bidimensionale ale Rețelei, unde apare sub forma unui cerc.

LINIA ORION

Cea mai veche linie ferată a Rețelei. Multe dintre lumile pe care le leagă sunt astăzi fundături liniştite sau planete industriale ale căror resurse au fost epuizate, iar sectoarele ei cele mai îndepărtate sunt predominant frecventate de pelerini sau de turişti care vor să viziteze prima poartă-k, cea de pe Marte.

LINIA RÂULUI ARGINTIU

O linie care leagă între ele majoritatea stațiilor Noonilor din partea vestică a Rețelei. Este faimoasă pentru priveliştile sale: Râul Molcom de pe Tu'Va, Poarta Dezgolită de la Burj-al-Badr, cețurile de pe Adeli, Jangala (lumea-parc a Noonilor) şi Podul Fusului, care leagă linia de Sundarban şi o conectează cu Marapur şi cu Linia-O.

LINIA STEAUA CÂINELUI

De-a lungul istoriei Marii Rețele, mai multe stații au fost abandonate din cauza vreunui dezastru planetar sau pur şi simplu fiindcă lumile pe care le deserveau nu mai erau de folos. Linia Steaua Câinelui este unicul caz în care o întreagă linie a suferit o asemenea soartă. A fost fondată demult de Compania Feroviară Transgalactică Sirius, companie auxiliară a familiei Abayrek. A deservit un număr de lumi industriale care au fost stoarse de resurse pentru a se construi oraşele de pe Stația Centrală şi de pe stațiile Liniei-O. A fost folosită de către rebeli ca linie de aprovizionare pe durata Rebeliunii Liniei Spiralate şi a fost scena câtorva bătălii importante între rebeli şi trenurile de război ale Forței Feroviare. Până în 2935, majoritatea stațiilor se închiseseră, iar celelalte erau atât de puțin folosite,

încât familia Abayrek a decis să închidă întreaga linie.

MAREA DE DATE

Pe măsură ce omenirea s-a răspândit prin galaxie pe durata Primei Expansiuni, Marea de Date (un uriaş sistem de informaţii alcătuit din interneturile interconectate ale tuturor lumilor locuite) s-a extins odată cu ea. Oamenii folosesc numai mici porţiuni din Mare: dataplutele sigure, protejate de firewall-uri, pe care le accesează prin intermediul unor ecrane, datatablete sau căşti. Restul este domeniul Gardienilor şi al altor data-entităţi cu mai puţină greutate. Una dintre cele mai importante funcţii ale kăii ferate este aceea de a răspândi informaţii în Marea de Date. Datele înmagazinate în mintea unui tren pot fi transferate instantaneu de la o lume la alta, în loc să călătorească prin spaţiu ca lumină sau ca unde radio. S-a insinuat uneori că Gardienii au construit Reţeaua nu de dragul omenirii, ci pur şi simplu pentru a spori Marea de Date.

MARINA CORPORATISTĂ

Majoritatea marilor familii corporatiste au o mică poliţie militarizată care asigură pacea şi ordinea în staţiile lor şi le protejează de preluările ostile din partea altor familii. Pe parcursul Primei Expansiuni, aceste armate erau adesea de mari proporţii şi foarte bine antrenate, având în rândurile lor şi mercenari plătiţi. De la instaurarea imperiului, ele au fost reduse la mici trupe de marină corporatistă, numite CoMa. Unele dintre ele sunt în continuare unităţi de luptători călîţi, obişnuiţi să potolească rebeliunile din lumile industriale de la periferie, dar majoritatea sunt folosite în principal la ceremonii.

MOTORIK

Gardienii au controlat dintotdeauna cu grijă cercetările din domeniul inteligenţei artificiale, probabil de teamă că oamenii ar putea inventa ceva care să rivalizeze cu ei. Cu toate acestea, în 2650, au permis corporaţiei Parrakhan Cybernetics să dezvolte cei dintâi roboţi umanoizi. Porecliţi motorikşi, androizii au fost folosiţi iniţial ca trupe de şoc în Războiul Lee-Noon, dar treptat au început să li se găsească şi întrebuinţări mai

paşnice. Au ajuns să preia de la oameni slujbele monotone sau periculoase, mai ales pe lumile nelocuite aflate în primele stadii ale terraformării.

NODUL DE AUR

Una dintre cele mai plăcute stații din estul Rețelei, Nodul de Aur s-a numărat printre cele dintâi lumi revendicate şi terraformate de familia Noon pe parcursul anilor turbulenți ai Primei Expansiuni. În prezent, este faimos mai ales pentru universitatea sa.

POARTĂ-K

Porțile-k sunt portaluri prin care un tren poate trece dintr-un punct al spațiului într-altul, aflat adesea la distanță de mai multe sute sau chiar mii de ani-lumină. Natura lor precisă este cunoscută numai de Gardieni. Tranziția de la o lume la alta printr-o poartă-k este de obicei instantanee, deşi poarta de la Galatava către Khoorsandi nu permite o deplasare rapidă (un tren care pătrunde prin capătul din Galatava va ieşi pe Khoorsandi după 0,7 secunde), iar despre poarta Nokomis/ Luna Verde se zice că uneori ar fi rapidă, trenurile apărând pe Luna Verde cu câteva secunde înainte să părăsească Nokomisul.

PRIMA EXPANSIUNE

Denumirea care i se dă erei timpurii a Marii Rețele, o perioadă care a durat câteva mii de ani şi în care exploratorii şi colonişții de pe Bătrânul Pământ au călătorit pentru prima oară prin porțile-k şi au început să dezvolte lumile pe care le-au găsit aşteptându-i de cealaltă parte. În prima parte a acestei ere, statele-națiuni de pe Pământ au încercat să îşi revendice diverse porțiuni din Rețea, dar vechiul sistem nu a supraviețuit prea mult şi a fost înlocuit treptat de familiile corporatiste. Prima Expansiune a fost o perioadă de mari progrese, dar şi de teribile conflicte, întrucât diferite grupări s-au luptat pentru lumile proaspăt colonizate. Încercând să asigure stabilitatea după Cel de-al Treilea Război Feroviar, Gardienii au decis să intervină, instalând-o pe conducătoarea familiei Chael-Kefri ca

primă împărătească a Rețelei. Acest eveniment a marcat încheierea Primei Expansiuni şi începutul Erei Moderne sau Imperiale.

PRINTARE 3D

Se poate printa aproape orice, fie cu ajutorul imprimantelor casnice de mici dimensiuni, fie cu ajutorul celor mai mari, industriale. Acest fapt ar fi putut reprezenta o mare piedică în calea comerțului intergalactic, dat fiind că tot ce trebuie să trimiți de la o lume la alta sunt instrucțiunile pe care să le descarce imprimanta. În practică însă, oamenilor tot le mai plac interacțiunile personale. Cumpărătorii de pe Stația Centrală, de exemplu, consideră că nişte căşti sau o brățară făcute de artizanii din Ambersai şi transportate prin Rețea sunt cumva mai şic decât unele identice, descărcate de la un magazin de modele din Marea de Date şi printate local.

REBELIUNEA LINIEI SPIRALATE

Linia Spiralată se întinde între Chiba şi Vagh, legând între ele mai multe stații industriale controlate de Nooni. În 2926, mai multe stații ale Liniei Spiralate au anunțat că voiau să se rupă de clanul Noonilor, nemulțumite de taxele şi de noile orare feroviare impuse de acesta. Situația s-a agravat în 2928, când familia Prell a luat în mod deschis partea rebelilor (pe care îi susținuse de la început). Războiul scurt şi brutal care a urmat a pus în primejdie stabilitatea întregii Rețele, până când trenurile de război ale Prellilor au fost distruse într-o bătălie de şase zile cu Forța Feroviară şi cu Marina Corporatistă a Noonilor, rămasă în istorie ca Bătălia de pe Galaghast.

STAȚIA CENTRALĂ I

Stația Centrală este o planetă asemănătoare Pământului, situată în apropierea centrului Marii Rețele şi legată prin peste şaptezeci de porți-k de toate liniile principale ale galaxiei.

Majoritatea porților-k de pe Stația Centrală se află pe continentul principal, Chilest. Acesta este sediul cartierului general al Forței Feroviare, al Autorității Mersului Trenurilor, al senatului şi tot aici se află Durga, străvechiul palat al

împăraților Rețelei. Continentul sudic, mai mic, este predominant deşertic şi este sediul unor enorme centre de date subterane de unde Gardienii supraveghează mersul omenirii. Cu obişnuita lor slăbiciune pentru grandoare, Gardienii au marcat locul acestor instalații subterane prin piramide şi statui imense, transformând întregul continent într-o îndrăgită destinație turistică.

SUNDARBAN

Lumea de reşedință a familiei Noon, cu suprafața acoperită de parcuri, ferme şi oraşe-grădină. Este faimoasă pentru oraşul-stație şi pentru inelul-fus orbital, o pereche neobişnuită de porți-k situate pe orbită, legând Sundarbanul de Linia Râului Argintiu.

TREIDEURI

Programe de divertisment 3D, majoritatea prezentate ca poveşti, de obicei interactive şi captivante.

TRENURI

Un tren constă, desigur, dintr-o locomotivă şi un număr de vagoane de pasageri sau de marfă. În limbajul de zi cu zi însă, cuvântul este folosit pentru a se referi numai la locomotivă. Cele dintâi locomotive inteligente au fost construite de Gardieni şi mințile lor se bazează în continuare pe programele de codare oferite de aceştia. Mulți cred că marile locomotive sunt mai inteligente decât ființele umane; experții susțin că se află, de fapt, la acelaşi nivel mental ca noi, numai că inteligența lor diferă de cea umană în anumite privințe. Unele nu se deranjează să li se adreseze pasagerilor, altora le place să stea la taclale sau să cânte, iar unele au legat prietenii durabile cu indivizi aparținând speciei umane. Dacă sunt îngrijite cum se cuvine, pot funcționa câteva sute de ani. Cele mai bune locomotive provin din marile ateliere mecanice ale familiilor Foss şi Helden.

Locomotivele îşi aleg numele din arhivele profunde ale Mării de Date, împrumutând adesea titluri de cântece sau de poeme sau numele unor opere de artă de mult uitate.

Mulțumiri

Nu puțini sunt cei care m-au ajutat să redactez această carte. Liz Cross, editorul meu, mi-a oferit multe sfaturi folositoare; la fel şi agentul meu, Philippa Milnes Smith de la LAW. Jo Cameron şi Holly Fulbrook au muncit din greu pentru ca designul volumului să iasă cum trebuie. Debbie Sims a pregătit manuscrisul pentru publicare. Sarah Mclntyre m-a ajutat să regăsesc plăcerea scrisului într-o perioadă în care era cât pe ce să mă dau bătut; a citit mai multe versiuni ale romanului şi a ascultat răbdătoare o mulțime de idei necoapte. Iar Sarah Reeve s-a ocupat de tot ce înseamnă management şi de coptul propriu-zis, precum şi de alte lucruri importante, oferindu-mi timp să visez cu ochii deschişi la spațiu şi la călătorii pe kalea ferată.

Trenurile Marii Rețele vă salută pe toți.